

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MODERN KLASİKLER

Çeviren: Özde Çakmak

JOHN
WILLIAMS
YOK GECEDEN
BAŞKASI

YAYI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

STONER'la ölümünden sonra yeniden keşfedilen John Williams'ın ilk romanı YOK GECEDEDEN BAŞKASI, genç kahramanı Arthur Maxley'nin bir gününü konu alıyor. Uzun yıllardır görmediği babasının gönderdiği çekler sayesinde hayatını sürdüren Arthur, kendini durmadan yeniden dayatan gizemli bir anıdan kaçmaktadır. Arthur'un alkol ve anlamsız arkadaşlıklarla dolu kasvetli hayatı babasından gelen bir mektupla değişir: Gün geceye doğru ilerlerken, Arthur'un unutmak için yıllarca uğraştığı travmatik çocukluğuyla yüzleşmekten başka çaresi kalmayacaktır.

Amerikan edebiyatının geç keşfedilen ustası John Williams'tan aile sırları, utanç ve suçluluk üstüne bir novella; kişisel bir karanlığın kaynağına yolculuk.

Williams'ın yeniden keşfi insanda sevinç uyandırıyor: Adaletten fena halde mahrum bir dünyada adalete benzer bir şey olduğu duygusunu veriyor; değersiz bir cümle yazmaktan neredeyse tamamen uzak, derinleri gören bu bilge yazar için adalet sağlandığı duygusunu.

William Giraldi, *Los Angeles Review of Books*

ISBN 978-975-08-5462-0

9 789750 854620 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YOK GECEDEN BAŞKASI

John Williams (1922-1994) Texas'ta doğup büyüdü. Yazarlık ve oyunculuk yeteneğine rağmen yerel bir yüksekokulda ilk yılında sınıfta kaldı. İkinci Dünya Savaşı'nda Hava Kuvvetleri'ne kaydoldu, ilk romanının taslağını ordu-dayken yazdı. Savaştan sonra romanını yayımlayacak küçük bir yayınevi bulan Williams, Denver Üniversitesi'ne kaydoldu, lisans ve yüksek lisans derecelerini buradan aldı. 1954 yılında Denver Üniversitesi'ne öğretim görevlisi olarak döndü ve emekliliğine kadar üniversitenin yaratıcı yazarlık bölümünde ders verdi. Bu dönemde başka okullarda da misafir öğretim üyesi ve yazar olarak bulundu. John Williams, *Nothing But the Night*, *Stoner*, *Butcher's Crossing* ve *Augustus* adlı romanlarının yanı sıra iki şiir kitabı ve bir Rönesans dönemi İngiliz şiiri antolojisi yayımladı.

Özde Çakmak 1987 yılında Denizli'de doğdu. 2012 yılından bu yana *Amargi*, *Yeşil Gazete*, *Kaos GL*, *cogito*, Uluslararası Af Örgütü gibi farklı mecralar için çeviriler yapmıştır. Yayımlanan kitap çevirilerinden bazıları: *Willnot Kasabası* (James Sallis, Ayrıntı, 2018), *Jacques Lacan: Feminist Bir Giriş* (Elizabeth Grosz, Otonom, 2021), *Kadın Çalışmaları/Temeller* (Bonnie G. Smith, İletişim, 2022).

John Williams'ın
YKY'deki kitapları

Stoner (2020)
Augustus (2020)
Yok Geceden Başkası (2022)

JOHN WILLIAMS

Yok Geceden Başkası

Roman

Çeviren
Özde Çakmak

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 6069
Modern Klasikler - 118

Yok Geceden Başkası / John Williams
Özgün adı: **Nothing But the Night**
Çeviren: **Özde Çakmak**

Kitap editörü: **Darmin Hadzibegović**
Düzeltili: **Filiz Özkan**

Kapak tasarımı: **Davut Yücel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Akgül Yıldız**

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın Tic. ve San. Ltd. Şti.
Akçaburgaz Mahallesi 137. Sokak No: 12 34522
Esenyurt / İstanbul
Telefon: (0 212) 656 49 97
Sertifika No: 45523

Çeviriye temel alınan baskı: Vintage, Londra, 2018
1. baskı: İstanbul, Ekim 2022
ISBN 978-975-08-5462-0

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2018
Sertifika No: 44719

Copyright © 1948, 1990 by John Williams

Bu kitabın telif hakları Frances Collin, Literary Agent ve AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Korkma sakın, ey insan, dehşete kapılma,
Ne sağa bakın ne de sola,
Yürüdüğün bu sonsuz yolda,
Yok geceden başkası.

A. E. Housman

Ağırlıksız ve cansız bir halde, geniş bir karanlık alanda sarsılıp titreyerek her yeri kuşatan bir bilinç dumanından ibaret olduğu bu rüyada ilkin hiçbir his yoktu, tek marifeti kendisini karanlıktan ayırmak olan gözsüz, beyinsiz ve uzak, belli belirsiz bir tür kavrayış vardı sadece.

Sonra içinde daha olumlu bir farkındalık büyümeye, rüyadaki o hissiz şey olduğu için bir tür minnet duymaya başladı. Hiç konuşmadan ve düşünmeden, bundan o denli hoşlandı ki, tercih hakkı olsa hiçliğin bu görünmez rahminde ebediyen kalmayı seçerdi.

Ne var ki rüya görmenin tuhaf yanı, rüya gören kişinin güçten yoksun olmasıdır. Her ne kadar çoğu zaman muazzam yeteneklerle, uyanık olma halinde akla hayale gelmeyecek yetilerle donatılmış gibi gelse de, rüya gören kişi rüya gören zihnini inceleyecek, hayal dünyasını keşfe çıkacak olması halinde, sahip olduğu tek gücün rüyaya, varolduğu duruma uygun düşen güç olduğunu anlar. O, dünya içinde dünyalar, hayat içinde hayatlar, beyin içinde beyinler yaratan uğursuz bir maskaranın, aman vermeyen küçük bir soy-tarının maşasıdır. Aldatıcı gücünün tümü, bahsettiklerini aklına estiği gibi bahşeden ve geri alan bu sinsi gülüşlü senaristten gelir.

Böylelikle, bu belirsizlik içerisinde giderek kendini daha az güvende hissetmeye başladı; farkındalık arttıkça minneti azaldı ve elinde olmadan içine arsızca bir his girdi; aniden, mantıksız bir geçişle, uçsuz bucaksız karanlıkta artık kusursuz olmadığını, boşluktan doğan kasvetli bir ışık âlemi içinde bir şey, kusurlu ve canlı bir kimlik olduğunu anladı.

Halen uhrevi bir kayıtsızlık dalgası üzerinde, odanın etrafında görünmez bir şekilde asılı dururken, bir an nerede olduğunu çıkaramadı. Burası kalabalık ve sıcak, insanların sesleriyle çınlayan, apaydınlık, geniş bir odaydı. Etrafını saran duvarlar sonsuza kadar uzanıyordu. Kenarları zevkli bir biçimde kahverengiyle süslü, açık bej rengindeki duvarlar yüzlerce gösterişli ve anlamsız tabloyla bezeliydi. Odada ona oldukça tanıdık gelen fakat adlandıramadığı

bir atmosfer, bir hava asılıydı. Elinden gelseydi, yere yayılmış o insanların arasına karışabilir, onlarla konuşabilir, onlara sorular sorabilirdi. Fakat kendi iradesiyle hareket edemeyeceğini biliyordu. Halen rüya aklının insafındaydı ve bu akıl istemedikçe hiçbir şey gerçekleşmezdi.

Yine de bir araya toplanmış bu grubu ayrı bir boyuttan gözlemesine izin verilmişti; onları kocaman bir mikroskobun altındaki lamın üzerinde kıvranıp kasılıyorlarmış gibi görüyordu. Parti maskesini gördü; pembe renkli, nemli dişetlerini, diş macunuyla temizlenmiş dişlerin yeni ovalanmış, mavimsi minesini göstererek ağız boşluğunu kısa bir süreliğine gözler önüne seren sahte, lüzumsuz gülümsemeyi – yüzü ekşiterek buruşmaya zorlayan sevimsiz kas büzülmesi, cazibe için tasarlanmış anatomik bir deney.

Ardından smokinlerin şişkinlikleri ve can sıkıcı kabarıklıkları içine hantalca yerleşmiş, puro dumanının bulutları ile kaliteli cin ve vermut aromaları arasından laflarını üfleyen cüsseli beyler gördü ve birbirlerine benzeyen kadınların sonsuz debdebesini, üzerlerine yapışan elbiselerinin tekdüze biçimde ortaya çıkardığı göğüs ve kalça ölçülerini, bulanık, tanınmaz haldeki yüzlerini, flüte benzeyen kof seslerini.

Rüyayı gören, birdenbire nerede olduğunu hatırladı. Bu bilgiyle ansızın gafil avlandı ve onu şaşırmadan kabul etti. Burası Max Evartz'ın eviydi. İyi biliyordu. Partiye katılanları kayıtsızca incelemeye ara verdi ve Max'i bulmak için odanın sağına soluna baktı, baktı bakmasına ama daha bakmadan bile onu göremeyeceğini biliyordu. Max kendi partilerinde asla görülmezdi. Parti başladığında iri cüssesi nazik bir biçimde ortadan kaybolur, bir daha da görülmezdi. Akıllı ve başarılı bir ev sahibiydi.

Nihayet etrafındakilerin farkına varınca başka şeyler de belleginin yörüngesine savruldu. Bu insanları tanıyordu, hepsini. Zihninin çok sayıdaki yüzü seçip ayırmasına, onları hatırlamasına ve sınıflandırmasına izin verilmişti. Belleği yavaş yavaş yerine geldikçe, dalgınlığından üzerine bol gelen bir palto gibi sıyrıldı ve karşı koyamadan gerçekliğin girdabına ve telaşına kapıldığını hissetti, bu gürhunun göze çarpmayan bir parçası haline geldiğini hissetti.

O sırada genç adamı gördü; aklının bir köşesi genç adamın yüzünün ısrarcı aşinalığı karşısında hayrete düşerken, bir başka köşesi

hazmı zor bir bilgiyle, kendisinin neden oraya konulduğuna, neden şimdi durup öylece baktığına ve neler olacağına dair kaçınılmaz ve dile getirilmeyen bir farkındalıkla doldu.

Bu genç adam, odanın bir köşesinde duran büyük bir koltukta tek başına oturuyordu. Saçları başının etrafında sarışın, cansız sicimler gibi sarkıyordu, narin ellerinden biri arada sırada dalgınlıkla kalkıyor ve saçlarını düzeltmek için beceriksiz hareketler yapıyordu. İnce yapılıydı; boyu, oturduğu sırada bile görülebilen ufak kamburuyla daha fazla dikkat çekiyordu. Soluk benizliydi, fakat solgunluğu yalnızca güneşe çıkmamaktan daha fazlasını akla getiriyordu. Cildinin altında yumuşak bir yastık var gibiydi; meraklı bir parmakla yüzünün etli kısmına dokunulacak olsa, yüzü sağlıklı cilt ve kasların normal esnekliğinden yoksunmuş gibi, bastırıldığı şekilde kalacağı izlenimini uyandırıyor. Bu sıradışı solgunlukla tezat oluşturan, şaşırtıcı derecede kıpkırmızı dudakları vardı. Bu tam anlamıyla ne şehvet uyandıran bir kırmızıydı ne de sağlıklı bir kırmızı. Aksine, başka türlü hastalıklı sayılabilecek bir çehredeki tek sağlıklı öğeye benziyordu.

Max'in partilerinde sık sık görünürdü, fakat rüya görenin insanüstü duyarlılığından mahrum bir gözlemci için bile, oraya ait olmadığı belli oluyordu. Ne kendisiyle ne de başkalarıyla rahat etmesine izin veren içsel bir tedirginliğe kapılmış gibi görünüyordu. Ayağa fırlayarak büsbütün panik halinde kaçmanın eşiğindeymişçesine, koltuğun ucuna gerginlikle ilişmişti. Burada ve benzer başka toplantılarda sıklıkla görülmesine rağmen her daim mağdur bir yabancıydı, bir uyumsuzdu. Bu niteliklerin her biri, bol gelen bir takım elbise gibi daima ve muhakkak üzerinde asılı olurdu.

Ve rüya gören, kendi kendine sordu: Bu adamı kim tanıyordu? Gerçek kimliğini kim biliyordu? Nereden gelip nereye gittiğini bilen var mıydı? İşte karşınızda gerçek bir yabancı, diye düşündü rüya gören: Ne hiç görmediğiniz biri, ne hiç tanımadığınız biri ne de hıncahınç dolu bir sokakta bir an gözünüze çarpan bir yüz; ne bir defa işittiğiniz esrarengiz bir ses ne de kitap sayfalarında okuduğunuz yabancı bir yüz: Bunların hiçbiri değil. Yalnızca bu – bu tanıyamayacak kadar iyi bildiğiniz, göremeyecek kadar sık baktığınız adam. Sokaklardaki asıl yabancıınız budur işte: Göze çarpmadan, tek başına odanın köşesindeki koltukta oturan bu kambur, sarışın, gergin kişi.

Çünkü göze çarpmıyordu, tek başınaydı ve kimse onu tanıımıyordu. Adını zikredebilen yalnızca birkaç kişi vardı... hepsi bu. Hayatının yalın, esas gerçekleri buradaki hiç kimsenin bilgisi dahilinde değildi. Sormak bir yana, dikkate almak için bile yeterince önemli sayılmıyorlardı.

O, bu insanlar için anlamsız bir gürültü, kesintisiz bir patlamaydı.

Rüya gören, belirli bir durumu anımsadı. Bir keresinde bu genç adamın gergin bir biçimde Max Evartz'ın dairesinin ortasında durduğunu, çevresindekilere bakarak gözlerini hızla kırıştırdığını, huzursuz parmaklarının bir kokteyl kadehinin sapını okşadığını, kendisini miyop bir baykuşun yoğun çabasıyla etrafında olan bitene verdiğini anımsıyordu. Bu onun her zamanki duruşu ve her zamanki tutumuydu. Bazen bu şekilde hiç kımıldamadan, ağzını hiç açmadan, etrafında akıp giden anlaşılmaz laf kalabalığını dinleyerek tam yarım saat durduğu olurdu. Ardından lafın gelişi söylenen bir söz kulağına gelirdi, bunun üzerine hemen ayağını yere vurur ve boş boş bakan şaşkın suratlara yüksek sesle anlamsız itirazlar ve küfürler yağdırırdı. Suratını aşağılık bir hoşnutsuzluk ifadesiyle buruşturur, ince kırmızı dudakları nemli nemli kıvrılır ve yanaklarının sağlıklı yumuşaklığı çileden çıkmış bir pembelik alırdı. İnsanlar ondan uzaklaştıkça –telaşla ve istisnasız uzaklaşırlardı– öfkeli dırdırına son vermekle de yetinmezdi. Peşleri sıra odada gezinirdi, küfürleri öylesine ustalıkla çaresizliğe ve yakarışa dönüştürdü ki hiç kimse farkına varmazdı.

Sonra, başladığı gibi aniden dururdu. Konuştuğu kişi ya da kişilere istenmeyen, davetsiz yabancılar gibi boş gözlerle bakardı. Ardından birdenbire arkasını dönerek onları şaşkın, ürkek ve biraz da utanmış bir halde bırakır ve odadaki köşesine çekilirdi. Orada bazen beş dakika, bazen bir saat, genellikle de gece boyunca süren bir koma sessizliğine gömülürdü. Bu süre zarfında onu uyandırmaya çalışmak boşunaydı. Kendi konuşmayan benliği dışındaki hiçbir varoluşun farkında değilmiş gibi görünürdü.

Şimdi ise rüya gören, aşırı büyük koltuktaki ufak tefek, solgun benizli kişiye bakıyordu. Ve baktıkça, yaklaşan felaket hissi içinde gitgide büyüyordu. Kaçmak, bu yeri terk etmek isterken tamamen kımıldayamaz duruma geldiğini sezdi, rüya canavarı en ufak hareket yetisini dahi alıp götürmüştü. Panik içerisinde durduğu sırada

aniden, ihtimal verdiğinden daha ani bir şekilde, rüyası rayından çıktı. Göz kamaştırıcı bir ışık patlaması ardında zifiri karanlıktan bir boşluk bıraktı; daha sonra katbekat büyüyen karanlığın içinden kalabalığın sesi geldi. Yoğun bir nefretle, çılgınlar gibi, kendilerinden geçercesine bağırıyorlardı ve o neden bağırdıklarını biliyordu.

O sırada karanlık kalktı. Ve karanlık kalktığında, partiye katılanların tümünün, odanın daha önceki ağırbaşlı sakinlerinin hepsinin, köşedeki aşırı büyük koltuğun etrafında toplanarak anlamsız öfkelerini tortop olmuş, onları görmezden gelen bir yaratıktan çıkardıklarını gördü. Rüya gören, bu insan çemberinin içindeydi, soluk benizli genç adama oldukça yakındı, kalabalık içeri doğru sıkıştırdıkça kendisinin de koltuğun sahibine doğru itildiğini hissetti ve birdenbire kendinde bağırarak gücü buldu, birdenbire hareket edecek ve savaşacak güce kavuştu. Ne var ki o çemberin dışına çıkamıyordu; kalabalık onu karşı konulamaz biçimde sıkıştırıyordu; gücü, kasılan bedenlerin ağırlığıyla başa çıkamıyordu. Rüya gören gittikçe daha içeri doğru sıkıştırıldı, ta ki genç adamın cildinin dokusunu görebilecek kadar yaklaşıp dek, ta ki onun kaderine boyun eğerek kapanmış gözlerinin kapaklarını süsleyen ince damarları görebilene dek. O bedenle ölümcül bir temastan kaçınmak için son bir umutsuz çabayla kendini geri çekmeye çalıştı; fakat boşunaydı. Güçlü, müşterek bir itişle içeri doğru sıkıştırıldı, vücudunun bir kısmının gence dokunduğunu hissetti ve o zaman farkına vardı: Son bir bilgi patlamasıyla zihni başından beri sezdiği şeyi açıkça ortaya koydu. Göze çarpmadan, kolaylıkla ve usulca, sanki kendisi elle tutulmaz bir atmosfermiş gibi, hareketsiz duran bedenle birleşti, ani ve anlaşılması güç bir kimyayla onunla bütünleşti ve birdenbire, acı içerisinde, bunun gerçek kimliği olduğunu, bunun kendisi olduğunu fark etti; karanlığın perdesi inmeden hemen önce başını kaldırarak genç adamın ansızın açılan gözleriyle etrafına baktı, kalabalığın yüzünün sonsuz ummanını gördü, bir kez daha kalabalığın öfkesinin hayvansı çılgınlığını işitti, acımasız ellerini bedeninde hissetti, yukarı kaldırılan yumruklarının güçlü bir darbeye zalimce indiğini gördü, ani bir acıyla sarsıldı, ardından kan denizi karardı ve zifiri karanlık içinde yüzdü; sonrasını hatırlamıyordu.

Sabah güneşinin ışıkları yarı açık panjurların arasından meraklı parmaklarını uzattı; yüzüne hafifçe, sımsıcak ve duygusuzca dokundu. Biraz irkilerek onlara arkasını döndü. Yatağının yanındaki telefon çalar çalmaz birden dikleşti, korkmuştu, gözleri açıktı ama görmüyordu. Gözlerini kırptı ve rüyasının aklında kalan kısımlarını uzaklaştırmak için başını salladı. Telefonu açtı.

“Efendim?” diye mırıldandı uykulu uykulu.

“Günaydın Mr. Maxley. Saat dokuz” diye şakıdı ses.

Homurdandı ve telefonu kızıağına koydu. Birkaç dakikalığına yatağının kenarında oturdu, bacak bacak üstüne attı, bakışlarını tam önüne dikerek kendisini yavaş yavaş, sebatla güne hazırladı. Zihni uykunun sıcak katmanlarını tek tek bir kenara attı ve kendini bilincin soğuk taarruzuna karşı güçlendirdi.

Arthur Maxley odanın etrafına bakındı, gözlerini uysal bir kaplumbağa gibi sakın ve ritmik bir sıklıkla kırıştırdı. Başını can sıkıcı bir şekilde zonkluyordu. Dün gece, burada, dairesinde tek başına içtiği içkinin bayat tadı yüzünden ağzında pamuk varmış gibi geliyordu.

Geceleri yapacak başka bir şey bulmalıyım, diye düşündü. Burada yapayalnız oturup içmek bana yaramıyor.

Etrafına iğrenerek baktı. Büro çekmecelerinden biri açılmış, sarkıyordu; çekmecenin kenarlarından kullanılmış mendiller, kirli kravatlar ve çoraplar çıkmıştı. Döşemenin ortasında duran kül tablası devrilmiş, küller ve izmaritler halıya saçılmıştı.

Oda ruhuma benziyor, diye düşündü. Kirli ve tarumar.

Gülümsedi. Amma da yaptın, dedi kendi kendine. Alt tarafı bir oda, hizmetli bu sabah temizleyecek, ama ruhunu temizleyemez. Ruhunu kim temizleyebilir?

Ne var ki bu sabah ruhu hiç ama hiç ilgisini çekmiyordu. Dün gece ruhunun onu son derece endişelendirdiğini anımsadı. Bu odada oturmuş, biraz içki içmiş, kitap okumuş ve ruhunu düşünmüştü. Ama o dün geceydi. Artık sabah olmuştu ve zihni içgözleminden keskin bir şekilde dönmüştü.

Parkta güzel bir yürüyüşe çıkacağım, dedi sessizce. Birazdan giyinecek ve parkta uzun uzun yürüyeceğim.

Derin derin içini çekti, örtüleri üzerinden attı ve yalınayak banyoya gitti. Dişetleri sızlayınca dek dişlerini fırçaladı, yüzüne soğuk su çarptı, sert bir havluyla çabucak kurulandı. Banyo aynasına dikkatle baktı. Tıraş olmasam da olur, diye düşündü.

Aynaya bakınca suratını bir kez daha fark etti. Onu yavaşça, duygusuzca inceledi. Suratından hoşlanmıyordu. Bir yere kadar, ondan sanki başka birinin suratıymış gibi tutkusuz, duygusuz bir şekilde nefret edebilirdi. Ama bu mesafeyi hiçbir zaman koruyamıyordu. İçsel benliğinin bu dışsal yanlış temsilinden sorumlu olan şeye yönelik hınç duymaya başlıyordu hep içten içe. Adil değildi bu. Tek parmağıyla suratının etli kısmını dürttü; zarif, kıvrımlı elleri ile gençliğinin coşkusuyla pembeleşmesi gereken ama pembeleşmeyen suratının solgun, son derece sıradan, çizgisiz derisi arasındaki tuhaf tezatı fark etti. Aynadaki görüntüsüne güldü. Kırmızı dudaklarını geri çekti, dişlerini gösterdi ve meydan okurcasına güldü. Sonra kendine geldi ve bir süre daha sanki tüm ilgisini kaybetmiş gibi dalgın dalgın kendine baktı. Topukları üzerinde döndü ve yatak odasına gitti.

Giyinirken, parkta yürüyüşe çıkması gerektiğini tekrar hatırlattı kendine. Tüm sabah panjurları kapalı odalarda oturmak ona iyi gelmiyordu. Düşünmemesi gereken şeyleri düşünüyor, hatırlamaması gereken şeyleri hatırlıyordu. Hastalığın hissettirmeden yaklaşmasını izleyen ama onu önlemek için hiçbir şey yapmayan bir doktor gibi, bazen tek başına oturup hatırlarken görüyordu kendisini. Aklından çıkarması, unutmaması gereken şeyler olduğunu söylemişlerdi ona; onları dinlemişti, aynı fikirdeydi. Ama nasihatlerine uyma zorunluluğuyla karşı karşıya kaldığında garip biçimde çaresiz kalıyordu.

Ama dün akşam, tek başına otururken kendine son kez söz vermişti. Önündeki her günün haritasını çıkaracak, bir şema çizerek her ânını dolduracaktı, böylece sığınacağı ve hatırlayacağı tek bir boş ânı bile olmayacaktı. Sabahı karşılama düşüncesi içini sessiz bir korkuyla doldursa da, her gün yapması gereken ilk şeyin yürüyüşe çıkmak, parkta güzelce uzun bir yürüyüş yapmak olduğuna karar vermişti.

Sabahlarda sevmediği bir şey vardı; neredeyse müstehcen bir şey, diye düşündü. Zaman sanki her gece düzenli olarak mezarından

kalkıyor, rutubetli elleriyle yeryüzüne ve yeryüzünde yürüyen her şeye dokunuyor gibiydi. Sabahın ilk saatlerinde çiyin salgıladığı küflü, pis koku, unutulmuş evlerdeki karanlık odaların ağır kokusu gibi nahoş bir şekilde burun deliklerine saldırıyordu.

Ama şimdi bu alışıldık hoşnutsuzluğu yalnızca kısa süreliğine aklından geçirmekle yetindi. Dairesinden çıkarak karanlık basamaklardan inerken terliğin içindeki ufak ayakları koridorun döşemesini kaplayan rengi atmış kalın halıda hiç ses çıkarmıyordu. Aşağı inerken, parmaklarıyla meşeden yapılmış mat parmaklığın pürüzsüzlüğüne dokundu hafifçe; ani bir huzur molası hissetti. Dairesinden nefret ediyor olabilirdi ama bazen uzun merdivenin karanlık cana yakınlığının bu hissi fazlasıyla telafi ettiğini hisseder ve inerken hiç acele etmezdi. Çünkü aşağı inerken loş ışığın, üzerini örten belirsizliği içerisinde kendine dair farkındalığını yitirebiliyordu; bir anlığına da olsa karanlığa karışarak bir şekilde onun bir parçası olabiliyordu.

Kısa bir süre merdivenin dibinde durdu; sonra kapıyı açtı ve apar topar aydınlık sabaha karıştı. Hava hiç de serin olmamasına rağmen –aslında sıcak bir yaz sabahıydı– sokakta yürüdüğü sırada titrediğini fark etti.

Sokak neredeyse terk edilmişti; yürürken tanıdık ve mide bulandırıcı, katışıksız bir yalnızlık hissine yakalandı, bu his bacaklarını uyuşturuyor ve adımlarını daha az yaylandırıyordu. Arada sırada yanından biri geçiyordu telaşla; arka bahçelerde oyun oynayan görünmeyen çocukların kahkahalarının sabah havasını dalgalandırdığını işitti; başka bir sokaktaki otomobilin gürlemesini işitti. Ama bunların hiçbirini onunla, Arthur Maxley'yle ilgili değilmiş gibi geliyordu ona. Yürüdüğü yer onu belli belirsiz tehdit eden ve kuşatan, garip biçimde canlı gibi durmayan suretlerle dolu anlamsız, çimentoyla kaplı bir çöldü.

Sabahları nereye gitmeli, diye sordu kendine. Ne yapmalı? Cennetteki Babamız, bize bu sabah yapacak bir şey ver. Parkta yürümek için. Babamız, Babamız...

Ritmik ifade tekrarlandı ve zihninde yankılandı; hızlanırsa onu uzaklaştırabilecekmiş gibi biraz daha hızlı yürüdü.

Cennetteki Babamız, Babamız...

Baba, Baba, Baba, dedi kendi kendine. Ne çirkin kelime.

Sonra, birdenbire, parka gitmeyeceğini, sözünü tutmayacağını fark etti. İstikametini değiştirmese de, ona doğru gitmeye devam

etse de, oraya asla varamayacağını, bir şeyin oraya ulaşmasını engelleyeceğini nasılsa biliyordu.

Ne olduğunu fark etmeden neredeyse oraya gelmişti; sonra ne olduğunu fark etti ve hatırladı, kendi kendine gülümsedi ve sessizce, “Gördün mü? Oraya varamayacağını biliyordun. Söz verdiğinde bile bunu biliyordun” dedi.

Duraklamasına neden olan, onu rotasından saptıran bu şey, varlığından utanırcasına gizli gizli bloğun ortasına kurulmuş küçük bir kafeydi. Daha önce pek çok kez yanından geçmiş ama hiç içine girmemişti.

Ama şimdi, kibir ve minnettarlıkla gülümseyerek, kararlı bir şekilde kafeye doğru yöneldi, ince camlı kapı dokunuşuna direnmeden teslim oldu. İçerisi dar ve bir hayli uzundu. Tezgâhın başında hiç hareket etmeden, kalın kahve fincanlarının üzerine eğilmiş oturan iki yaşlı adam vardı. Arkadaki bir masada ev kadını elbiselerini giymiş iki ev kadını oturuyor, portakal suları ve kızarmış ekmek dilimleri üzerinden birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Onları şüpheyle inceledi.

Sandalyenin kirli kılıfının üzerindeki ekmek kırıntılarını silkeledi ve ön tarafa yakın bir masaya oturdu. Ciltsiz menülerden birini aldı ve inceliyormuş gibi yaptı; numara yapıyordu çünkü okuyabilmek neredeyse imkânsızdı. Menü daktiloda yazılmış o şeylerden biriydi, bu dördüncü ya da beşinci kopya olmalıydı, önceki müşteriler tarafından çok kullanılmış ve kirletilmişti. Kâğıdı büyük bir özenle kokladı ve masanın üzerine bıraktı.

Garson kadın yaklaştı. Tüm gücünü yaklaştırmakta olan çetin bir sınava saklıyormuş gibi münasebetsizce, miskin miskin, yalpalayarak yürüyordu.

“Günaydın” dedi yarım yamalak. Kadın aynı sözcüğü milyonlarca kez söylemiş ve çıkan sestem anlatılamayacak kadar sıkılmış gibi geldi ona. Kalemli küçük bir not defterinin üzerinde hazır bekliyordu.

Kadına boş boş baktı. Böyle durmaya ne kadar cesaret edebilirim, diye düşündü. Kadın rahatsız olup da hareket etmeden önce? Fareyle oynamaya benziyordu bu.

Ama acele etmeden duran garson hiçbir gerginlik ya da rahatsızlık belirtisi göstermedi.

Nihayet, kasten, üstüne basa basa, “Bir fincan kahve, bir yumurta –kızarmış ekmek olmasın– ve bir şişe Tabasco sosu istiyorum” dedi. Bilmiş bilmiş arkasına yaslandı ve garsonun şaşırmasını bekledi.

Fakat hayal kırıklığına uğradı, kadının yüzündeki bezgin maskeyi bozan ne bir ürperti ne de bir değişiklik oldu. Kalemi bloknotun üzerinde kayıtsızca gidip geliyordu. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve ağır ağır mutfağa yöneldi.

Kadının arkasından uzun uzun baktı. Münasebetsiz, diye düşündü. Mutlu, zaptedilemez bir münasebetsiz. Tartışma zemini yoktu. Müdüre yaklaşip (böyle bir yerin müdürü kim bilir neye benzerdi?) bu kız münasebetsiz, diyemezdi. Tabasco soslu yumurta siparişi verdiğimde şaşırmaktan bile âciz. Kov onu. Bunu söyleyemezdi. Yine de, her şeye rağmen, kaba saba bir münasebetsizlikti bu. Bir an onun işvereni olduğunu düşünerek keyiflendi. Tutturaklı ve isabetli birkaç sözle karşısında duran zavallılığı tır tır titretiyor ve ağlatıyordu. Sizi bir kez uyaracağım Bayan Menü: Mr. Maxley bir beyefendidir. Ve ona bir beyefendi gibi davranılmalıdır. Bir daha Tabasco soslu yumurta siparişi verdiğinizde şaşıracaksınız. Anladınız mı Bayan Menü? Ha, bir de, Bayan Menü, dün geceden kalan ayyaşlık kalıntılarını gizlemeye çalışın. Hepsi bu Bayan Menü. Gidebilirsiniz.

Düşünceleri garsonun tabağı önüne itmesiyle ve tabağın yanına dumanı üstünde tüten bir fincan kahve koymasıyla bölündü. Kadın yanında hareket ettikçe dün geceden kalma ucuz parfümünün kokusunu tüm canlılığıyla alabiliyordu. Parfüm o kadar güçlüydü ki sabah pişen yemeklerin ve mutfağın mide bulandırıcı kokusu bile onu gizlemeye yetmiyordu.

Homur homur homurdandı, kadın uzaklaşınca dek çatal bıçağıyla oynadı. Yemeğe saldırmaya hazırdı ama tam üzerindeyken durdu, birdenbire ağzı açık kaldı.

Yumurta çizik mavi tabağın içinden her şeyi bilen kem bir göz gibi ona bakıyordu. İlk başta bu düşünceyi eğlenceli buldu, fakat ona baktıkça ve sarı göz bakışlarına karşılık verdikçe huzursuzluğu arttı. Hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı.

Sarı gözbebeği kaygan, beyaz göz küresinin içinden hâlâ şuur-suzca ona bakıyordu. Tabasco şişesine uzandı ve kıpkırmızı sıvının birazını gözün üzerine döktü. Etrafı saran beyaz madde birdenbire tahammül sınırlarını aşacak kadar tahriş olmuş gibi, endişe verici ölçüde kanlandı ve akışkan bir şekilde yer değiştiren bir damar ağı geliştirerek boş ifadeyi neredeyse korku verici bir şeye çevirdi. Göz şiddetli bir ısırap içerisindeymişçesine sitemle ona baktı.

Bakışını güçlükle yumurtadan ayırdı, gözkapaklarını kendi gözlerini kapatacak şekilde inmeye zorladı ve başını hiddetle bir o yana bir bu yana salladı. Kendine gülmeye çalıştı. Bu kuruntular... Kendisini ele geçirmelerine neden izin vermişti? Alt tarafı bir yumurtaydı, basit bir şeydi; hayal gücünün (bu yalnızca onun hayal gücüydü) ona bir anlığına düşündürdüğü şeyse...

Kahve fincanını alıp dudaklarına götürdüğünde elinin titrediğini fark ederek biraz şaşırdı. Dirseğini masanın üzerine yaslayarak mümkün olduğunca elini sabit tuttu. Dikkatle bir yudum aldı. Sıvı dudaklarını dağladı, dilini ve boğazını yaktı. Ama kendini daha iyi hissetti. Kahveyi masaya koydu ve tekrar yumurtaya baktı. Görünüşü artık korkutucu değildi; korkutucu olabileceğini düşünmesi saçmaydı. Ama büyük ihtimalle artık onu yiyemezdi. Yakışık almazdı, uygunsuz olurdu. Düşüncesi bile iğrençti.

Sonra birdenbire bu küçük kafenin atmosferinin onu bunalttığını fark etti. Arka odadaki tabakların tıngırtısını, görülmeyen ayakların hışır hışır s r nmesini, tezg hın üzerine abanan iki adamın bunak homurdanmalarını, dedikodu yapan kadınların mekanik lakırdılarını ve kafenin rutinine ait tanımlanamayan yüzlerce küçük sesi duyabiliyordu. O kulak verdikçe bu şeyler sinirlerini zıplatan ilkel, tekdüze bir ritme karışarak onu sandalyesinde huzursuzca kıpır kıpır hareket ettiriyorlardı. Bulunduğu yerden bakınca kafenin vitrin camlarından dışarıyı görebiliyordu ve bunlar –güneş işığı ve etrafını saran içerideki bu loşluk– iki hasım gibi geliyordu ona. Her biri diğerini yok edemeyeceği kadar eşit güce sahip silahlarla fethetmeye çalışıyordu. Bu savaşa o da katılmıştı ama katılmayı hiç istemiyordu.

Buraya tam olarak neden geldiğini hatırlayamıyordu. Parkla bir ilgisi olmalıydı. Evet: Buraya gelmek parkta yürümesini imkânsız hale getirmişti. Fakat başka bir şey var gibiydi. Kahvaltı istememişti, o yüzden açlık değildi. Ya da belki de  yleydi. Belki de bu, bedeniyle alakası olmayan bir a lıktı. Belki de bu, aynanın  er eveleyemediği bir görüntüyü, gözlerinin içine baktığında ışık sa acak yabancı bir yüzü görmeye, içini kaplayan yalnızlığın şişkin kabuğunu mızrak gibi delemek bir sesi işitmeye duyulan a lıktı. Bulabildiği tek yüz, tek göz ve tek ses ise onu tanımayan, ona denk olmayan ve onu yalnızca yemek siparişi veren ve ne varsa silip süpüren bir ağız olarak gören, rengi solmuş bir yeşil üniforma giymiş pespaye bir garsondu.

Mevcut sefaleti içerisinde, garsona yönelik ilk baştaki nefretini ve kabalığını unutmuştu. Kadın neden daha arkadaş canlısı davranmamıştı? Neden gülümsememişti? Neden ağzından neşe dolu bir sözcük çıkmamıştı?

İçini çekti sonunda. Aman neyse, diye düşündü. Neyse ne.

Cebini karıştırdı, bir banknot çıkardı ve istifini bozmadan masaya koydu. Ayağa kalktı. Bacakları güçsüzdü, uzun mesafe koşmuş gibiydi. Kapıyı iterek açtı, bir an kaldırımında durdu ve gözlerini kısarak güneşe baktı. Sokakta ağır ağır ilerledi.

Köşede bir otobüs durağı ve bekleyen yolcuları ağırlayan ahşap bir bank vardı. Buruşuk bir mendil gibi bankın üzerine serildi. Ciğerlerini nemli havayla doldururken hızlı nefesi yatışmaya başladı. Kıpırdamadı.

Uzun süre orada oturdu. Turuncu-sarı renkli kocaman bir otobüs sokağın öbür ucundan ona doğru gürültüyle geldi ve isteksizce durdu. Bir an donuk, görmeyen gözleriyle otobüse baktı. Sürücü ağır havaya okkalı bir küfür savurdu ve aracını öfkeyle sürdü.

Arthur Maxley derin bir uykudan uyanıyormuşçasına başını iki yana salladı. Çok yaşlı bir adamın yorgun hareketleriyle kalktı. Kendiliğinden, düşünmeden, geldiği yoldan gerisingeri dairesine doğru yürümeye başladı.

Yarın, dedi kendi kendine. Yarın sözümü tutacağım ve parkta yürüyeceğim. Bu yapılması gereken bir şey. Cennetteki Babamız, bu sabahı bize ver, cennetteki Babamız, Babamız, Ba...

Baba, diye düşündü. Bir sözcük.

Kahverengi taşlı büyük bina önünde öyle aniden belirdi ki keskin bir şaşkınlıkla yönünü değiştirdi. Panjurlar açılmış, perdeler kenara çekilip pencerelerin yılğın bakışını ortaya çıkarmıştı. Ona yan gözle bakarlarken yüzünü hafif bir tiksintiyle buruşturarak basamakları çıktı ve içeri girdi. Posta kutusunun yanında durdu ve içinden ince bir tomar mektup aldı. Mektuplara daha fazla bakmadan kendisini arındırıcı kasvet banyosuna, karanlık merdiven boşluğunun eski ritüeline hazırladı.

Odasına girdiğinde, yokluğunda halıların süpürüldüğünü ve kıyafetlerinin sandalyeden alındığını fark etti. Oturma odasını yatak odasına bağlayan kapı ihtiyatla yarı açık bırakılmıştı ve orada yeniden eski haline getirilen düzeni görebiliyordu.

Memnuniyetle gülümsedi. Pencere kenarına bir sandalye çekti, titiz bir açığa getirdi ve güneş ışığının tek omzunun üzerinden akmasına izin verdi.

Acele etmeden, alçak sesle mırıldanarak postasına göz gezdirdi; mektupların her birinin üstünde duruyordu, sanki hemen mi açması yoksa daha önemli bir postayı –varsa tabii– okuyana dek daha sonraya mı saklaması gerektiğini tartıyor gibiydi. Postası büyük ölçüde her zaman aynıydı: Kolej ve üniversitelerden gelen tanıtım broşürleri, kitap kulüplerinden gelen ilanlar, birkaç dergi, konserler ve konferanslar için adres listelerindeki başka kişilerle beraber ona da gönderilmiş davetler, bir zamanlar üye olduğu bir edebiyat derneğinden küçük ezoterik bildirimler – hepsi sıradan, alışılmış ve beklendikti.

Derin derin iç geçirdi ve bıraktı mektuplar yere düşerek etrafa saçılсын. Karşıdaki kalın duvara delmek ister gibi baktı. Olaysız geçen sabahı değerlendirdi ve suratını asarak ardından gelmesi gereken akşamüzlerini düşündü. Stafford Long'la öğle yemeği, belki bir akşamüzeri filmi, birkaç kadeh içki, sonra daireye dönüş, aslında okumayacağı bir kitap, birkaç kadeh içki daha – sıradan, alışılmış ve beklendik.

Kapısına hafifçe vuruldu. Bıkkınlıkla, “Gel” diyecek kadar ayağa kalktı.

Kapı ona doğru açıldı, aralıktan bir el, daha sonraysa bir kol görüş alanına girdi. Bir surat göründü ve fısıldadı: “Mr. Maxley? Meşgul müsünüz? İçeri girebilir miyim?”

Sandalyesinden sıçradı. “Elbette Judy, elbette” dedi. “İçeri buyur.”

Toz şapkası ufacık kafası üzerinde eğreti duran ve elinde eski-miş tüylü bir toz alıcı (bu onun özel sembolüydü) tutan, Judy diye seslendiği kadın içeri girdi ve önünde durdu.

“Eee Judy” dedi neşeyle. “Nasılsın bu sabah?”

Judy dudaklarını ıslattı ve ona bakarak sırtıttı. “Size bir şey getirdim.”

Belli belirsiz güldü. Judy’ye biraz daha yaklaştı. “Öyle mi? Nedir?”

Judy tekrar sırtıttı, ağzı kulaklarındaydı. Biri siyah, diğeri sapsarı, yan yana duran iki diş gördü. Bakışlarını çevirdi.

“Hele bir çeyrek verin” dedi Judy.

Oyun, diye düşündü. Bu bir oyun.

“Çeyrek, ha? Bir çeyrek. Farz edelim sana bir çeyrek vermedim?”

“Ben de size... size bunu vermem.”

Ama konuşurken kadının kolunun arkadan öne doğru hareket ettiğini, oyunun bittiğini işaret ettiğini fark etti. Hemen güldü ve ona doğru yürüdü ama kadının hızla geri gitmesine fırsat tanımayacak kadar çabuk davranamamıştı.

Judy bıyık altından gülümsedi. “Ah, hayır, sakın yapmayın Mr. Maxley. Önce çeyreği verin.”

“Bir çeyrek” dedi. Manasızca güldü tekrar. Bir an orada durup birbirlerini tarttılar. Sonra hâlâ gülerek kadına doğru atıldı. Onu omzundan yakaladı ama kasten arkasındaki kola ve ele ulaşmasına yetmeyecek şekilde baskı yaparak beceriksizce kendine çekti. Birkaç dakika boyunca mekanik bir şekilde, birbirlerine patronluk taslarca-sına gülerek boğuştu. Kadın onun dikkatli pençesinde kıvranarak ona abandı ve geri çekildi. O ise boşta duran elini kaldırdı ve elinin tersini kaygısızca kadının göğüslerine sürttü. Kazara mı olmuştu, yoksa kadın karşılık vermiş, bir an ona yaslanarak gevşemiş miydi? Emin olamıyordu. Emin olmak için kadını aniden bıraktı; kadın kollarının oluşturduğu çemberden kurtularak karşı duvara çarptı.

Aniden keskin bir hayal kırıklığına uğradı. Ama sonra şöyle düşündü: Belki ani bir harekette bulunduğum için böyle oldu, belki

Judy aslında bu şekilde geriye doğru zıplamak istememişti. Cevabı kadının gözlerinde okumaya çalıştı ama hiçbir şey göremedi. Kadın önünde duruyordu, yüzünde aynı sırtış vardı, bakışları aynıydı, bekliyordu.

Fakat oyunun bittiğini biliyordu. Elini cebine soktu ve bir bozuk para çıkardı. Kadına doğru yürüdü.

“Sen kazandın Judy” dedi nefes nefese, gerçekte olduğundan daha yorgun davranarak. “Sen kazandın.”

Kadın elini arkasından çıkardı ve ona bir mektup gösterdi. “Bu sabah siz dışarıdayken geldi. Postacıya bir çeyrek verdim. İyi yapmışım, değil mi?”

“Çok iyi yapmışsın.” Kadının uzattığı mektubu aldı ve bakmadan paltosunun cebine soktu. Elini yakaladı, madeni parayı avcuna koydu, parmaklarını üzerine kapattı, elini çekmesini bekleyerek eklemlerini nazikçe, ısrarla ovuşturdu. Kadın hareket etmedi. Arthur dudaklarını ıslattı.

“Gitmeden önce yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?” diye sordu kadın alçak sesle. “Temizlik yapayım mı?”

Çaresizce düşündü. Bu bir işaret miydi?

Fakat birdenbire bunun bir önemi kalmadı. Bir kez daha yorgundu, kendi kendine kızdı, utandı, biraz hasta hissetti. Kadının elini bıraktı. Arkasını dönerek odanın ortasına doğru yürüdü ve başını eğerek durdu, ne yapacağını bilemeden gözleriyle halının desenini takip ediyordu.

“Hayır” dedi. “Hayır, her şey yolunda Judy. Her şey güzel görünüyor.” Daireyi işaret ederek elini salladı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim Mr. Maxley” dedi kadın kapıya doğru geri geri giderek. “Ne zaman isterseniz...”

“Tekrar teşekkür ederim” dedi Arthur. Ama başını kaldırdığında kadın gitmişti.

Pencerenin yanındaki sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. Yere düşen mektupları ayağıyla iterek derli toplu, düzgün bir yığın haline getirmeye çalıştı. Sonra Judy’nin getirdiği mektubu hatırladı. Ceketinin cebini yokladı ve mektubu çıkardı. İlgisizce baktı. Sade, dar, beyaz bir zarftı bu. Beyazlığın içinde güçlü siyah çizgilerle yazılmış adı göze çarpıyordu. Ona baktıkça gözleri büyüdü. Bir acıyla kalbinin farkına vardı. Göğsü bir davuldu da kalbi ona bir çubuk gibi vuruyordu sanki.

Yeterince bastırılmamış bir telaşla titreyen parmaklarıyla dar zarfı yırttı ve tam anlamıyla paramparça olana dek tırnaklarını geçirdi. Mektubun sayfaları ellerinde gergin bir biçimde oynuyordu.

Boğazı kurumuş, yanıyordu. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Mektubu okuduğu sırada birkaç kez bakışlarını uzaklaştırdı ve eciş bücüş yazıyı anlamaya çalışmadan önce gözlerini kırıştırdı.

“Sevgili Oğlum” (diye yazıyordu mektupta). “Öncelikle, uzun zamandır sana yazmadığım için beni affet. Fakat şimdiye kadar bir mektup arkadaşı olarak zaafılarımı bildiğini tahmin ediyorum. İş o kadar çok zamanımı alıyor ki bazen mektup yollamak zor oluyor.

Güney Amerika işi yeterince iyi sonuçlandı. Belki dünyanın yarısını gezerek aptallık ettim, lakin işin halledilmemesi riskine girmemek lazımdı. Buenos Aires'teyken sana bir mektup yazdım, aldın mı bilmiyorum. Cevap gelmedi.

Bir buçuk hafta önce, ayın on ikisinde San Francisco'da rıhtıma yanaştık. Geri dönmek gerçekten güzel. Bir buçuk senelik hasret çok uzun.

Benden düzenli aralıklarla yanıt alamasan da umarım seni sık sık düşündüğümü fark etmişsindir, çeklerinin de sorunsuz geldiğini umuyorum. Masters'a çekleri her hafta göndermesini ve herhangi bir ihtiyacın olduğunda onu araman gerektiğini sana iletmesini söylemiştim. Umarım bunların hepsini başarıyla yerine getirmiştir. Bakıyorum da tam doğru zamanda –yaz başlangıcı– dönmüşüm. Bu kesinlikle harikulade bir his.

Sanırım Amerika'da yaklaşık iki ay kalacağım, sonra da yeniden yollara düşeceğim, bu kez Bombay'a. Hindistan şubesinde işler beklediğimiz kadar iyi gitmiyor, belki ben hale yola sokabilirim. Oraya dönmek beni korkutuyor ama sanırım bu gerekli.

Birkaç gün daha burada olacağım. Regency'de kalıyorum. Bu hafta benimle bir akşam yemek yemek istersen beni oradan ara. Seninle bir kez daha görüşmeyi ve konuşmayı çok isterim.”

“Baban, Hollis Maxley” diye imzalanmıştı mektup.

Mektubu okuduktan sonra uzun süre koltuğunda hareket etmeden oturdu, daktilo edilmiş kâğıtlar parmaklarının ucunda sallanıyordu.

Neden her şeyi tekrar hatırlattı ki, diye geçirdi aklından. Unutalı çok olmuştu.

Birden ayağa kalktı ve karanlık, tatsız bir düşüncenin tehditkâr bulutlarını uzaklaştırır gibi başını iki yana salladı. İstemeden de olsa, babasını neredeyse üç yıl önce son gördüğündeki haliyle canlandırdı gözünde. Fakat bu kısmi bir canlandırmaydı; babasının görüntüsü bütünyle cisimleşmedi. Jilet gibi bir gri takım elbise ve geniş, solgun bir alın: Hafızasında bu kadarı saklıydı. Gerisi soluktu, unutulmadıysa bile bilinçli iradenin düzenli dayatmasıyla belirsizleşmişti. Babasının anısını fazla ısrarla düşünmeye çekiniyordu, çünkü öyle olunca bu anıya çaktırmadan başka bir görüntü girmeye başlıyordu, tanıdık bir kâbus, odadaki annesi, yüzü...

Durmadan odada volta atıyordu. Mektubu tekrar rulo yaptı ve ruloyu tempo tutar gibi hafifçe avcunun içine vurdu. Bir an babasının bu mektubu göndermek yerine neden onu aramadığını merak etti. Sonra hatırladı.

Hatırladı ve Boston'da geçirdiği kışı anımsayarak acı acı gülümsedi. Olabildiğince iyi bir yıldır: Üniversite; yeni bir yaşam tarzına, yeni yüzlere, öğrenilmesi gereken yeni şeylere alışmanın getirdiği şaşkınlık. Şimdi ve burada –sıcak bir yaz sabahı, bu uzak daireden bile Boston'daki o kışı bütün canlılığıyla hatırlıyordu; üniversite arazisinin zarif kokulu asaletini, kadim ağaçları ve Avlu'daki binaların çatık kaşlı gaddarlıklarını hatırlayabiliyordu. Zaman tünelinin daha da ilerisinde adsız, bilinmeyen, unutulmuş ama yine de tanıdık yüzlerden oluşan bir anaför fırıl fırıl dönüyordu.

Boston'u sevmiştii, çünkü kasvetli günler ağır ve sıkıcı bir devamlılıkla birbirini izliyordu, her biri bir önceki günün hemen hemen aynısıydı; hoşnutluk veren bu dertsiz tasasız monotonlukta hiçbir değişiklik öngörölmüyordu. Ne mutlu ne de mutsuz olduğu, düşünme ihtiyacını ne düşündüğü ne de hissettiğı gerçekdışı bir hayattı bu. Bunu bile bile sık sık bu hayatın asla değişmemesini, ömrünün bu değişmeyen örüntü içerisinde son bulmasını dilemişti.

Fakat monotonluğun sona erdiği, onun nazarında son bulan her şey gibi aniden, acı vererek, tiksindirici bir biçimde sonlandığı gün gelmiş çatmıştı.

O gün yağmur yağmıştı. Bunu dün gibi hatırlıyordu; yağmurun hafif, ıslak kırbaç darbeleri halinde yere düştükçe her yeri kuşatan sillesini neredeyse işitebiliyordu; yumuşak kamçısının altında sabırla toplaşan şehri kaçınılmaz bir şekilde grileştirip felce uğratmıştı

yağmur. Kendisi tek kişilik odasında güvende ve sessizdi: Otururken –at kılından yapılmış devasa berjerde saatlerdir uyuşuk uyuşuk oturuyordu– ve kendi sıcak, havasız küçük dünyasıyla barışık bir halde gözlerini titreyen alevlere düşünmeden dikmiş bakarken kıpır kıpır bir ateş vücudunu ısıtıyordu.

Sonra telefon çalmıştı, çıkan ses onu öyle afallatmıştı ki şaşkınlık ve korkuyla koltuktan sıçramıştı. Bir an durmuştu, telefona bakmak istememişti; tek istediği sıcak koltuğa, ateşe ve son derece kaba saba bir şekilde koparıldığı savruk düşüncelerine geri dönmekti. Fakat telefon ısrarla, acı acı çalmaya devam etmişti, onu duymazdan gelemeyeceğini biliyordu. Odanın diğer tarafına geçmişti, ahizeyi almış ve “Buyurun, ben Maxley” demişti.

Arayan elbette babasıydı. O tanıdık, nefret uyandıran sesi işittiğinde hissettiği şoku sanki başka birinin başına gelmiş gibi, utanmadan ya da pişmanlık duymadan hatırlayabiliyordu şimdi. Zira nasıl olduysa, ses tonu ya da tınısı –tam olarak ne olduğunu bilmiyordu– belleğinde bir çağrışım yaratmıştı ve o şiddetli sahnenin şiddetli görüntüsü, tıpkı karanlık bir ormanın içinden çıkan bir canavar gibi apansız üzerine sıçramıştı. Özelliksiz küçük odasında, annesiyle babasının yüz yüze geldiğini görmüştü, zihninin en karanlık kısımlarından asla arındıramadığı o korkunç şeyin yeniden canlandığını görmüştü; o kadar gerçek ve o kadar yakındı ki boğazı aniden düğümlenmiş ve çılgılık atmıştı.

Telefonu korkuyla fırlattığını hatırlıyordu; gözlerini elleriyle kapadığını, sesi kısılıp kendinden geçene dek tek bir sözcüğü –Anne Anne Anne– tekrar tekrar haykırdığını, çömeldiğini ve yerde güçlkle nefes aldığını hatırlıyordu belli belirsiz. Onu epey sonra bu halde bulmuşlar, çok korkmuşlar ve ne yapacaklarını bilememişlerdi. Sonra babasına telefon açılmış ve babası Boston’a gelmişti, sonra doktorlar ve uzun bekleme saatleri (ki daha sonra bunun saatlerce değil günlerce sürdüğünü öğrenmişti) gelmişti, ta ki ağır ağır ilerleyen karanlık dağılmaya başlayınca, yeniden bilinç ve farkındalığın içerisine atılınca dek. Babasını o zamandan beri görmemişti, kendisine söylenmese de doktorların onu bir kez daha görmemesi ya da üzmemesi için babasını uyardıklarını biliyordu. Babasının varlığını ona hatırlatan tek şey, avukatı tarafından postalanan haftalık çeklerdi. Ta ki bu mektuba dek. Bugüne dek.

Şimdi, üç yılın ardından, bu sıcak yaz sabahında, dairesinde otururken anlayışla gülümsedi; babasının neden telefon açmadığını anlamıştı.

Mektuba baktı tekrar. Sonra buruşturdu ve yere attı.

Yatak odasına girdi, üzerindikileri çıkarmadan yatağa uzandı. Fakat istirahati, aradığı kayıtsızlığı bulamadı. Yatağın yumuşaklığı vücudunu gevşetti gevşetmesine, fakat bu rahatlama zihnini, hatıralarını canlandırıyordu yalnızca. Vücudunun bilincini yitirdi. Düşünce ve tefekkürden ibaretti o, gözden ırak bir mekânda süzülen bedenleşmemiş bir enerjidi.

Yatakta uzanırken, sanki başka bir dünyadaymış gibi, ölçülü sözler söyleyen o boğuk sesi yeniden duymanın nasıl bir şey olacağını düşündü; görme ve işitmenin hangi anıları, hangi saklı görüntüleri akla getireceğini merak etti. Karanlık unutkanlığında üstü kapalı bir gizlilikle perdelenenlerin hepsi geri gelir miydi? Işık noktası, geri püskürtülen hatırlayışın azabı – karanlığın koyu gölgeleri çekilir miydi; ışık noktası anılarının etini yarıp deşecek şekilde büyüyüp kör edici, ışıktan bir mızrağa dönüşür müydü?

Düşünmenin müphem travmasından babasının şaşkınlık veren açık seçik bir görüntüsü belirdi yavaş yavaş. Birkaç dakika önce, gizleyen belleğinin ona dayatılmış aurası içinden net bir tablo çıkarmayı becerememişti, fakat şimdi gölgeli hatlar şekillenmek ve canlanmak üzere dolmaya başladı ve babasının neredeyse unutulmuş şeklini ve duruşunu ufak ufak ayırt edebildi. Küçük şeylerdi aklına gelen: Çabucak, suratını buruşturarak gülümsemesi; küçük üst dudağını ısırma numarası; alnının geniş ve tuhaf biçimde kırışksız açıklığı. Belli bir mesafeden yaşadığı trans haline sıcak bir hissiyat dalgası yayıldı: Ona tuhaf gelen bir sıcaklık, uzun zamandır babasına karşı hissetmediği bir şey.

İçine akan bu sıcaklık zihninin gergin kaslarını gevşetirken yataktan kalktı ve odanın içinde yürüdü. Birdenbire, yapacağı şeyden, yapması gereken şeyden kuşkusu kalmadı. Gelgelelim bu eylemi gerçekleştiren sanki kendisi değil de başka biriydi.

Yatağıyla telefonu arasındaki boşluk bitmek bilmiyordu; mekânın ve zamanın dışında, ağırlıksız bir şekilde, yavaşça ve çaresizce açıklığın üzerinde süzüldü.

Bir an telefonun üstünde asılı kalarak eylem öncesi o enfes ânın tadını çıkardı. Cihazı kaldırdığında şaşkınlıkla onun da ağırlıksız

olduğunu fark etti. Dudaklarını yaladı; ahizeyi kulağına götürdü, yerel operatörden telefon numarasını istedikten sonra sesin gelmesini bekledi.

“Regency mi? Mr. Hollis Maxley’yle görüşmek istiyorum.” Bir anlık sessizlik. “Evet, beklerim.”

Tık. Sessizlik. O an gelmişti. Şimdi. Ama hayır – bir kez daha kadifemsi sesti konuşan, o yabancı ses:

“Üzgünüm efendim ama Mr. Maxley şu an burada değil. Mesaj bırakmak ister misiniz?”

Bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Babasının orada olacağından o kadar emindi ki; orada olmama ihtimali aklına bile gelmemişti. Söyleyecek söz bulamıyordu.

“Orada mısınız efendim?”

Ah. Evet, hâlâ oradaydı. Evet. Mesaj bırakabilir miydi?

“Mr. Maxley’ye ... oğlunun aradığını söyleyin. Ve Mr. Maxley’ye bu akşam benimle akşam yemeği yemek isteyip istemediğini sorun. Evet. Regency’de, saat yedide. Onu yemek salonunda bekleyeceğim. Evet, hepsi bu. Teşekkür ederim.”

Ahizeyi yerine bıraktı, keskin hayal kırıklığının farkındaydı. Babasının sesinden çekiniyordu ama ses çıkmayınca hayal kırıklığına uğramıştı. Hayal kırıklığının ardından korku geldi; bu adımı attığı için bir kez daha korkuya kapıldı. Artık dalgalandırdığı durgun suyun hızlı akıntısında sürüklenebilirdi ancak.

Uzun süre kıpırdamadan oturdu. Kaşlarını çattı, gözlerini kısarak körmüşçesine yere baktı. Sonra ayağa kalktı ve ellerini kenetleyip bırakarak, nemli avuç içlerini pantolonunun kıcına silerek gergin bir biçimde odada volta attı. Omuz silkti. Banyoya girdi ve lavabonun üzerindeki ilaç dolabını açtı. Ufak bir viski şişesi çıkardı, şişenin yarısı bile dolu değildi. Dolabın kapılarını kapattı ve bir an aynada dikkatle kendine baktı. Şişenin tıpasını çıkardı, dudaklarını şişenin ağzına dayadı ama durdu. Dolabın altındaki rafı el yordamıyla aradı, bir kadeh buldu ve içine göz attı. Kadeh bulanıktı, biraz da tozluysa. Musluğu sertçe açtı ve beyaz lavaboya aniden çarpan suyun sesini dinledi. Suyun ısınmasını bekledi, sonra kadehi buharın altına tuttu, önce sıcak sonra soğuk suda iyice duruladı. Muslukların ikisini de kapattı ve viskiyi şişesinden parlak kadehe döktü. Viski şişesini mantarla tıkadı ve tekrar dolaba koydu. Elindeki sıvıya baktı. Ürperdi. Aynada bir kez daha kendine bak-

tıktan sonra gözlerini kapadı ve sıvıyı yuttu. Sıvı boğazına takıldı ve onu boğdu, bir an lavaboya tutundu, kusmaktan korkuyordu. Ardından son bir kasımayla gözlerini açtı ve tekrar aynaya baktı, birdenbire yabancılaşan yeni görüntüye, bir anlığına kendinden bihaber olan yüze, hâlâ ağzın etrafında sabit duran ekşimiş yüz ifadesinin kalıntılarına, kırpışan, sulu ve hafif kızarmış gözlere baktı. Arkasını dönüp uzaklaştı. Yeniden yatak odasına girdi ve yatağına çöktü. Gevşekçe bacaklarının ve vücudunun hizasında duran kucakladığı ellerine baktı, baktı, baktı ve o hoş uğultunun kulaklarında çınlamaya başlamasını bekledi.

Bir bulut kümesi berrak gökyüzünde toplanıp şekil değiştirdiğinde bir kere bilinmiş ve hiç unutulmamış bir simayı nasıl hatırlatırsa, görüntü de bilincinin kenarlarında öyle toplanıp şekle ve biçime büründü.

Az kalsın uyuyacaktı, zira birdenbire o suretin düşüncesiyle neredeyse fiziksel bir darbe almış gibi sarsıldı ve yataktan fırladı, hareket ettiğinin tamamen farkına vardığında odanın ortasına gelmişti.

Sonra rüya görmüş olması gerektiğini anladı. Suret aylardır aklından dahi geçmemişti; onu hatırlatan en ufak şeyden bile kaçmayı başarmıştı. Fakat hatırladıkları, ket vurulup zaptedildiği uzun süre boyunca korkunç bir tazyik ve devinim kazanan bir sel gibi üzerine üşüşmüştü şimdi. Babasından gelen mektup şimdi tıpkı kocaman bir anahtar gibi barajın kilidini açmıştı, o da azgın bir girdabın içinde kaybolmuştu.

Sendeleyerek banyoya girdi. Tanıdık totemin yarı uyur yarı uyanıkken anımsadıklarından duyduğu rahatsızlığı uzaklaştırabileceğini düşünerek yüzüne avuç avuç su çarptı.

Yatak odasına tekrar girince bakışlarının çekmeceli dolaba kaymasını önlemek için büyük çaba sarf etti; ipeğe sarılı, gözlerden uzak fotoğrafın en alt çekmecede bulunduğunu biliyordu. Bilinçli olarak bilmezden gelmekti bu dolaba bakmama işi ve düşündüğünden çok daha zordu. Bir köşede dururken dolap büyümüş büyümüş de onu odanın dışına itmekle tehdit ediyormuş gibi geldi. Bakışları doğruca halının üzerinde, odayı bir uçtan bir uca yürürken bile, meşeden yapılmış o iblisin dikdörtgen şeklini gözünün ucuyla görebiliyordu hâlâ.

Odanın ortasından bir sandalye çekti ve pencerenin önüne oturdu, fakat bu bile beyhudeydi; dışarıdaki çalıya biraz uzun bakacak olsa çalı şişerek renk değiştiriyor, bizzat görmezden gelmeye çalıştığı görüntünün biçimine ve cisminde bürünüyordu. Gözlerini bu aldatıcı sahneye kapatacak olsa biçimsiz ışığın küçük izleri basınçlı karanlığın içine giriyor, bu izler bir kitlenin içine sürükleniyor, bu

kitle net bir biçimde tanımlanan bir şekle dönüşüyor ve o istemeden çekmeceli dolabın biçimini fark ediyordu.

En sonunda içini çekti. Sandalyeden kalktı, uğradığı bozgun onu odanın diğer tarafına itti. Sanki bir kutsama töreninde mihrabın önündeymiş gibi yere diz çöktü ve en alt çekmeceyi açtı. Elini içeri uzattı, giysi öbeğini kenara itti, parmakları ipeğe sarılı fotoğrafın yuvarlak sertliğiyle karşılaşınca dek ileri uzandı. Onu nazıkçe etrafındaki eşyalardan kurtardı ve gün yüzüne çıkardı. Dizleri sandalyeyi bulana dek odanın içinde tökezledi. Bulacağı şeyden korkuyormuşçasına tereddüt ederek ipek ambalajı çözdü. Fotoğraf dizinin üzerinde yüzükoyun duruyordu. Eşarbi itinayla katladı ve yanındaki masanın üzerine koydu.

Çerçevenin fildişi sırtında örümcek ağını andıran çatlaklar belirlemeye başladığını fark etti. Fotoğrafı titreyen elleriyle kaldırdı ve ters çevirdi; temsil edilen yüz kendi yüzüyle buluştu.

O tanıdık karıncalanma hissi parmak uçlarından başlayarak kollarından vücudunun her bir organına yayılıyor, hızlı ve düzensiz dalgalarla gidip geliyordu. Nefesini tuttuğunu fark etti. Hapsedilen havanın ciğerlerinden çıkmasına izin verdi ve yavaşça, dikkatle, mümkün olduğu kadar sessizce nefes aldı.

Elinde tuttuğu şey bir kadının yüzüydü. Bir tutam saç başının üzerinde dingin bir hale gibi toplanmıştı. Bütünüyle güzel bir görünümü vardı, fotoğrafçı (belki de farkında olmadan) bu yüzde adlandırması güç olan, eşine az rastlanır, ele geçmez bir ifade yakalamıştı. Tekinsiz gözler dokunsa dağılacak olan kâğıttan ona bakıyordu; sabit bir şekilde, ser verip sır vermeden ona bakan delici fakat nazık bakışlar. Burun kemerli ve hassastı, burun delikleri dolgun üst dudağın biraz üzerinde genişliyordu. Geniş ağzın köşeleri belli belirsiz, alaycı, müşfik bir tebessümle hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

Uzun bir süre hiçbir şey hissetmeden, hiçbir şey hatırlamadan fotoğrafa baktı kaldı.

Sonra, çok daha sonra, düşünceleri geri gelince gözlerini kaldırdı ve pencereden dışarı baktı. Baktıkça kaldırımın merhametsiz ışıltısı kayboldu. Önünde sıra sıra çirkin evler, şehir manzarasının dikkat dağıtan çıkıntıları yoktu artık. Gözleri bu şeylerin ötesine, kayıp zamanın mavi pusuna odaklandı. O hareket etmeden otururken, esnek parmakları kıvrılarak, bu ufacık zarafet abidesini

keşfe çıkarak, resmi hafif hafif okşayarak başka bir varoluşu sürdürüyordu.

Zihni ve belleğiyle zamanda geri gidebilirdi: Bir an, kaşla göz arasında mucizevi bir şekilde şimdiki zamandan koparılrsa, kayıp zamanın olduğu yerde yaşayabilirdi. Zamanın neresinde? Hatırlayabildiği bir an vardı. Bazen uykusunda, karanlığın sessiz basamaklarını çıkararak yavaşça ona gelir ve o anın içinde yaşayan parçasını gizlerdi. Öbür parçasının, uyuyan parçasının içine kuvvetin altın rengi sıcaklığı girer ve onu mevcut varlığının gerçekdışılığından daha gerçek bir rüyaya geri götürürdü.

Ömrümün en iyi zamanı bu, diye düşündü: Kayıp zaman. Ağaçların yapraklarının yanardöner güneş ışığında birbirine girdiği yaz zamanı. Çocukluğunu hep tembel bir mutluluğun beynini ve uzuvlarını uyuşturarak keyiflendirdiği kesintisiz bir yaz mevsimi olarak düşünmüştü. Yazı ve uzun otlar arasında koşmayı anımsamak için. Güneş kollarını ve bacaklarını toprak rengine çevirmişti, o ise kusursuz ve her şeyden habersizdi; akşamüzeri böyle geçti: Ev tepenin üstünde, bembeyaz, yüksek ve uzaktı; çakıllı garaj yolu çimenliğin üzerine dikkatsizce düşürülmüş pürüzlü bir kurdele gibiydi – üzerinde koştuğu araba yolu ve onun yanındaki, uzanıp mis kokulu çiçekleri ezdiği bahçe. Ve uzaktan –ama çok da uzak değil– akan derenin sakin sesi geliyordu. Derenin yanında otlar büyümüştü; bir yerde, gizli saklı bir yerde yeşillik bir yana itilmiş, mezar kadar olmasa da, tek başına içine yatılamayacak kadar olmasa da dar bir mesafeye sıkıştırılmıştı. Bire bir çocukluğu olan bu sıradan yaz gününde kendilerinden geçerek, sessizce, serin suyun fısıltısını dinlemişler, birlikte güneşlenmişlerdi, onun tarumar saçları kadının bağrında, hevesli küçük bedeni kadının nemli kol kıvrımında. Sessizce, huşuyla, yeryüzünün nefes alışının farkına vararak, birlikte nefes almışlardı. Ve yeryüzüne uykulu uykulu, sıcak sıcak dönen, “Anne, su nereye akıyor?” diye soran kendi kayıp sesi ile “Denize akıyor, denize” diye yanıt veren o mucize...

Şimdi ve burada, bu boğucu şimdiki zamanda bile o sesi tekrar duyuyordu; kıvrak ahengi yıllar arasında köprü kuran bir hayaletti adeta. Ses belli belirsizdi ve uzaktan geliyordu, fakat tüm zayıflığına rağmen çok uzun zaman önce o yaz akşamında olduğu kadar coşkulu ve canlıydı.

Akşamüstü sıcağında hoplayıp zıpladıktan sonra beyaz evin serin yarenliğini anımsadı. Keyifli bir yorgunlukla uzandığı kanepenin güçlü okşayışını neredeyse hissedebiliyordu, annesinin her gece yatmadan önce olduğu gibi piyanonun başına oturup ona şarkılar söylediğini neredeyse görebiliyor ve işitebiliyordu.

Yatağa uzanarak yıldızlarla kaplı penceresinden dışarı baktığını, beklediğini ve o anları –bekleyişinin bütünüyle mest eden anlarını– saydığını anımsıyordu. Alt kattaki saatin kısık çanlarını duymuştu, karanlığın mahzeninde yankılandıklarını duymuştu; çocukça bir merak duygusuyla seslerin, uyuduğu odanın altındaki ısı ısı aydınlatılan, girilemeyen o odadan geldiğini biliyordu. Ve çanların sesiyle birlikte acının keskin başlangıçları da gelmişti.

Tahayyülünün gözüyle, annesinin kalktığını, basamakları çıktığını gördü. Şimdi ilk sahanlıkta, dedi kendi kendine; şimdi ayakları son basamağın derin pelüşüne gömülüyor; şimdi salona girdi. Ardından beklenti öyle yoğun olurdu ki yatağının kenarlarını sıkıca tutar, gözle görülür biçimde titremesini önlemek ve yüksek sesle ağlamaktan kaçınmak için dudaklarını kenetlemekten kendini alamazdı.

Annesinin elinin kapıya hafifçe dokunuşu ve kapının içeri doğru nazik hareketi en zor andı. Annesinin beklenen huzurunda bir anlık sevinçle haykırmamak, ayağa kalkıp koşarak yanına gitmemek ve onu kollarıyla sarmamak için genç ruhunun sahip olduğu tüm metanetle kendini tutması gerekiyordu. Fakat hayır. Uslu olmalıydı: Kıpırdamadan yatmalı, kalbi göğsünün içinde kontrol edilemez bir biçimde çarparken ona gülümsemeliydi. Son derece hassasiyet gerektiren bu anda annesinin kendine mahsus haletiruhiyesini beklemeyi öğrenmişti.

Annesi bazen kollarıyla onu sarar, yanına uzanır, saçlarıyla oynar ve ona fısıldardı. Bazen de akli sanki başka bir yerdeymiş, orada yanında değilmiş gibi görünürdü. Sonra onu bir an kendine çeker, kısa kısa, duraklaya duraklaya konuşurdu. Fakat en benzersiz –ve ona şaşırtıcı güzellikte gelen– anlar annesinin beyaz bir melek gibi odaya süzüldüğü, yanına oturduğu, hafifçe sarıldığı, coşkulu yüzüne hiç konuşmadan şefkat ve sükûnetle baktığı anlardı. Böyle olunca, en ufak hareketinin sözcüklerle ifade edilmesi güç olan bu duygudurumunu bozabileceği korkusuyla hareket etmeye, hatta nefes almaya bile çekinirdi.

Fakat iyi geceler öpücüğü hiç unutulmazdı.

Acele etmezlerdi. Annesinin dudakları yüzünden ayrıldığında gözleri kapalı kalırdı öylece, istemsiz bir gülümseme uçuşurdu ağzının etrafında. Başının altındaki yastığı düzelten, örtülerle vücudunu saran titiz ellerini hissederci annesinin. Annesi son bir okşayışla, geldiği gibi aheste aheste ayrılırdı ondan. Ama o annesinin gidişini görmek için bile olsa gözlerini açmazdı bir daha. Uykuya dalana dek gözkapaklarını sımsıkı kapatırdı, böylece annesinin görüntüsünü zihninde daha iyi sabitleyebilirdi upuzun gece boyunca, sonsuza dek ve yaşadığı sürece.

Hayatın en güzel dönemi bu, diye düşündü yeniden: Henüz ufakken, yaşam parlak günlerin basit ve kusursuz bir biçimde art arda gelmesinden ibaretken.

Uzunca bir süre o günleri anımsayarak pencereden baktı ve koltuğundan kalkmadı. Gözleri maddi şekilleri çıkarabiliyordu artık. Gölgelelerin kaybolduğunu, altındaki caddenin artık binalar tarafından gölgelenmediğini görebiliyordu. Bir defaya mahsus sesli sesli içini çekti. Saatine baktı. On iki olmuştu.

Birdenbire vicdan azabı duydu, Stafford Long'la olan randevusu aklına geldi.

Banyo yapmak ve üstünü değiştirmek için bir saati vardı. Stafford Long'a hazırlanmak için bir saat. En ufak bir neşe emaresi göstermeden gülümsedi. Stafford'ı düşünüyordu, Stafford'ı düşünmeye son derece dikkat ediyordu. Stafford'ı düşündüğünde babasını ve akşamki zorlu sınavı unuttuyordu.

Ok gibi fırladı koltuğundan ve odanın diğer tarafına koştu. Fotoğrafı aynı ipek fulara sararak bulduğu yere koydu tekrar. Sonra banyoya girdi. Duşun suyu parke zemin üzerinde kendinden memnun, kuvvetli bir tempo tutturdu.

İttirince toz pembe kapı içeri doğru açıldı, o da kapının peşinden gitti, kenara çekildi ve dışarıdaki parlaklığın kapının geriye doğru hızlı hareketiyle nazıkçe kesilmesine izin verdi. Gözlerini kapattı, bir an öyle kalarak kendini içerideki karanlığa alıştırdı. Gözlerini tekrar açtı, biraz daha iyiydi, tabureye doğru sendeleyerek yürüdü ve gösterişli barın önünde gevşedi.

Bu yarım dairede kendini ve diğerlerini seyirci olarak gördü; barmenler saf biçimlerden oluşan bir arkaplanın –silindir, küp ve küreden oluşan bir düzenleme– önünde rol yapan oyunculardı. Cézanne ve *reductio*'su. Fakat ressam *bunu* kastetmiş olabilir miydi?

Ses çıkarmadan kıkırdadı.

Aktörlerden biri içeri girdi, bardan payına düşen kişisel alanı nemli bir havluyla kutsadı, ihtiyacını resmi bir duraksamayla sorup kaşlarını kaldırdı.

“Martini. Sek” dedi keyifle.

Daha önceki Seyirci ve Oyuncu anlayışında bir düzeltme yaptı. Bu, seyircilerle ve aktörün rol değiştirdiği, sahnenin karmaşık bir biçimde locadan platforma geçtiği ve tekrar eski haline döndüğü, her grubun değişen işlevler icra ettiği bir epik dramaydı.

Kalbimi kırana kadar rahat etmeyeceksin...

Bir adet madeni para sorumluydu bundan. Ah, diye düşündü, müzikli drama.

Kadehinin ince ayağını başparmağı ve işaret parmağıyla tuttu, dikkatli bir şekilde hızla çalkaladı, dudaklarına götürdü ve içti. Gizlice gülümsedi, iştahla zeytinlerini yedi ve müzik dinledi.

Şarkı bitince saatine baktı. Stafford yine geç kalmıştı, tahmin ettiği gibi geç gelecekti. Barmene işaret etti ve boş kadehini gösterdi. Kendi ayrı farkındalığında biraz daha güvenle gizlendi, kendine has karanlığında biraz daha derine yerleşti ve bekledi.

Uzun vadede, diye düşündü, yapılan tek şey bu; insanları beklemek ya da insanları bekletmek.

Bunun bir epigram olduğunu fark etti, belli belirsiz tanıdık bir tınısı vardı ama kibrini okşamıştı, bu yüzden gülümsedi, zihninde evirdi çevirdi ve kendi kendine tekrarladı.

Tam kokteyli bitirmiş, zeytini dişleriyle kürdandan titizce almaya hazırlanırken o yumuşak eli –nasılsa kıpırdamadan okşama becerisine sahip olan o eli– omzunda hissetti. Hoşnutsuzlukla suratını hafifçe buruşturdu ve taburesinde dönerek sanki kazara olmuş gibi eli yerinden oynattı.

“Geç kaldın” dedi.

Stafford Long sonsuz bir bilgelik sahibiymiş gibi hafifçe, gizemli bir şekilde gülümsedi. Arthur’un ifadenin maskeleyiği altta yatan boşluğu keşfetmesi uzun sürmüştü.

“Ah, çok üzgünüm Arthur” dedi Stafford Long. “Gerçekten üzgünüm. Fakat bu sabah başıma korkunç bir şey geldi ve beni son derece üzdü. Tüm günümü altüst etti. Yani gerçek anlamda altüst etti.”

Arthur içini çekti. “Ne oldu?”

“Şimdi anlatamam. Olmaz. Belki sonra. Çok korkunçtu.” Dediğini kanıtlamak istercesine ürperdi.

“Bir içkiye ne dersin?”

Stafford başını kaldırdı ve onu ciddiyetle süzdü. “Hadi ama Arthur. Buna nasıl katlanıyorsun? Daha çok erken. Miden reddetmiyor mu? Ülser olmaktan korkmuyor musun? Güneş batmadan içki içmek kaçınılmaz olarak ülsera yol açıyormuş.” Dudakları ülser sözcüğünün sesiyle hoşnutsuzlukla büzüldü.

Arthur omzunu silkti, ondan uzaklaştı ve barmene bir işaret daha yaptı.

“Ah, hadi çıkalım buradan” deyiverdi Stafford. “Burası midemi bulandırıyor.”

Arthur kaşlarını çatı; Stafford o tiz, yapmacık, tanınmaması olanaksız sesle bu kadar gürültülü konuşmasaydı keşke. Sol taraftaki çiftin Stafford’a baktığını fark etti, keyifle pis pis sırıttığını gizlemek için hemen arkasını döndü.

“Tamam” dedi Stafford’a. “Tamam” dedi ters ters. Stafford’ın yanından hızla geçti ve yemek salonuna açılan perdeli kapıya doğru yürüdü.

Ama Stafford kıpırdamadı. “Arthur” diye şakıdı. “Arthur, nereye gidiyorsun?”

Arthur yumruğunu sıktı, döndü, onunla yüz yüze geldi, sesine çekidüzen verdi, hoş ve keyifli bir hale getirmeye çalıştı. “Şey... yemek salonuna elbette. Benimle gel.”

“Hayır” diye haykırdı Stafford huysuzca. “Oraya girmeyeceğim. Yemekleri kesinlikle pis. *Biliyorum*. Orası temiz değil bir kere.”

Arthur dinlemekte ve izlemekte olanlar için suratına bir gülümseme oturttu. Stafford’ın durduğu yere doğru yürüdü tekrar.

“Dinle” diye fısıldadı gerginlikle kasılan dudaklarının arasından. “Böyle davranmayı bırak.”

“Ama Arthur. Bundan çok daha güzel yerler biliyorum. Çok daha güzel.”

“Sakın beni sevdiğin yerlerden birine gitmeye ikna edebileceğini düşünme. Neye benzediklerini biliyorum. O işle ilgilenmek istemediğimi söyledim sana.”

Stafford’ın gözleri yuvalarından uğradı, bakışları incinmiş görünüyordu. “Arthur!” dedi azarlarcasına. “Arthur.”

“Böyle davranmayı bırak. Hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Stafford’ın alt dudağı titriyordu, gözleri hafifçe nemlenmişti. “Nasıl bu şekilde konuşabiliyorsun Arthur? Duygularımı incitmekten zevk mi alıyorsun? Ha? Ben hiçbir şeyden utanmıyorum. Bunu bilmeni isterim.”

“Stafford, kapa çeneni!” diye fısıldadı Arthur öfkeyle.

“Anlamıyorsun, değil mi?” dedi Stafford cesaretle. “Anlasaydın...”

Arthur bıkkınlıkla içini çekti. “Pekâlâ. Özür dilerim. Her neyse. Şimdi, burada durup bütün akşamı konuşarak mı geçirmek istersin, yoksa içeri girip yemek yiyelim mi?”

“Peki” dedi Stafford. “Peki, geliyorum. Ama korkunç bir hazımsızlık yaşayacağıma eminim.”

Stafford Long’un peşi sıra kapıdan girerken onun kendine has durumunu ani ve keyifli bir netlikle gördü. Stafford’a neden tahammül ettiğini sormuştu kendine sık sık; bu soruyu hiç yanıtlayamamıştı. Arkadaşlık değildi bu; kimse onunla arkadaşlık edemezdi. Stafford gibilerine sempati duymuyordu hiç. Stafford’ın kendine has sapkınlığı onu sürekli itiyordu; açıkça nefret ettiği, hatta kin güttüğü bile oluyordu. Buna acıma da denemezdi, zira Stafford’ın yaralanmazlığa tekabül eden yüzeyselliğini bilinçli olarak kıskandığı anlar da oluyordu.

Belki de tanıdığı tüm kişiler arasında, Stafford'ın yanında yaltaklanma ihtiyacı hissetmemesi yüzündendi. Stafford herkesi kabul ettiği gibi Arthur'u da yalnızca kabul etmek adına kabulleniyordu. Kabullenmenin öncesinde ya da sonrasında ne olduğu önemli değildi. Arkadaşlıkları (böyle denebilirse) her buluşmada yeniden doğuyor ve ani, acısız bir ölümle sonlanıyordu.

Bir masa buldular. Telaşlı bir garson dolu birer su bardağını önlerine özensizce bıraktı ve siparişlerini almak için bekledi. Arthur aldırış etmeden hemen seçimini yaptı, fakat Stafford menü yüzünden sıkılıp dertlendi, garsona berikinin duymazdan geldiği ya da sabırsızlıkla yanıtladığı bir sürü soru sordu ve üzerine kafa yorduğu her kalemin kalitesi, fiyatı ve sindirilebilirliği hakkında Arthur'un tavsiyesini istedi.

Arthur hiç susamamış olmasına rağmen suyunu yudumladı. Martiniden sonra suyun tadı yavandı ve pek soğuk değildi. Dalgın dalgın Stafford'a baktı; Stafford ise ona coşkuyla gözlerini kırıpıştırarak ve sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Arthur halinden memnundu. Arkadaşlıkta, banallikte karar kıldı.

“Eee, nasılsın Stafford?”

“Ah, orasını sakın sorma” diye haykırdı Stafford. “Lütfen. Her şey tek kelimeyle korkunç. Hayatta kalmak için hiç umut yok. Hiç.”

“İşte bu çok kötü.”

“O zaman sorma.”

“Tamam.”

Stafford bir an derin düşüncelere daldı. “Üstelik de en kötüsü, öldürücü darbe, bu sabah geldi.”

“Hımm?”

“İğrenç. Bunu anlatamam.”

Arthur hiçbir şey söylemedi. Bir başka dramatik duraksamanın ardından Stafford konuşmasına devam etti.

“Yine Evartz yüzünden. Cidden, Art, o adama nasıl katlandığını bilmiyorum.”

“Max'i sevdiğini sanıyordum. Geçen hafta o... Tanıdığın en ‘ince zevk sahibi’ insan değil miydi?”

“Coşkundandı o” dedi Stafford. “Yanlış coşku. Hatalı olduğumu kabul ediyorum.”

Arthur omuzlarını silkti.

“Bana ne dedi biliyor musun?” diye sordu Stafford.

Arthur başını gönülsüzce iki yana salladı.

“Bana” diye fısıldadı Stafford ve biraz öne doğru eğildi, “bana lanet olası küçük peri dedi! Ve bana evinden defolmamı ve dışarıda kalmamı söyledi.” Bu beyanla birlikte Stafford muzafferce arkasına yaslandı. “Şimdi. Bana ne diyorsun? Uygur bir insanın ağzından çıkmayacak korkunç bir şey değil mi?”

Arthur kahkaha atmakla acımak arasında kalmaktan açıkça rahatsızdı.

“Bana kalırsa herkes onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilmeli” dedi Stafford. “Olanları arkadaşlarımdan hepsine anlatıyorum. Yayılacaktır, bilirsin. Ah, evet. Yayılacağından hiç şüphem yok.”

Belirsizlik yok oldu ve Arthur birden onun adına utanç ve merhamet duydu. “Kes şunu Stafford” dedi.

“Neyi?”

“Unut gitsin.”

“Kesmeyeceğim” diye tersledi Stafford. “Cesaretimi hiçbir surette kıramayacaklar. Herkes bilecek.” Sonra durdu ve Arthur’a şüpheyle baktı. “Onu korumaya mı çalışıyorsun? Olayın bu mu?”

Arthur ona kısa bir süre güldü ve başka bir şey söylemedi. Yemekleri önlerine kondu, yemeye başladılar. Stafford yemek boyunca gevezelik etti, hayıflandı ve yapmacık bir tavır takındı; sohbeti, tek-düze bir şekilde tekrar eden, melodisiz bir teması olan korkunç bir senfoni gibiydi. Fakat bir süre sonra, ağır ağır kahvelerini içtikleri sırada, derin bir sessizliğe gömüldü; Arthur sessizlikten rahatsız olunca başını kaldırıp ona baktı. Stafford’ın yüzündeki sinsî hesap ifadesiyle –o kadar belirsizdi ki yok gibiydi– şaşkına uğradı. Birdenbire gözünü dört açtı.

“Ne oldu?” diye sordu.

Stafford masum masum bakıyordu. “Ne demek istiyorsun Art?”

“Bu bakışı bilirim. Ne istiyorsun?” Arthur küçümsercesine gülümsedi.

Stafford’ın yüzündeki masum soru ifadesi dondu kaldı. Gözünü defalarca kırptı. Arthur onun nasıl yaklaşacağını tarttığını biliyordu. O masum ifade kayboldu, yerini yeni bir güven görünümü aldı ve Stafford rahatlayarak masaya doğru eğildi.

“Hiç kimse seni kandıramaz, ha, Arthur? Denemem bile aptalcaydı.” Durdu ve uzaklara baktı, gözlerini üzüntüyle hiçliğe

dikti. “Her şey o kadar korkunç, o kadar berbat ki” dedi sonunda. “Günlerce. Hiç. Tarif etmek imkânsız.” Ürperdi. “Bazen, bilirsin, kendime şunu soruyorum: ‘Neden? Neden devam ediyorsun?’ Biliyor musun” diye fısıldadı, “beni bu denli korkutan şeyin ne olduğunu biliyor musun? Sana söyleyeyim. Buna yanıt veremem. Kendi sorumun yanıtını bilmiyorum. Dehşet verici.”

Arthur’un anlayışla bir şeyler mırıldanmasını bekledi ama Arthur konuşmadı.

“Buradan gitmem gerek” diye devam etti Stafford. “Hayatıma çekidüzen vermeliyim, bir anlam bulmalıyım. Ve Arthur” dedi yavaşça, üzerine basa basa, “Arthur, bana yardım etmelisin.”

“Ne yapabilirim bilmiyorum...” diye başladı Arthur dikkatle.

Stafford aniden iş bilen, becerikli birine dönüştü. “Her şey çok basit” diye açıkladı. “Sadece bana beş yüz dolar vermeni istiyorum.”

“Beş yüz dolar!”

“Evet.”

Arthur ona sessizce baktı. “Stafford” dedi nazikçe, “beş yüz dolar...”

“Borç olarak” diyerek araya girdi hemen Stafford. “Hepsini geri alacaksın. Kuruşu kuruşuna.”

“Stafford, üzgünüm ama...”

Stafford ona öfkeyle baktı. “Geri alamamaktan mı korkuyorsun? Sözüm yeterli değil mi? Öyle mi?” Öyle mi derken sesi çattı.

Arthur tahammülsüzlüğünü dizginleyerek parmaklarıyla masaya vurdu. “Bak Stafford. Ne verdiğin söz ne de parayı geri alamamak hakkında tek kelime ettim. Bu parayla ne yapacaksın?”

Stafford suratını asarak sırtını sandalyesine yasladı. Arthur’a bakmıyordu. Yanaklarına hafif bir kırmızılık geldi.

“Bir matbaa makinesi almak istiyorum.”

Arthur’un kahkahası boğazında düğümlendi. Açıklanabilir hiçbir gerekçe olmadan, Stafford Long’un oyuncak bir matbaa makinesi önünde diz çöken görüntüsü zihninde belirdi aniden.

Stafford’ın yanaklarındaki kızarıklık koyulaştı. “Neden gülüyorsun?” diye sordu meydan okurcasına.

“Aslında gülmiyorum, pek gülüyorum sayılmaz” diye kıkırdadı Arthur. “Ama bunu söyleme şeklin... Bir anlığına ben... Ne demeye matbaa makinesi istiyorsun ki?”

Stafford sandalyesinin ucuna ilişti ve hevesle anlatmaya başladı. “Her şeyi çözdüm. Senden beş yüz dolar alacağım, tanıdığım birkaç kişiden de biraz daha alacağım ve bir baskı makinesi satın alacağım –ah, nereden alabileceğimi biliyorum, tamam mı– ve Carmel’e taşınacağım, orası California’da; sonra da şiir basacağım.”

Arthur ona şaşkınlıkla baktı. Aptal aptal tekrar etti: “şiir basacaksın?”

“Elbette. Bütün işi kendim yapacağım, düzelti, tasarım, dizgi, her şey. Yazılanların yalnızca en iyilerini yayımlamak istiyorum. Hangisinin iyi hangisinin kötü olduğunu anlayabilirim, bilirsin. Ah, her şey yoluna girecek, korkmana gerek yok.”

Stafford’a bakarken Arthur birden onu sertçe sarsmak ve çocuk azarlar gibi azarlamak istedi. Ama ne kımlıdadı ne de konuştu.

“Sorun ne?” diye sordu Stafford. “Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?” Agresif bir şekilde devam etti: “Nesi yanlış?”

Ne diyebilirdi ki? Stafford’ın ilk düşüncesizce coşkusunun büyük bir kısmının (ki bu coşku fikrin gerçek dayanağı oluyordu) kaybolduğunu ve şimdi kendini Arthur’a değil, kendine haklı göstermeye çalışarak sönmüş alevi çaresizce canlandırmaya çalıştığını biliyordu.

Bu yüzden sertçe, “Matbaa ya da matbaa makineleri hakkında ne biliyorsun? Yayıncılık hakkında ya da... Yüce Tanrım, sen hayatında hiç matbaa makinesi gördün mü?” dedi.

Stafford elini salladı. “Bunlar öğrenilebilecek şeyler. Sadece biraz zekâ, biraz da uyum sağlamak yeterli. Bu akşamüzeri halk kütüphanesine gideceğim. Orada bu konuda kitaplar...”

Daha fazla dayanamayan Arthur, “Sen delisin!” diye bağırdı. Bazı insanlar şaşkınlıkla onlara baktı. Alçak sesle Stafford’a, “Kafanı kullan” dedi. “Bir defalığına mahsus enine boyuna düşün. Yüce Tanrım, beynin var, değil mi? Ne işe yarıyor peki?”

Stafford’ın gözleri saydam acı denizlerine dönmüştü. “Demek bana şans vermeyeceksin” dedi üzüntüyle. “Bir de sen vur. Yardım eden yok. Hiç.”

“Bak” dedi Arthur. “Sana vurduğum filan yok. Hiçbir şey yapmıyorum. Bu çılgınca bir fikir ama asıl mesele bu da değil. Asıl mesele beş yüz dolar.”

“O kadar da çok değil.”

“Belki değil, ama şu an elimde olandan daha fazla.”

Stafford'ın gözleri üzüntüyle yere baktı. "Ah, tabii. Tabii. Söylemesi kolay. Sanırım nazik davrandığını düşünüyorsun."

Arthur dişlerini sıkı. "Stafford, mesele kibarlık değil, bu... Seninle konuşmak imkânsız."

Stafford cesaretle gülümsedi. "Ah, sorun değil. Sorun değil Arthur." Uzun bir sessizlik oldu.

Arthur birdenbire patladı: "Lanet olsun Stafford, sana param olmadığını söyledim. Olsaydı istediğini almana izin verirdim."

Stafford masaya doğru eğildi. "Öyle mi?" diye sordu heyecanla. "Gerçekten mi Arthur?"

"Evet, izin verirdim" dedi Arthur bezginlikle.

Stafford biraz daha öne geldi, öyle ki sonunda yalnızca masanın üstünden destek alıyormuş gibi görünüyordu.

"Sözün söz mü?" diye fısıldadı. "Eğer sözün sözse..."

"Sözüm söz."

"Öyleyse parayı alabilirsin Arthur. Alabileceğini biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babandan, Arthur. Sana verir. Vereceğini biliyorsun."

Arthur'un gözleri, vücudundan elektrik dalgası gibi geçen ani şokun etkisiyle büyüdü.

"Seni geri çevirmez, Arthur" diye devam etti Stafford. "Bana anlattıklarına bakılırsa o..."

"Kapa çeneni Stafford" dedi Arthur belli belirsiz duyulan bir sesle. "Lütfen kapa çeneni."

"Başlama şimdi" diye tersledi Stafford. "Beni bununla korkutamazsın. Sordun diye incinmezsin. Ne de olsa o paranın bir kısmı senin. Bana demiştin ki, annen sana..."

Arthur'un sesi kendi kulaklarına boğuk ve uzaktan ulaşıyormuş gibi geldi: "Stafford, bir keresinde sana bundan... bundan asla bahsetmemeni..."

"Bir kere söyledin" diyerek onu taklit etti Stafford. "Ah, midemi bulandırıyor. Rol yapmayı bırak, olur mu? Sadece sordun diye ölmezsin."

"Stafford..."

"Korkuyorsun" diye bağırdı Stafford tiz sesiyle. "Ah, bırak bu saçmalığı. Ondan iste. Ondan iste!"

Arthur sesini kontrol edemiyordu. Sesi titriyor, dalgalanıyor, çatalıyor ve kesiliyordu ama nasılsa konuşmayı başardı.

“Eğer kalkıp buradan gitmezsen, Stafford, ben...”

Stafford alay ederek gülümsedi. “Beni korkutmaya mı çalışıyor-sun? Öyleyse zamanını boşa harcıyorsun çünkü...”

Arthur’un eline ilk geçen şey tabağının yanında duran yarısı dolu su bardağı oldu. Düşünmesine fırsat kalmadan içindekileri Stafford’ın yüzüne boca etti. Stafford ayağa fırladı ve tükürükler saçarak, nefesi kesilerek, sırlıslıkla olan gömleğinin önünü ve paltosunun yakasını beceriksizce silkeleyerek tam önünde durdu.

“Sen!” dedi titreyen sesiyle. “Sen.”

Yüzü altüst olmakla tehdit edercesine seğirdi.

“Seninle bir daha asla ama asla konuşmayacağım” diye ilan etti.

Hızla döndü ve yüzünde yeni akan gözyaşları gibi parlayan su damlalarıyla, başını dik tutarak, sinirli sinirli yürüyerek uzaklaştı. Arthur onun gidişini seyretti.

Sonra içindeki tüm öfke geçerek onu zayıf ve sarsılmış bir halde bıraktı. Dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü ellerine gömdü. Yarı kıkırdamaya yarı ağlamaya benzeyen küçük, ani bir nöbetle hafifçe sarsıldı. Durmaya çalıştı ama duramadı. İnsanların ona baktığını biliyordu.

Bir parmak omzuna dokundu. Birinin dikkatle, “Burada bir sorun mu var?” diye sorduğunu işitti.

Sesini kontrol etmeye çalıştı. “Hayır” dedi. “Hayır, yok. Merak etmeyin.”

“Burada sorun istemiyoruz.”

Döndü ve her şeyi eğri büğrü gösteren bir sisin içinden, tereddütlü sesle eşleşen tombul, titrek yüzü gördü. “Sorun yok” dedi kalın bir sesle. “Her şey yolunda, ben...”

“Sarhoş” diye mırıldandığını duydu birinin. “Sarhoş olmuş.”

O sesi duyunca başını birden kaldırdı. “Hayır” diye itiraz etti. “Hayır, sarhoş değilim. Beni biraz yalnız bırakın, ben...”

Üzerine eğilen tombul surat gevşedi, ani bir rahatlama gösterdi, ardından kaskatı kesildi. Ses artık tereddütlü değildi, müdüre ait sert ve kendinden emin sestti.

“Pekâlâ. Ücreti ödeyip toz olsan iyi olur.”

Arthur’un yüzü tehlikeli bir şekilde titredi. “Fakat sizi temin ederim ki ben...”

Müdür aşağı doğru eğildi ve Arthur’un yüzüne zehirli bir biçimde tısladı. “Dinle. Polis çağırmamı mı istiyorsun? Toz ol dedim.”

“Lütfen” dedi Arthur belli belirsiz. “Yalnızca bir dakika...” Masanın üzerine biraz para koymayı başardı. Müdür hemen paraya göz attı.

Ardından, “Burayı nasıl bir yer sanıyorsun sen?” dedi. Küçük, tombul yüzü öfkeyle parlıyordu. Eliyle uzandı ve Arthur’un pal-tosunun yakasını sertçe çekiştirdi. “Hadi, kalk oradan.” Endişeyle bir o ayağı bir öbür ayağı üzerinde durarak etrafta bekleyen iki garsona parmaklarını şaklattı. Garsonlar sinyalle birlikte öne atıldılar, Arthur’u çekerek sandalyesinden kaldırdılar ve onunla birlikte kapıya doğru yürümeye başladılar.

Arthur konuşamıyor, anlatamıyordu. “Ben iyiyim” diyebilirdi sonunda. “Bunu yapmanıza gerek yok.”

Ama onu kapıdan iterek çıkardılar; kaldırımında ezilip büzülerek ve gözlerini kırparak durdu. Omuzları inip kalkıyordu ama kuruyan boğazından hiç ses gelmedi. Bir süre sonra caddeye çıktı. Amaçsızca, nereye yürüdüğünü bilmeden dolandı durdu.

Saatler sonra, kaldırımdan ayrılıp Hotel Regency'nin döner kapılarından geçtiğinde şehrin sokaklarının keşmekeşi hızla lobinin boğuk gürültüsüne karıştı. Bir an girişte durarak kendini toparladı. Sonra odanın diğer tarafına doğru yürüdü; insanla dolu fakat şahsiyetsizleştirilmiş bir dünyada yürüyen davetsiz bir misafir gibi diken üstünde yürüyordu. Bir merdiveni tırmandı; merdiven dikdörtgen bir balkona açılıyor, balkon da lobinin hummalı bölümünü çevreliyor ve orayı görüyordu. Oradayken altındaki kalabalığın uğursuz homurtusu boğuk bir fısıltıya döndü. Aşağıya bakınca tek gördüğü anonim bir insanlık deniziydi ama hiç de insanlardan oluşuyormuş gibi görünmüyordu.

Arkasından tabakların ve gümüş çatal bıçak takımlarının tuhaf biçimde dingin tıkırtısı geldi. Bütün otellerin yemek salonlarında olduğu gibi yumuşak ve kaçamak bu sesler kulaklarına ulaştıkça yüreği hopladı ve içeri girdiğinden beri ilk kez o ânın muazzamlığını fark etti; bu muazzamlık onu bir dalga gibi yuttu.

Saatine baktı ve derin bir nefes aldı. Yemek salonunun girişine doğru yürüdü. Kumaş kaplı bariyeri kenara itti. İçeri girdi. Bir garson gürültü etmeyen ayaklarıyla yanına koştu.

Uyuşmuş dudaklarının arasından, "Mr. Hollis Maxley'nin masası" dedi Arthur.

Yemek salonunun rengârenk ormanı içinde meraksız sırtlara sürtünerek kendine yer açarken birdenbire ve güçlü bir biçimde babasının varlığını fark etti. Onu göremiyordu ama varlığını biliyor, attığı her adımla daha güçlü bir biçimde hissediyordu.

Garson durdu. Arthur masalardan birini işaret eden eli görmekten ziyade sezdi. Sonra garson gitti ve zaman Arthur'un üstüne üşüştü; Arthur hissiz ve sessizdi, akan bir derenin içinde yerinden oynamayan bir taş. Alnının serin olmasına rağmen terden ıslanmışlığını ve soğuduğunu fark etti.

Hızlı, gönülsüz bir çabayla başını kaldırdı, ağzını çarpıtarak zoraki gülümsedi ve ilk kez babasına baktı.

Uzun boyluydu; yakışıklı ve ince bir yüzü vardı; gülümseyince bir an büyük beyaz dişleri göründü. Cildi pürüzsüz, iyi tıraş edilmiş görünüyordu; saçı kumraldı ve hafif azalmaya başladığı noktada alnından geriye doğru taranmıştı. Hızlı, gergin bir şekilde hareket ediyordu; derin ve koyu renkli gözlerinin etrafında tuhaf bir şekilde parlayan ışıklar dans ediyordu. Alnı şimdi belirsizlikle ve endişeli bir şaşkınlıkla kırıışmıştı hafifçe. Babasının anlık görüntüsünde gördüğü ve anımsadığı şeyler bunlardı.

Gözlerini yukarı doğru kaldırdığında ve bakışları buluşup birbirine kenetlendiğinde Hollis Maxley parmaklarının eklemlerini masanın üstüne sertçe bastırarak, yarı oturur yarı ayakta, gönülsüzce kalktı. Gerginlikle dudaklarını yaladı ve dimdik durdu, sağ elini uzattı ve Arthur kendi elinin bu jesti karşılık verdiğini, uzanarak onun eliyle buluştuğunu fark etti, güçsüz yumruğu bileğinde hissizce dönerken kolunun inip kalktığını hissetti.

Babasının kısık, kontrollü sesini tanıdı.

“Seni yeniden görmek güzel, Art. Otur bakalım.”

Arthur hafifçe, nazikçe gülümsedi; babasının çehresini inceleyen ve artan gerilimi hafifletecek sihirli bir sözcük bulmak için dağınık bir dolaba benzeyen beynini çaresizce altüst ederken bu uysal gülümseme yüzüne ahmakça yapışmıştı.

“Mektubunu akşamüzeri aldım” dedi. Sözleri birbirini kovaladı ve yakaladı. “Ben... Ben seni buradan aradım ama resepsiyonist içeride olmadığını söyledi.”

Babası hevesle gülümsedi. “İlgilenmem gereken bir iş vardı. Yalnızca birkaç dakikalığına gitmiştim. Resepsiyonist ben dışarıdayken aradığını söyledi. Seni kaçırdığıma çok üzüldüm.”

Bir an rahatsız edici bir sessizlik oldu. Sonra babası, “Buenos Aires'teyken sana telgraf çektim ama yanıt alamadım” dedi. “Buenos Aires'te... postanın durumu oldukça belirsiz.”

“Telgrafını almadım.”

“Ben de öyle tahmin ettim” dedi babası ağırbaşlılıkla. “Telgrafı almadığını tahmin etmiştim.”

Ardından Hollis Maxley içini çekti ve tekrar sandalyesine yerleşti. Eli sanki kazara olmuş gibi masanın üstündeki menüye çaptı. Oysa hareketi fazlasıyla rahattı, diye düşündü Arthur.

Mr. Maxley sahte bir şaşkınlıkla oğluna baktı.

“Aç mısın? Sanırım ben açım. Sipariş verelim mi?”

Arthur soğuk bir şekilde başını evet anlamında salladı ve önünde duran menüyü aldı. Bakışlarını satır aralarına gömdüler ve garson yaklaşınca dek başlarını kaldırmadılar.

Garson siparişlerini alırken Arthur gizlice babasını inceledi. Hatırladığından daha zayıf ve esmerdi. Güney Amerika güneşi yumuşak cildini öyle yakmıştı ki şakakların çevresi –zayıf ve kavruk saçların başladığı yerler– şaşırtıcı derecede solmuştu. Alnında, ağzının etrafında birkaç yeni çizgi vardı. Hareketleri hızlanmış, daha sarsak bir hale gelmişti.

Orada aralarındaki hoşnutluk verici sessizlikle otururlarken Arthur babasının şimdi ne düşündüğünü merak etti. O yüksek ve dar alnın arkasında nasıl bir kimya işliyordu? Onunkiler de geçmişle ilgili düşünceler miydi? Hatırlıyor muydu? Yoksa oğlunun yapamadığını yapabilmiş, o geceye ait görüntüyü, o anın dehşetini belleğinden silebilmiş miydi?

Bunun mümkün olduğuna inanmıyordu. “İş” gezilerinde –uzak diyarlara yapılan o vahşi gezilerde–, o seyahatlerde bile o anının babasını takip ettiğine, yırtıcı bir hayvanın yaralanan avını izlediği gibi peşinden gittiğine emindi.

Uyumanın imkânsız olduğu o uzun, sıcak geceler boyunca, yabancı bir ülkede yabancı bir odadaki terli yatağa uzandığında neler düşünüyordu? Dönüp duruyor ve uzun zaman önceki bir başka geceyi düşünüyor muydu? O tanıdık imgeler korkutmak ve musallat olmak için boğucu karanlıktan başlarını uzatıyor muydu?

Koşuyor, hep koşuyor, diye düşündü; durmadan, günlerce kaçıyor ama asla kurtulamıyor. Yılların geçmesini bekliyor, o sıradaysa alnı açılmış, bedeni sarkmış, kanı soğumuş ve gözlerinin etrafındaki kırışıklar derinleşip...

Dışarı, babasına doğru taşmaya başlayan ani, sıcak ve mantıksız merhamet dürtüsünü babası böldü.

“Eee” dedi babası zoraki bir neşeyle, sesinin sırnaşık etkisi Arthur’un yeni filizlenen merhametini ve sıcaklığını dağıttı. “Eee, uzun zamandır böyle konuşmaya fırsat bulamıyoruz.”

Sessizce: “Evet, öyle.”

“Buna üzülüyorum, gerçekten üzülüyorum.” Babasının sesi samimiydi. “Ama iş... çok zamanımı alıyor, biliyorsun.” Yalanı söylediği sırada bakışlarını masaya indirdi ve gerginlikle gülümsedi.

Babası hiçbir yere varmayan başlangıçlar ve duraklamalarla konuşuyordu. Arthur o konuştuğu için minnettardı, pek yanıt beklemediği için halinden memnundu, söylenen sözleri duymazlıktan gelirken arkasına yaslanıp o monoton sesi dinlediği için mutluydu.

Fakat babasının yanıt isteyen nitelikte bir tonda, işe bak, kendimi anlatıp duruyorum, kendin hakkında, yaptıkların hakkında tek kelime etmene fırsat vermedim” dediğini duyunca sonunda anlam bilincine müdahale etti.

Kızgınlık ve hoşnutsuzlukla babasına baktı.

“Ben... Ben pek bir şey yapmıyorum” dedi. “Aslında anlatacak bir şey yok.”

“Peki” dedi babası, “sorun değil. Acele etme. Daha gençsin. Sanırım derslerine ayak uyduruyorsun?”

“Sanırım” diye yanıtladı belli belirsiz. “Bol bol okuma yapıyorum.”

Ardından sohbetleri sırasında kurdıkları nazik dengeyi tehdit eden bir sessizlik daha oldu. Ama garson yemekleriyle çıkageldi, dikkatlerini başka yöne çeken bu hoş avantajla meşgul olurlarken sessizlik tuhaf olmaktan çıktı ve konuşmalarına gerek kalmadı. Garsona ayrı ayrı minnettarlıklarını gösterdiler ve formalite icabı birkaç laf ettikten sonra yemeklerini yemeye koyuldular.

Arthur düşünceli düşünceli yemeğiyle oynarken bir an tarifsiz ve kırılğan bir kopma hissi yakalamayı başardı. Bu zengin, geniş odada yalnız ve tek başına önemliymiş gibi geliyordu. Ne önünde duran suret bir şey ifade ediyordu ne de etrafındaki suretlerin bir anlamı vardı. Varlıklarının tek sebebi onun yüce tefekkürüydü.

Odanın bir yerinde küçük bir orkestra çalışıyordu, yemeklerini yiyenler piste sürüklenmeye başlamışlardı. Onlara bakınca ıslıl ıslıl, canlı bir bahçe, gözlerinin önünde parıldayan ve renk değiştiren devingen renklerin cümbüşünü görür gibi oluyordu. Kadınların elbiselerinin farklı tonları, etin fildişi ve dudakların kıpkırmızı rengi, saçların hemen göze çarpmayan nüansları – bu açık renkler maskülen kıyafetler ve pembe tenlerin ağırbaşlılığıyla tezat oluşturarak göze çarpıyordu; gözlerini kapattığında bu şekiller ve renkler birleşerek birlikte yüzüyor ve Max Evartz’ın evinde gördüğü birkaç tuvalde olduğu gibi tek bir girift desen içerisinde çok sayıda renk oluşturluyorlardı.

Yemeklerini bitirdiklerini anlamasına fırsat kalmadan garson tabakları ve çatal bıçakları kaldırmıştı. Garson büyük, gümüş bir çaydanlıktan kahve servisi yaptı, sigaralarını içtiler ve aheste aheste kahvelerini yudumladılar.

Ve hâlâ sözcüklere gerek duymuyorlardı. Sigaralarını tütürüp kahvelerini içerlerken sıcak bir rahatlık hissi geçti aralarından. Arthur fincanlarının boşalacağı, kendileri ile konuşma arasında hiçbir engelin kalmayacağı o ânın gelip çatmasından korkuyordu.

Nitekim fincanı sonunda boşaldı, artık savsaklayamazdı. Başını kaldırıncı babasının ona dikkatle bakan gözleri başka yöne kaydı. İkisinden birinin konuşması gerektiğini biliyordu, zira sessizlik bir kez daha elle tutulur ve bunaltıcı bir hale gelmişti.

“Üniversiteye dönmeyi düşünüyorum” dedi çabucak. Yalan söylüyordu, fakat konuşma gereksinimi çabucak bir şey söylemesine yol açmıştı. “Ben... Ben Boston’a dönmek istemiyorum. Farklı bir okul istiyorum ama bir türlü karar veremiyorum. Taşınmam gerekecek tabii, burada hiçbir şey yok.” Ne söylediğini bilmeden konuştu durdu.

Nihayet soluksuz kaldığında, Hollis Maxley bir an durumu ciddiyetle ölçüp biçti. Konuştuğunda, sanki pohpohlanmış gibi, sesi minnettar olduğu hissini veriyordu.

“Peki, ne çalışmak istiyorsun?”

Arthur bu lafa yüzünü buruşturdu. Ona epeyce kaba gelmişti.

“Ah, her zamanki şeyler. Boston’dayken yeterli eğitimi aldığımı sanmıyorum. Mezun olabilirim. Belki aklında iyi bir okul vardır diye düşündüm.”

Babası birden dişlerini göstererek hevesle gülümsedi. “Bir düşüneyim. Üniversiteye gideli çok oldu ama... Hallederiz.” Duraksadı; ardından yüzü gözle görülür biçimde aydınlandı. “Bak ne diyeceğim. Bir fikrim var. Yarın Ralph Harkins’le görüşeceğim. Harkins’i hatırlıyorsun değil mi? Neyse, bir yerin eğitim danışma kurulu gibi bir yerde görevli, üniversitelerle ilgili son haberleri ya da bilgileri alıyor olmalı. Onunla konuşmak ister misin? Buna ne dersin?”

“Şey” dedi Arthur huzursuzca. “Gerek yok. Sadece bir fikirdi.”

“Neden olmasın? İhtiyar Ralph seve seve yardımcı olur. Yarın akşam nasıl? Yarın akşam yemek yerken her şeyi en baştan konuşabiliriz.”

“Ben... ben bu konuda biraz daha düşünmek istiyorum.”

“Ralph akşam yemeğinde bize katılabilir. Ralph’la birlikte yemek yeriz, ikiniz kafa kafaya verip bir şeyler kararlaştırabilirsiniz.”

Arthur utanarak sandalyesinde kıvrıldı. “Hayır. Hayır, zahmet etme. Hem ben... ben yarın akşam doluyum. Planım var.”

“Ah” dedi babası kayıtsızca. “Görüyorsun ya, ben ummuştum ki...”

“Evet” dedi Arthur çabucak, “ama bu çok önemli. Plan yapıp her şeyi ayarlamıştım.”

“Tabii” dedi babası biraz burukça. “Sorun değil. Sadece... yarın şehirdeki son günüm ve...”

Ve sustu. Uzun süre konuşmadan masaya baktı. Sonunda bakışlarını yukarı kaldırdı, gözleri öylesine acıyla doluydu ki Arthur içgüdüsel olarak ona bakmaktan kaçındı.

“Bazen öyle yoruluyorum ki” dedi babası. Oğluna bakmıyordu, ne onunla ne de başkasıyla konuşuyor gibiydi. “Dünyanın yaridan fazlasını gezdim, hep meşgulüm, hiç durmamacasına. Neden hareketsiz kalamıyorum? Neden kendimi yatıştırıyorum? Gitmek zorunda değilim. Başka kimsenin bu işi beceremeyeceğini söylerken kendimi kandırıyorum. Hep kaçıyorum... en yakın çıkışa yürümüyor, adeta koşuyorum. Ne anlamı var, ne gerek var? İş. İş de neymiş? Mazeret. Başka bir şey değil. İşten hiç hazzetmiyorum. Bunu biliyor muydun? Hatta nefret ediyorum. Ama vaktimi alıyor.” Güldü ve başını bitkince iki yana saldı. “Vaktimi alıyor.”

Arthur yutkundü. Konuşamadı.

“Avustralya, Güney Amerika ... şimdi de bir kez daha Hindistan. Altı ay geçti gitti, dört ay daha var cepte. Onları boşa harcamamı bekliyorlar. İkimiz de bekliyoruz, zaman ve ben. Bu bir oyun, anlarsın ya. Kimin daha fazla bekleyebileceğini gösteren bir yarış. Ve bittiğinde kazananı olmayacak. Nihai tasfiye. Hiçbirimiz kazanmayacak.”

Arthur gözlerini kapattı. Babasının sözünü kesmek için hareket edecek gücü yoktu. Tek yapabildiği, o tekdüze ve çaresiz ses yüzünden istemeden donakalmış ve hipnotize olmuş bir halde oturmaktı.

“Bazen durmak, pes etmek, her şeyden vazgeçmek zorunda kalacağımı düşünüyorum. Bir süre hareket etmeden dursam. Ama fayda etmiyor. Bir kere denedim. Hiç başlamamış olsaydım belki farklı olurdu. Ama bir kez koşmaya başladın mı duramazsın.”

Arthur istemdiş bir hareketle öne doğru hamle yaptı ama babası fark etmedi.

“Bir keresinde kuzey ormanlarının yukarısında bir tomrukçu görmüştüm” diye devam etti. “Derenin ortasındaydı, bir kütüğün üzerinde duruyordu. Kıpırdamadığı sürece sorun yoktu fakat hareketsiz durmaktan bıkmış olmalıydı çünkü kütüğün üzerinde koşmaya başladı, kütük suyun içinde döndükçe daha hızlı koşuyordu. Koştuğu sürece sorun yoktu fakat kütük o kadar hızlı gidiyordu ki duramazdı. Dursa düşer, suyu boyardı. Ben de öyleyim. Belki bu onun için bir oyundu. Ama ben gitmeye başladım ve şimdi de duramıyorum, yoksa düşerim. Ve düşersem boğulurum çünkü yüzmeyi unuttum.”

Ardından Arthur’un artan endişesini ortadan kaldıran bir kavrayış ânı gerçekleşti. Sanki çok uzaktan, şekilleri bozan bir sis ve pusun içinden, babasını gerçekte ilk kez gördü. Görüntü yalnızca bir an sürdü ve hatırlandı; ne var ki bu kısacık görüntüyle Arthur pek çok şeyi anladı. Burada kendisi gibi hisseden ve hatırlayan ama başka bir şekilde hisseden ve hatırlayan biri vardı. Karşısındaki hiç tanımadığı babada, genellikle kendi duyguları, kendi imgeleri ve kendi hatırladıklarına takmış biri vardı. Bu keşfin getirdiği şaşkınlıkla Arthur suskunluğundan sıyrıldı ve duraksayarak, neredeyse nazikçe konuştu.

“Biliyorum. Evet, biliyorum.”

Ardından Hollis Maxley derin düşüncelere savrulduğu monoloğuna başladığından beri ilk kez oğluna baktı.

“Tanrım” dedi alçak sesle. “Hayatımızı arapsaçına çevirip duruyoruz.” Duraksadı. “İyi bir baba olamadım, öyle değil mi Art? Keşke... Demek istediğim, gençtim; yaş olarak değil de başka önemli açılardan. Durup düşünmediğim, halletmediğim çok şey vardı. Ama bunların hepsi bahane. Sanırım bu benim hatam; şimdi de öyle, eskiden de öyleydi. Yanlış başladı, ben de uzun süre yanlış gitmesine izin verdim. Açık açık konuşamadık. Başlangıçta biraz daha akıllı ya da nazik olsaydım ya da... Şimdi bildiklerimi o zamanlar bilseydim! Tanrım, kim bilir kaç kişi söylemiştir bunu. Ama bilseydim, daha farklı olabilirdi, değil mi?”

Arthur içinden geçen alışkın olmadığı sıcaklıkla nasıl başa çıkması gerektiğini bilmiyordu, öyle belirsiz ve yeniydi ki. Konuşmaya başladığında sesi fısıltı gibi çıktı.

“Sanırım hiçbir şeyden emin olamayız” dedi. “Herkes kendine göre doğru olanı ve en iyisini yapmaya çalışır, işe yaramadığında ise başkasını suçlamak zordur. Olur böyle şeyler.”

Babasının gözlerindeki tedirginlik kaybolmuştu şimdi. Yepyeni, yoğun bir ışıkla parlıyorlardı. Oğluna şiddetli, bastırılmış bir şefkatle bakıyor ve bakışları onu yakıp geçiyordu.

“Koşmaktan usandım” dedi. “Bu kütüğün üzerinde binlerce yıldır koşuyormuşum gibi geliyor. Yoruldum; artık koşmayacağım!” Sıkıca yumruk yaptığı eliyle masaya vurdu. Sesi yalvarır gibiydi. “Bana yardım edecek biri olsa durabilirim, imkânsız olmaz. Ama tek başıma, faydası yok. *Biliyorum*. Baksana. Neden o yılları unutamıyoruz? Neden yapamıyoruz? Baksana, sen de koşuyorsun. *Biliyorum*, halinden belli. Yüzünde izleri var, Tanrı biliyor ya onları tanıyorum. Birbirimize yardım edemez miyiz? İlk başta zor olur, bunu biliyorum. Hayır. Kolay olmaz. Ama ikimiz de çok yorgunuz ve bir ara koşmayı bırakmamız gerek!”

Arthur sıkıntıyla kendini buluverdiği bir yerden, aydınlık ve karanlıktan oluşan bir uzamın ötesine baktı ve şimdi daha genç görünen ve hatırladığı adama daha çok benzeyen babasını gördü. Bir yankının zayıf aksi şeklinde, tuhaf ve sıkılgan çıkan kendi sesinin “Bilmiyorum... Bilmiyorum” dediğini duydu.

Zihni bunu düşünme ihtimalinden kaçınıyordu. Çok yeni ve beklenmedikti. Şoku bekledi, hatırladığı karanlık canavarların gözleri dönmüş ve doymak bilmez bir şekilde üstüne atlamalarını bekledi. Ama ne şok geldi ne de canavarlar üzerine atladı.

Ne söylemesi ya da yapması gerektiğini bilmesinin yolu yoktu. Odaklanamayan gözlerle babasına doğru baktı ve göğsünde çarpan kalbini dinledi. Sonra salon görüş mesafesinde bulanıklaşmaya başlarken hızla gözlerini kırptı, başını iki yana salladı ve bakışlarının babasından yemek salonuna geçmesine izin verdi.

Ve ansızın üzerine gelen şokla vücudu kaskatı kesildi; karanlık canavarların hırıltılarını duydu. Göz çukurlarının çevresindeki deri gerildi, ağzı şaşkınlıkla bir karış açık halde, sandalyesinden yarım yamalak kalktı.

Çünkü orada, bembeyaz giyinmiş, elini uzatmış, kalabalık pistte süzülen kişi annesiydi.

Etrafında gümüş harelî bir sis asılıydı – ince, zayıf saçlarından oluşan hale tıpkı Arthur’un hatırladığı gibi başını okşuyordu, teni

hayattayken olduğu aynı fildişi tonundaydı. Süzülerek yakınına geldi, yaklaştıkça yaklaştı.

Arthur tekrar sandalyesine yığıldı ve titreyen eliyle gözlerini ovuşturdu. Annesi değildi. Yabancı biriydi, daha önce hiç görmediği bir kadın. Işığın bir oyunu, dedi kendi kendine; onu yanıltan yalnızca ışığın bir oyunu, ufak bir benzerlik ve içinde bulunduğu durumu.

Ne var ki o aldatıcı sureti merakla incelemek için gözlerinin tekrar kalkmasına engel olamadı. Ve ikinci kez irkildi, zira gördüğü kadın dosdoğru onlara bakıyor ve şaşmaz bir niyetle onlara doğru yürüyordu. Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak babasına döndü.

Fakat Hollis Maxley oğlunun bakışlarına karşılık vermedi, çünkü o da kadını görmüş ve yüzü endişeli bir beklentiyle çarpılan bir maskeye dönmüştü.

Konuşmalarına fırsat kalmadan kadın masalarına gelmişti. “Hollie, tatlım! Bu akşam seni çok özledim. Neden aramadın?” derken sesi neşeli ve cırlaktı.

Hollis Maxley kıpkırmızı oldu. Sandalyesinden beceriksizce kalkıp kekeleydi, “Ah, b-ben...”

Kadın güldü, gülüşü jilet gibi keskin bıçakların birbirine çarparken çıkardıkları zayıf çınlamayı andırıyordu. “Hiç önemli değil tatlım ama arayacağını söylemiştin. Kalkmana gerek yok. Az önce birkaç arkadaşım ile birlikte geldim ve senin burada büyük bir ciddiyetle sohbet ettiğini görünce gidip şu yoğunluğu hafifleteyim dedim.”

Küçük, muntazam beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Onu mutlak bir soğuklukla inceleyen Arthur’a merakla baktı.

Hollis Maxley ikisine de bakmadı. Masa örtüsünü kırıştıran sımsıkı yumruklarından destek alarak masanın başında kalakalmıştı.

Kadın tekrar güldü, fakat sesi zorlama, gergin ve kararsızdı. “Peki” dedi, “sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim. Ben sadece...”

Bunun üzerine Hollis Maxley can sıkıcı şaşkınlığından sıyrılarak içgüdüsel haysiyetinin bir nebzesini kurtardı. “Kusura bakma Ellen. Bu oğlum, Arthur Maxley. Arthur, bu Miss Ellen Phillips.”

Miss Phillips olarak takdim edilen kadın Hollis Maxley’ye şaşkın bir bakış attı. “Oğlun mu? Ah, Hollie, ben bilmiyordum...” Birdenbire durdu, hareketsizce duran Arthur’a döndü ve ona yeni

bir gülümseme ile küçük ve manikürlü elini sundu. “Seninle tanıştığımıza çok sevindim.”

Arthur sunulan ele aldırış etmedi. Yanıt vermedi. Babasının ona üzüntülü bir bakış attığının farkındaydı ama kılını kıpırdatmadı.

Kadın Hollis Maxley’ye baktı. Değişen sesiyle, “Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim Hollis. Hoşça kal” dedi. Ardından hızla uzaklaştı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Hollis Maxley yeniden yavaşça oturdu ve oğluna baktı; sertleşen ve solan yüzüne, mercekli camın ardında köz gibi parlayan gözlerine baktı.

Bir an tavizsiz bir sessizlik oldu. Sonra Hollis Maxley, “Bak, bunun önemi yoktu. Unut gitsin” dedi.

Fakat sıcaklık ânı geçmişti ve ikisi de bir daha gelmeyeceğini biliyordu. Bu bir kayıptı; Arthur’un bir parçası bu kayba, baştan beri kaçınılmaz olduğunu bildiği bu kayba üzülmüştü. Üstelik ufacak bir şey. Mantiği ona ufak diyordu; ufak olmalıydı.

Babasının söylediği gibi bunun önemi yoktu. Gel gör ki... gel gör ki. Sanki ikisinin kaderini birden kontrol eden rastlantısal bir zekâ, gizli bir güç bunun olmasını istemiş ve buna onun hemen farkına vardığı tuhaf, anlatılamayacak bir anlam katmıştı. Şimdi de bu anlam onun ruhuna girmiş, geçmişteki sıcaklığın ve anlayışın tümünü yok eden basiretsiz bir nefret ânı yaratarak yerine anlaşılmaz acılar ve tiksintiden oluşan dolambaçlı bir örüntü, önündeki savunmasız surete yöneltilen hiddetli bir öfke bırakmıştı.

“Unut gitsin” dedi babası yeniden.

Unut, diye düşündü acı acı. “Unut” dedi yüksek sesle.

Belleğinin bir köşesinde, daha mutlu bir zamanda süzülerek daha mutlu bir odaya giden, beyazlar içerisinde, daha narin bir yaratığın ani bir görüntüsü, babasının (şimdi önünde duran esmer hayalet) daha genç hali ile kendisinin görüntüsü belirdi. Üçü birlikte yürüyordu, sıcak ve mis kokulu yaz mevsiminin seher vaktinde yalnızdılar, ne başka bir zamanı ne de başka bir yeri düşünüyorlardı çünkü onlar bütündü, başkasına gerek yoktu, her şey iyiydi ve ne sadakatsizlik, ne müphem huzursuzluk ne de başka bir şey vardı.

“Unutamıyorum.”

Kendi sözlerini duydu ve çıkan pespaye sestten, bu sözleri enikleyen beyinden, doğuran dudaklardan nefret etti.

“Bu kadar ciddiye alma” dedi babası. Terden küçük mücevherler parlıyordu alnında. “O kadın... önemsizdi. Bunu anlamalısın.”

Öfkeyle dolu, mantıksız sözcükler yetiştir dudaklarından döküldü. “Hayır!” dedi. “Anlamıyorum. Sen... sen nasıl... o ucuz yarattığı... o...” Bir anlık mide bulantısıyla titreyerek başını salladı. Yeniden konuşmaya başladığında sesi daha sakin, daha sorgulayıcıydı. “Hayır, anlayamam. Her şey neden böyle değişti? Hep böyle miydi? Sandım ki hatırladığım dönem... Ama şimdi her şey kötü ve şeytani. Sen, ben, tüm dünya, her şey. Geri dönemez miyiz? Eskisi gibi olamaz mıyız? Sorun ne?”

“Bunu ben de istiyorum.” Babasının sözleri tuhaf, umutsuz bir hevesle doluydu. “Anlamadın mı Art? İstedğim şey tam da bu, yeniden daha önce yaşadığımız gibi yaşamak, geri dönmek. Başarabiliriz, eğer sen...”

“Hayır, şimdi olmaz. Hayır... Ah, konuşmak fayda etmiyor. Geri dönemezsin. Bunu biliyorsun. Bir dakikalığına sandım ki... Ama artık öyle düşünmüyorum. Hepsi bitti. Her şey kirlendi yine. O kadına gelince, o... Bunu nasıl...”

Hollis Maxley ellerini güçlükle kaldırdı ve sendeleyeen bir boksör gibi suratının önünde salladı.

“Pekâlâ” dedi. “Pekâlâ. Sanırım bunun hiçbir faydası yok. Galiba bunu başından beri biliyordum. Üzgünüm. Tanrım, çok üzgünüm. Ne diyebilirim ki? Başka ne söylenebilir? Ama... nasıl olduğunu anlamıyor musun? Kendi düşüncelerine yüzleşecek kadar güçlü olmadığında yalnız olmaktan beteri yoktur. Bir müddet katlanabilirsin ama sonra... sonra daha fazla yalnız kalamazsın. Bir şeyler yapman gerekir, ne kadar aptalca olursa olsun. Yalnız olmadığına kendini inandırman gerekir, yalnız olsan bile.”

“Bir tek o olduğunu sanmıyorum.”

“Kadını neden diline doladın? Hayır, bir tek o yok. Başkaları da oldu. Bu çok aptalca. Başkaları da oldu. Bunda yanlış bir şey yok, anladın mı, ama... hepsi ona benziyor. Kendimi ikna etmeye çalışıyorum... Hayır, başkaları da oldu. Neden olmadı diyeyim? Anlamıyor musun?”

Birbirlerine bakarak, hareket etmeden oturdular. Uzun süre bakiştılar ve hiçbirini konuşmadı.

Sonunda, Hollis Maxley büyük bir acıyla haykırdı: “Tanrım, bu şekilde yaşamak istediğimi düşünmüyorsun değil mi?”

Oğlu aniden kalktı ve sandalyesini masadan geriye itti. Yüzü ifade edilemez acıma ve nefretin kibir ve karşılıksız sevgiyle boş yere cebelleştiği çarpık bir maskeydi.

“Seni budala” diye fısıldadı alçak sesle. “Seni zavallı budala.” Kiminle konuştuğunu bilmiyordu.

Tortop olan siluete son kez baktı. Babasını bir daha görmeyeceği düşünceyi yıldırım hızıyla geçti aklından. Beklenmedik biçimde gözyaşları gözlerini bulandırdı, döndü ve odadan fırlayıp çıktı.

Otelin lobisinden sendeleyerek çıktığında karanlığın çöktüğünü, şehri kadim bir savaşa sokmak için gökyüzünden aşağı süründüğünü fark etti. Sokak lambaları ve elektrikli levhalar hiddetle titriyordu, fakat itirazları yalnızca gecenin engin kudretini vurguluyor gibiydi.

Pis havayı titreyerek, derin derin içine çekti. Akşamla birlikte yaz serinliği gelmişti, serin esinti giysilerini kamçılıyordu; ürperdi, sırtını kamburlaştırdı, ellerini iyice ceplerine soktu, yemek salonunun kapalı atmosferinden sonra bu keskin değişiklikten belirgin biçimde rahatsız olmuştu.

Büyük insan seli etrafında girdap gibi fırl fırl dönerken kaldırımında bir an kararsızca durdu. Sonra, sanki akıntının tekdüze baskısı onu durduğu yerden ayırmış gibi, yuvarlanıp dar kayalar arasında sürüklenen bir parça renksiz ıvrır zıvır misali, hızla akan sele katıldı o da.

Metropol akşamının gürültüsü kulaklarına akın etti ve arıp azalan dalgalar halinde birikip yayılarak duyularının yankılı kubbesini inletti, öyle ki sonunda kentin tümü tek bir devasa ses titreşiminden ibaretmiş gibi göründü. Cadde boyunca sıralanan dükkân vitrinlerinin gösterişli ışıltısı, kocaman neon tabelalar, şehrin sonsuz ışığı, kalabalığın abartılı hareketleri, parlak trafiğin salyangozu andıran kıvrımlarının kaldırırma yansıması – tüm bunlar teklifsiz gürültünün kulakları tırmalayan ezgisinin görsel karşılığıydı.

Yaz akşamının bu erken saatlerinde insan kaynayan sokakta yürürken ancak kalabalığın korkunç kişiliksizliğinde hissedilen o tuhaf yalnızlığı, başka bir durumda asla bilinmeyen katıksız tekbaşlılığın başka bir şeyle mukayese edilemez hissini duydu. Çölün değişmeyen enginliğinde tek başına duran biri kalabalık şehrin sonsuzluğunda kaybolan biri kadar yalnız değildir. Çölde tek başına olan kişi ne denli küçük olursa olsun kendi öneminin ve görebildiği yerle ilişkisinin daima farkındadır. Ne var ki insan kaynayan bir

kalabalığın ortasında tek başına olan kişi birey olarak kendisine dair farkındalığını yitirir. Bilmeden üzerine abanan yüzlerce yabancı beden; tanımadan, boş boş suratına bakan yüzlerce yabancı göz; yukarıda, etrafta konuşup duran ama asla *onunla* konuşmayan sesler – gerçek tekbaşınalık buralardadır. Tökezleyerek kalabalıkla birlikte sürüklenirken bunların pek farkında değildi.

Fakat ani ve şiddetli bir hamleyle kendini o akıntıdan çıkardı ve bir dükkânın vitrin camına bastırılmış ve sıkışmış bir vaziyette durarak, firar ettiği nehrin hızla yanından geçip gitmesini seyretti. Bir süre dağılan melekelerini toplayarak öylece durdu. Birkaç kapı yukarısında düzenli aralıklarla yanıp sönen elektrikli levhayı görebiliyordu. Bulunduğu yerden harfleri okuyamadı, kalabalığın acikan kursağı içine çekip bir kez daha yalayıp yutar korkusuyla daha yakından bakmak için bulunduğu yerden çıkmaya cesaret edemedi, fakat tabelanın altındaki aralıktan sakinleştirici bir kahkaha ve müzik sesi geliyordu. Binaların bulunduğu tarafa yakın durmayı sürdürerek kaldırım boyunca yavaşça ilerledi, nihayet o kapıdan içeri süzüldü. İçeri girerken, neon tabela yandığı sırada “Luisant’ın Yeri” diye yazdığını gördü.

Kendini küçük, hafifçe aydınlatılmış bir antrede buldu. Bakımsız bir vestiyerci kız maskaralı, yorgun gözleriyle ona baktı. Kıza şapkasını verdi, karşılığında karton bir etiket aldı. Müziğini sokaktan duyduğu dans orkestrasının boğuk feryadına açılan çift kanatlı, aynalı kapıya doğru yürüdü.

Salon beklediğinden daha genişti. Dar girişe ve ufak antreye bakınca aynı derecede küçük ve kalabalık bir yer beklemişti. İkincisi doğru olsa da salon şaşırtıcı bir şekilde ferahtı. Sol tarafında bir uçtan bir uca bara tahsis edilmiş bir duvar oyuğu vardı. Önünde duran krom kırmızısı deri bar taburelerinin çoğu doluydu, oturanlar büyük ölçüde sessizdi, içki içmek ve bar aynasında asık suratlarını incelemek gibi ciddi işlerle meşguldüler.

Kadehlerin arada sırada şingırdaması ve içki karıştırıcıların fışirtısı dışında ses çıkmıyordu oradan. Asıl ses masaların, dans pistinin ve orkestranın bulunduğu daha geniş yerden geliyordu. Yüzünde kararsız bir ifadeyle salonun kıyısında durdu.

Garson baştan aşağı süzerek ihtiyatla yaklaştı. Garsonun profesyonel zihni tarafından değerlendirilip net bir sınıflandırmaya sokulurken çıkan otomatik tık sesi neredeyse duyulabiliyordu.

“Rezervasyonunuz var mı efendim?” diye sordu garson. Formül belliydi. Arthur gülümsedi.

“Hayır.”

“Rezervasyonunuz yok mu? Olamaz.” Garson şaşırılmış gibi yaptı. İşaret parmağını çenesinin çukuruna koydu ve gözlerini boşluğa dikti. Ardından çok büyük bir iyilik yapıyormuş gibi fısıldadı: “Sanırım... evet, neredeyse eminim... çok güzel bir masa var... son dakikada iptal edildi galiba. Beni takip edin efendim.”

Ve birlikte son dakikada iptal edilen masaya gitmek üzere hareket ettiler.

Garson abartılı bir hareketle eğilerek sandalyeyi çekince oturmaya hazırlandı. Mucizevi bir şekilde sandalyenin kenarı dizlerinin arkasına çarptı. Bacakları büküldü ve pat diye oturdu kaldı. Aniden burnuna sokulan menüye baktı.

“Hayır” dedi düşünceli düşünceli. “Şimdi değil. Sanırım... önce... bir konyak-soda alacağım. Evet.”

Garson uzaklaşınca dirseklerini beyaz masa örtüsünün üzerine koydu. Babasını Regency’nin yemek salonunda bıraktığından beri ilk kez hareket etmedi. Sokakları çılgınlar gibi telaşlı telaşlı gezerken, belirli bir âna kadar tüm hisleri sürüncemede kalmış gibiydi. İşte şimdi o an gelip çatmıştı, ensesindeydi; tüm acısı boğucu bir dalga gibi yükseldi.

Acı ve üzüntüyle karışık bir mizah duygusuyla, gerçek ve derin duyguların neden sıklıkla midede tezahür ettiğini merak etti. Nitekim birdenbire bağırsakları ayaklandı; burkup koparan büyük bir yumruk vardı orada. Alnı boncuk boncuk terledi, bir an kusacağını zannetti. Ama o hissi bastırdı ve içinde tuttu.

Ardından mide bulantısı geçtikten sonra gelen ve insanı takatsiz bırakan o rahatlamayı hissetti. Üzerine tatlı bir yorgunluk geldi, gevşedi, tek kelimeyle bitkindi, şiddetli ve mutlu bir şekilde yorgundu. Herhangi bir hareketin bu güzelim uyusukluğu yok etmeyeceğini bilse tam o anda gece kulübünden ayrılır, dairesine döner, kendisini bekleyen yatağa atlar ve sonsuza dek uyurdu. Oysa durumunun hassas bir denge gerektirdiğini fark etmişti; kımıldamadı.

Müzik durmuştu. Gözünün ucuyla orkestra şefinin müzisyenlerin bulunduğu küçük platforma çıktığını gördü. Adam batonunu yorgun bir şekilde müzisyenlere doğru salladı. Müzisyenler yarısını içtikleri sigaraları söndürdüler ve enstrümanlarını aldılar. Şef ba-

tonunu sert bir hareketle indirdi ve müzik bangır bangır çalmaya başladı.

Çok sayıda kişi masalarından kalkıp dans pistine aktığı için odanın ağırlığı değişiyordu. İki dirhem bir çekirdek kadınlar şık giyimli erkeklerin bedenlerinin kendilerine çarpmasına izin veriyordu, salon dansının kendine özgü, saat gibi işleyen dakikliği görüş alanını doldurmuştu.

Görünmeyen eller tarafından hareket ettirilen kuklalara benziyorlar, diye düşündü; ahşap ve kilden yapılmış, parlak renkli paavralara bürünmüş, boyanmış, süslenmiş, otomatik g l mse-meler takınmış, görünmez iplerle bir aşağı bir yukarı çekilen tuhaf bedenli bir sürü heykelcik. Tanık olduğu şey etten kemikten bir sosyal uğraş değildi; bir kukla gösterisi gerçekleşiyordu gözlerinin önünde, bir kukla tiyatrosunun tüm aptalca basitliğiyle korkunç derecede grotesk ve çocuksu bir dehşet.

Konsantre olursa dansçıların hareketlerini yavaşlatabilir ve kontrol edebilir, istese her bir pozu incelemek ve analiz etmek için hareketi durdurabilirmiş gibi geldi. Onları spazmı andıran bir ahenkle sarsılan, orkestra başka bir müziği bangır bangır alıncaya dek ise durup hareketsiz kalan yapışık bedenler şeklinde düşünerek eğlendi; müzik yeniden başlayınca da zıplayıp durmalarını, birbiri ardına gelen her vuruşla gerekdişi bir şekilde kıvrırmalarını, sıçramalarını, b k lmelerini, kıvrınmalarını ve durmalarını seyredebilirdi.

Gözlerinin odak noktasını değiştirdi ve hareketin normal hızıyla devam etmesine izin verdi; pist yılanbalığına benzeyen bedenlerin sıvıyı andıran duraklar ve başlangılarla kıvranıp aktıkları bir çukura döndü. Erkekler ve kadınlar birbirine yapıştırılmış, bastırılmış görünüyorlardı, ta ki sonunda neredeyse zıt renklerden oluşan tek bir yamuk, hantal şekle, başka bir dünyanın iki başlı canavarlarına dönüşünceye dek. Dudaklar komik b z şmelerle dişleri ortaya seriyordu; bu büzüşmeler aynı anda hem gülüş, hem huysuz hırlamalar, hem de keskin bir acıyla eķřitilmıř ifadelerdi.

Yine de bütün bu histerik devinime, delibozuk yılankaviliğe rağmen dans fiğ rlerinin basit, mekanik ve can sıkıcı bir tarafı vardı. Yalnızca  nemsiz, fiziksel parçaları dans ediyormuş da daha önemli diğer kısımları akıl almaz bir yükseklikten aşağı bakıyormuş

gibiydi. Ya da onları ilk düşlediği zamanki tahta bedenli, kil maskeli kuklalar gibiydiler; canlı bir varlığa benzemek için ümitsizce çabalıyorlardı, fakat meseleye yaklaşım yöntemleri başarısızdı ve bu başarısızlığın farkındaydılar.

Yanı başında biri hafifçe, ihtiyatla öksürdü. Başını kaldırıp baktı ve üzerinde konyak-sodasının durduğu yaldızlı bir tepsi tutan garsonunun sabırla beklediğini gördü. Başını salladı. Garson içkiyi önüne koyup uzaklaştı.

Bir süre uzun kadehin içindeki kehribar rengi sıvıya baktı. Ta derinde bir parıltı vardı, orada bir alev yalazlanıyormuş gibiydi. Hareketsiz parıltıdan ve odadaki muhtelif seslerin uykusunu getiren uğultusundan hipnotize olmuş bir halde gözlerini dikmiş otururken, son derece yavaşça ve belli belirsiz bir şekilde bedenini terk etmiş ve tuhaf, mutlak bir kudretle aşağıya bakıp kendini görebildiği başka bir boyuta yükselmiş gibi geldi. Bu kopuşta bir yarılma yoktu; daha doğru bir ifadeyle olan, tek bir hücrenin bölünerek iki varlık yaratması gibi ikiye katlanmaktı.

Zihninin ve bedeninin tek kelimeyle takatsiz kaldığını hissetti. Bütün gün zor bir sınavla sınandığını fark etmişti şimdi. Onu bu denli zayıf düşüren şey tek değildi – pek çok olay birbirine eklenmiş, her biri kendi gerilimini yaratmıştı; şimdiyse hepsinin yekûnu canını öylesine sıkıyordu ki kendini savunmak için hiçbir şekilde tepki gösterecek durumda değildi.

Buraya neden gelmişti? Sığınak değildi burası, bunu başından beri biliyordu. Onu örüntü ya da anlamdan yoksun bu karmaşık labirente sokan ve gittikçe daha derine sürükleyen mantıksız durum neydi?

Birdenbire, yaşadığı sürece başına ne gelirse gelsin onu suçlayamayacaklarına kani oldu. Çünkü harekete geçen o değildi, hiçbir zaman kendi iradesiyle hareket etmemişti. Adlandıramadığı bir güç onu bir oraya bir buraya, hiç girmek istemediği yollara, bilmediği ve bilmek istemediği kapılardan içeri itmişti. Her yer meçhul ve karanlıktı, karanlıkta yürümüştü.

Derin derin içini çekti ve bedenine geri döndü. Kehribar sıvının içindeki parıltı yalnızca odanın gizli ışıklarının bir yansımasına dönmüştü.

Kadehini kaldırdı. Parmaklarının arasındaki kadeh soğuktu. Bir yudum aldı. Soğuk içkiyi üst dudağına dayadı, dudağı karınca-

landı ve uyuştu. İçkinin tadını beğenmiş gibi yaparak dudaklarını şapırdattı ve göstermelik bir kadirşinaslıkla derin bir “of” çekti. Sandalyesine tekrar yerleşti, usul usul içkisini içti ve gecenin tıpkı okunmamış bir kitap gibi, cümle cümle kendini ele vermesini bekledi.

Kızı birdenbire görmedi. Varlığı yanına uykunun kurnazlığıyla, sezdirmeden sokuldu, önce gözünün bilinçsiz köşesinin yalnızca birine takıldı. Kız bu kadar hareketsiz olmasa belki de onu hiç fark etmeyecekti. İçindekiler hızla yer değiştirse de aslında değişmeyen salonda hareket etmeyen tek varlıktı. Diğerleri toplaşıp solucan gibi kıvrılarak amaçsızca ilerliyorlardı, o ise yalnızca, barın girintisine açılan geniş kemerli çerçeveye yaslanıyordu uyuşuk uyuşuk ve çelimsizce.

Gözlerini kızı daha yakından incelemek için oynatmadı, görüş alanı içindeki muğlak bir suretti sadece. Fakat onu tam olarak görmese de kızın dosdoğru kendisine baktığına dair tuhaf bir hisse kapıldı. İlk tepkisi bunu içtiği konyakların sebep olduğu yanıltıcı bir aşırı duyarlılık olarak savmaktı. Ne var ki his devam etti, üzerinden atamadı.

Kendisiyle oynadığı küçük bir oyuna dönüştü bu, kıza dönüp bakmadan bu histen kurtulmaya çalıştığı, içinde süren bir savaşa. Sebepsiz yere istenmeyen bir ilgiye mazhar olunduğunda hissedilen nedensiz utançla ensesinin kızardığını hissetti.

Nasıl olsa, dedi kendi kendine, bu mesele başın ufak bir hareketiyle çözülür. Kıza bak, ama kısaca, dedi kendine tekrar, sonra da dikkatini daha önemli şeylere ver, mesela konyağına.

Ama bakmayı o kadar uzun süre erteledi ki bakmak kolay lokma olmaktan çıktı. Beklenti onu kişisel başarısızlığa mahsus bir utançla doldurdu.

Üst gövdesini neredeyse suçluluk duygusuyla çevirdi ve doğrucu barın kemerli girişinin çerçevesine sakın sakın yaslanan kıza baktı.

Çok güzeldi. Bunu hemen fark etmişti. Salondaki en güzel kız olduğuna şüphe yoktu. Uzun süredir gördüğü en güzel kıydı. Kıpkırmızı, ipek jarse elbisesi ufak tefek, kaslı vücudunu sarıyordu. Kapıda gergin bir duruşla, bir bacağını hafifçe diğerinin önüne atmış duruyordu. Elbisesinin aşağı inip kıvrımlarını gösterdiği yerde kalçasının ve uyluklarının uzun kavisini görebiliyordu. Beli

inceydi; vücudu belinden itibaren elbisesinin dar korsesini zorlayan zarif, kusursuz biçimli göğüslerine dek kabarıktı. Teni ve saçları esmer, gözleri koyu renkliydi. Dudakları dolgundu ve kıpkırmızıydı.

Ve Arthur'a bakıyordu.

Sonra başka bir şey daha fark etti Arthur. Kız epey sarhoştı. Kapıya yaslanması duruşundan değil, destek almak içindi. Arthur'a baktıkça kız gözle görülür biçimde sallandı ve dengesini sağlamak için kapının pervazına tutundu. Dudakları belli belirsiz açılmış, dudaklarının kenarları neredeyse yarım daire oluşturacak şekilde aşağı doğru kıvrılmıştı. Ve sürekli ona bakmasına rağmen gülümsemiyordu.

Utancı bu güzeller güzeli kızı görmenin bir anlık coşkusu bastırarak geri döndü. Omzunun üzerinden bir bakış atmalı, onu görmemiş gibi mi yapmalıydı? Fakat bunu yapmayı reddetti; fazlasıyla uzun ve dikkatli bakmıştı. Hızla yutkundu, başıyla selam verdi ve dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme kondurdu.

Kız onun bu küçük selamını aldığını gösteren hiçbir harekette bulunmadı. Düşünceli yüzünde en ufak hareket belirtisi olmadı. O gitgide durumdan rahatsız olurken kız belki yarım dakika boyunca gözlerini ayırmadan bakışına karşılık verdi. Sonra birdenbire tekrar öne doğru sallandı ve odada zikzak çizerek ona doğru ilerledi.

Kısa süreliğine, ani bir panik dalgası hissetti. Neden gülümsemem ki, diye düşündü bahtına yanarak. Kızla konuşmak istemiyordu, onu masasında istemiyordu. Gelmesi an meselesiydi, gelince ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Konyak-sodasının sıcak kalıntılarını aceleyle midesine indirdi.

Kız yanında duruyordu, düştü düşecekti, korkunç biçimde sallanıyor ve tuhaf tuhaf ona bakıyordu. Düşmesinden korkarak hemen ayağa kalktı ve dimdik selam verdi. Konyağın etkisini o âna dek fark etmemişti. Başını fırlı fırlı dönüyordu, oda yana doğru eğilmişti. Sandalyesinin arkasına tutundu ve kıza gülümsedi.

"Nasılsınız?" dedi resmîyetle. "Oturmaz mısınız?"

Kız donuk gözleriyle ona baktı. Sesi boğuk ve bir nebze kalındı.

"Yanımda biri vardı. Şimdi nerede bilmiyorum. Sanırım gitti."

Arthur dudaklarındaki gülümsemeyi sabitledi.

"Gerçekten mi? Demek öyle? Eee... oturun. Oturun lütfen." Cana yakın bir çekicilikle konuştuğunu düşünüyordu.

Kız onun için tuttuğu sandalyeye çöktü, zarif bir şekilde durumu kurtardı.

“Susadım” dedi. “Çoook susadım.”

Arthur’un paniği geçmişti. Onun yerinde içini fokurdatan bir tatmin vardı. Kolunu kayıtsızlıkla havada sallayarak garsonu çağırdı.

“Hayhay” dedi kıza. “Memnuniyetle. Ne alırsınız?”

“Fark etmez. Hiç fark etmez.”

Birinin boğazını temizlediğini duyunca döndü. Garsonun sabırla yanı başında beklediğini gördü. Hızlı hızlı düşündü, kararsızlıkla alt dudağını ısırıldı. Sonra:

“Ah, sanırım şampanya içeceğiz.” Sıradan bir hava katmaya çalıştığı sözcükler ağzından zorlama ve mahcup çıktı. Kıza döndü. “Şampanya uygun mu?”

Kız başıyla kayıtsızca onayladı.

“Evet. Şampanya” dedi garsona.

Garson ikisine birden şüpheyle baktı; başını iki yana sallayarak onlardan uzaklaştı.

Arthur gülümsemesini tekrar kıza çevirdi. Kıza bakarken gözleri parlıyordu, kız ise aygın baygın bakıyordu.

“Merhaba küçük dostum” dedi kız.

“Merhaba.” Güldü. “Benim adım Arthur Maxley.”

“Küçük dostum” dedi kız. “Ben sana küçük dostum diyeceğim.”

Arthur tekrar güldü. “Peki sen kimsin?”

“Ben mi? Ben kimim? Ah. Ben Claire'im. Claire Heggies. Ben Bohemyalıyım, gördüğün gibi.”

Arthur’un gülüşü allak bullak oldu. “Ne?”

“Uyruğum bu Bohemyalı.”

“Güzel bir uyruk” dedi Arthur. “Çok güzel.”

“Buraya biriyle birlikte geldiğimi söylemiş miydim? Ya, geldim işte. Ama o yok şimdi. Yok. Nereye gitti bilmiyorum.”

Arthur yüzüne şaşkın bir ifade takındı. “Yani seni burada mı bıraktı? Bunu nasıl yapabilir?”

Claire, “Sanırım piçlikten” dedi üzüntüyle.

Bu keşif üzerine bir süre kara kara düşündü.

Sonra, “Senden daha çok hoşlandım” dedi.

Arthur gevşedi. “Güzel” dedi. “Güzel. Böyle olması lazım.”

Kafası çok güzeldi. Her şeyi yeni bir netlikle görmeye başlamıştı. Daha önceki depresyonu gitmiş, gerginliği geçmişti. Her

şey güzeldi, neşeliydi: Hem de yanında böylesine nefis bir varlık vardı. Ona hayranlıkla baktı. Kızın gözleri onunkilerle aynı hizada idi ama Arthur aslında kızın onu görmediğini biliyordu. O derin düşünceli, şeffaflıktan yoksun içedönüklük hâlâ tanışmalarına izin vermiyordu. Ama dur, diye düşündü. Dur hele, diye düşündü sevinçle. Bu da değışecek.

Şampanyalarını getiren garson düşünce akışını bozdu. Garson şişeye garip şeyler yaparken Arthur onu şaşkınlıkla seyretti. Tıpat diye açılınca irkildi ve gergin bir şekilde kıkırdadı.

“Şampanya severim” dedi Claire. “Gıdıklar. Sonuna kadar gıdıklar.”

Arthur ona hak vererek sevinçle güldü. Usulüne uyarak kadehlerini bitirdiler.

“Ama hiç sert değil” dedi kız sonra. “Ben sert severim.”

Rüyada gibi, yavaş yavaş konuşuyordu. Arthur onu dinlerken sözlerini takip edememeye başladı; kulağa hoş gelen bu sesle sakinleşmek yeterdi. Onun nasıl biri olduğunu merak etti. (Baştan aşağı nefisti elbette ama...) Nereden gelmişti? Nerede yaşıyordu? Ne iş yapıyordu? Hiçbir önem taşımayan bütün o saçmalıklar. Bunları daha sonra öğrenirdi elbette ama şimdi konuşmasının telaşsız ninnisini dinlerken tahminde bulunmak eğlenceliydi. Steno muydu? Hayır. Sekretere benzemiyordu, hem de hiç. Üstelik tırnakları çok uzundu, dudaklarıyla aynı tonda parlak bir kırmızıya boyanmışlardı. O parmaklar daktiloya değmemişti. (Bu çıkarımından aşırı gurur duydu.) Satış elemanı, tezgâhtar? Hayır, tipi yine tutmuyordu. Fazla narin, fazla bakımlıydı. Ama ne?

Bu kalabalık, cümbüşlü yerde oturmak, rahatlamak, güzel bir kızın çekici sesini dinlemek, o arada da bu yarattığın varlığına dair bilinmeyenleri düşünmek ve keşfetmeye çalışmak keyifliydi. Gizemli kadın. Kulağa klişe gelse de şimdi ilgisini çekiyordu. Karanlıkta, gizemli bir biçimde hareket eden: Kim bilir nereden nereye: Gece yarısı fısıldanan bir sözcük, bir randevu, simsiyah saçta bembeyaz bir gül. (Ah, her halükârda, o güzelim saçlarda beyaz bir gül!) Nazik ve daima bilge, her şeyi bilen, her şeyi anlayan. Orkestra bilinen bir valsın akıllardan çıkmayan melodisini çalmaya başlamalı şimdi: Viyana'daki gece: Balo, herkesin hayran kaldığı ve hiç kimsenin tanımadığı gizemli kadın.

İçten içe kıkırdadı. Neredeyse duyulabilecek bir kıkırdamaydı

bu. Amma ılgın düşüncelerdi: Dergilerde yazan hikâyeler gibi. Sonra meydan okurcasına – Hayır, bunlar hoş düşüncelerdi, hem de gayet hoş. Neden hoş şeyler düşünmesindi? Düşünmemesi için bir sebep var mıydı?

Şen şakrak bir düşünce bulutunun arasından Claire’e gülümserken tamamen ağırlıksızdı. Claire konuşmayı bırakmıştı; garip biçimde boş boş bakan gözlerini tekrar ona dikmişti.

“Ne?” diye sordu Arthur. “Ne dedin?”

Claire durup düşündü. “Bilmem” dedi. “Hatırlamıyorum.” Arından titrek parmağıyla şampanya şişesini işaret etti. Bekledi.

“Ne?” diye sordu Arthur anlamayarak.

“Şişe” dedi Claire ciddi bir tavırla. “Şişe boş.”

Arthur şaşkınlıkla şişeye baktı. Bu kadar çabuk mu? Zamanın hiçbir anlamı yoktu: Garsonun tıpayı açması ve ilk kadehlerini kaldırmaları sanki bir dakika önceydi.

“Evet, öyle” dedi. “Boş. Peki. Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek.”

İşaret etti ve garson yanına geldi.

“Adın ne?” diye sordu.

Garson sevindi. “Nichols” dedi.

“Nick, bu bayan ve ben şey istiyoruz...” Soran gözlerle Claire’e baktı. “Aynısından mı?”

“Hayır” dedi Claire. “Sert bir şey.”

“Sert bir şey, Nick. Bize bir şişe şey getir...” İsteddiği büyüklüğü elleriyle beceriksizce gösterdi. “Büyük bir şişe.”

Nichols dostça gülümsedi. “Üzgünüm. Şişelerin masaya getirilmesi yasak.”

“Ee, napalım” dedi Arthur kibarca. “Sorun değil. Yeter ki gönder gelsin. Konyak. Büyük kadehler.”

Nichols tekrar gülümsedi, başını salladı ve gözden kayboldu.

Orkestra uzun sessizliğinin farkına varmış gibi birdenbire gürültüyle çalmaya başladı.

“Midem bulanıyor” dedi Claire. “Hadi dans edelim.”

Arthur şaşkınlıkla kaşlarını çattı ama kızın mantığını sorgulamadı. Yine de tereddüt etti.

“Ne yazık ki çok iyi dans edemem.”

“Hareket edebilirsin, değil mi?”

“Evet.”

“İyi ya, gel öyleyse.”

Bedenlerden oluşan kitlenin içine güçlkle girdiler. Kolunu çekinerek kızın beline koydu. Parmakları kızın çıplak sırtına dokundu ve elektrik çarpmış gibi geri çekildi. Kız kıkırdadı, Arthur da utanarak elini aynı yere daha sıkıca tekrar koydu. Kız ona yapıştı, bedenlerini (ayaklarını kıpırdatacak yer yoktu) müzikle birlikte yakın ve içli dışlı bir ritimle hareket ettirdiler. Şimdi ben de bir kuklayım, diye düşündü. Şimdi ben de görünmeyen iplerle çekiliyorum: Ben de çukura indirildim şimdi, ben de onlardan biriyim.

Yavaşça, hislerine yenik düşerek sallanırken kızın kendisine dayanan bedeninin karşı konulmaz biçimde farkındaydı. Ensesini saran kolu gergindi, bir tür kayıtsız açlıkla vücudunu ona dayamıştı. Sert, dolgun göğüsleri gömleğinin önüne sürtünüyordu. Bacağına değen uyluğunun baskısını, birlikte hareket ederken karnının hafifçe titreyişini hissedebiliyordu. Yüzü, yanakları birbirine değecek kadar yukarı doğru gerilmişti, alkollü nefesinin kulaklarını gıdıkladığını hissedebiliyordu. Biraz geri çekilerek kızın yüzüne baktı. Bir süre öyle kaldılar, gözleri ve başları kıvıldamadan bakışırken vücutları yavaş yavaş dönmeye ve sallanmaya devam etti. Kızın ayrılan dudaklarında ilk kez bir gülümseme vardı. Tembel, uyku, hoşnut bir gülümseme. Arthur kızın yarı yarıya kapalı gözbebeklerinin derinliklerinde alev alev yanan kıvılcım öbeklerini görebildiğini hayal etti. Sonra kız fevri bir hareketle, yüzünde en ufak bir belirti olmadan Arthur’un başını kendisine çekti; Arthur kızın nefes alıp verişini yanağında ve kulağında yeniden hissedebiliyordu.

Dansın sona erdiğini fark etmedi bile. Görünür biçimde sarılmış bir halde kızdan ayrıldı ve kolunu tuttu; masaya döndüler. Hızlı hızlı nefes alıyordu, yüzünün hafifçe pembeleştiğini hissetti. Oturdular; masanın diğer tarafından kıza baktı. Kızın yüzü can sıkıntısıyla o eski somurtkan maskeyi takınmıştı. Bakışları yine donuktu, ağzının kenarları meçhul bir hoşnutsuzlukla sarkmıştı. Arthur kızın gözle görülür biçimde etkilenmemiş olmasına, dans pistinde gösterdiği hissi bu denli çabuk kaybetmesine içlerindeki farkı fark etti.

Sesinin titremesini boşuna önlemeye çalıştı.

“Daha iyi hissediyor musun şimdi?”

Kız başını evet anlamında salladı.

“Çok daha iyiyim. Lanet olası garson nerede?”

“İşte geliyor.”

İçkileri önlerine bırakıldı. Aynı anda dudaklarına götürüp içtiler. Kadehini indirdiğinde yarıdan fazlası doluydu, fakat Claire elindeki uzun bardak boşalana dek durmadı.

“Ha şöyle” dedi Claire. “Sertti bu.”

“Konyak.”

“Öyle mi? Bir süre sonra hepsinin tadı aynı oluyor.”

Arthur sarhoş olmaya başladığını biliyordu. Çenesi sarkıyor, ağzı kayıyor, sözcükler ağzında kolayca yuvarlanıyordu, ne söylediğini bilmiyordu; mucizevi bir şekilde tek bildiği, sohbetin çaba gerektirmediği ve sesinin hiç durmadan akıp gittiği idi. Sürekli sırtıtmaktan yanaklarındaki kaslar acımaya başlamıştı.

Gerçeklerden kaçış, tabii, diye düşündü; yalnızca kaçış. Ölesiye nefret ediyordu bu sözcükten! Hem de nasıl. Çok gericiydi. Anlaşılır hiçbir sebep bulamadıkları eylemleri –her türden eylemi– belirtmek için kullanıyorlardı. Kaçış. Tabii ya. Büyük bir şaşkınlıktan daha küçüğüne kaçış. Burada şaşkınlığı anlayamasa da fark edebilirdi hiç olmazsa: Onunla yüz yüze gelebilir, bir anlığına da olsa bozguna uğratabilirdi, sorunlarını içerek halletmesi gerekse bile. Konyak-soda, çağımızın iksiri. Neredeyse sarhoş Claire ise idealleştirilmiş genç kız.

Başını iki yana salladı ve düşüncelerini kontrol edemediği bilgisinden rahatsızlık duymadan, daha çok sırttı. Hafif bir esintide havalanan bir sürü devedikeni gibi zihninde bir oraya bir buraya uçuşuyorlardı.

“Niye sırtıyorsun?” diye sordu Claire birden, meydan okurcasına.

İrkilerek kendine çekidüzen verdi. Kararsız bir ciddiyetle başını Claire’e doğru eğdi.

“Hiç. Yani...” Ardından, buluşunun şaşkınlığıyla, “İyi vakit geçiriyorum da ondan” dedi.

Claire’in efelenmesi kayboldu ve Arthur’un çakırkeyif ciddiliğine büründü.

“Ah, anladım. Demek eğleniyorsun.”

“Evet. Sen eğlenmiyor musun?”

“Tabii tabii” dedi Claire belli belirsiz. “Neden eğlenmeyeyim?”

“Umarım iyi vakit geçiriyorsundur” dedi Arthur. Sesi neredeyse utangaçtı. “İyi vakit geçirmeni istiyorum.”

Claire sorgulayan bakışlarla ona uyuşuk uyuşuk baktı. “Seni göremiyorum. Buraya gel. Daha yakına.”

Arthur sandalyesini daha yakına çekti. Dizi hafifçe kızın bacağına değdi. Kız ustalıkla onu daha yakına sıkıştırdı.

“Böyle iyi mi?” diye sordu Arthur.

Claire uyuşuk ve dalgın bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Evet. Seni daha iyi görebiliyorum şimdi. Hoşsun. Adın ne demiştin?”

Arthur adını tekrar söyledi, ne kendisine sorulan sorunun ne de verdiği yanıtın farkındaydı. Masanın altından kızın elini yokladı. Parmakları uyluğuna sürtününce hemen geri çekti ama kızın eli hemen ani bir hareketle elini yakaladı, onu hapsetti, bacağına sert ve sıcak pürüzsüzlüğüne dayanana dek kendine çekti yeniden.

Kızın yüzündeki ifade değişmedi, sesi hiç çaba göstermeden gelmeye devam etti. Bu ufak yan eğlence sanki kendi başına bir bütün, zihinlerinden ve seslerinden ayrı, yalnızca yarı yarıya farkında oldukları bir şeydi.

“Arthur. Güzel isim. Senden hoşlandım Arthur.” Fakat o anda yüzünü başka yöne çevirdi ve “Nerede şu lanet olası garson?” diye sordu.

Arthur boştaki kalan elini salladı. Sabırla onlara bakmakta olan garson anlayışla başını salladı ve görüş alanlarından kayboldu.

“Kime el sallıyordun?” diye sordu Claire ilgisizce.

“Garsona. İçkilerimizi getiriyor.”

“Ha. Bak bu iyi. Kime el salladığımı bilmiyordum. O yüzden sordum.”

Bir an sessizlik oldu. Garson ayaklarını sürüyerek masalarına geldi ve içkilerini bıraktı. Otomatik ritüellerini tekrar ettiler; boştaki kalan elleriyle kadehlerini kaldırdılar, sessizce şerefe deyip içtiler. Arthur kadehini masaya koydu ve uzun parmaklarıyla kadehin soğuk hatlarını okşadı.

Claire dikkatle ona bakıyordu.

“Biraz daha yap” dedi.

Arthur kıza boş gözlerle baktı.

“Elini” dedi Claire işaret ederek. “Biraz daha hareket ettir. Ellerin çok güzel.”

Arthur elini göz hizasına kadar kaldırdı. Gerçekten vücudunun geri kalanına ait olduğuna inanmakta güçlük çekiyormuş gibi eline uzun süre baktı.

“Ha” dedi. “Ellerimi kastediyorsun.”

“Evet.”

Kız hızla eline uzandı, tuttu ve parmakları açık, avucu yukarı bakacak şekilde masanın üzerinde durana dek çekti.

“Çok güzel bir el” diye devam etti. “İnsanların ellerini hemen fark ederim. İlk baktığım şey ellerdir. Bazı kişiler gözlere, bazıları yüzlere, bazıları da saç a bakar ama ben hep ellere bakarım.”

Konuşurken gözleri belli belirsiz bir konsantrasyonla Arthur’un sol elinin bileğinden zarıfçe sarkan et kütlesine bakıyordu. Arthur kızın bakışını takip ederek baktığında ona da öyle, bir et parçası gibi geldi ve kendi anatomisine ait parçayı tanıyamadı. Denemek için parmaklarını oynattı. Ardından gelen hareket ikisini de sevindirdi.

“Yılan gibiler” dedi kız. “Beyaz yılanlar. Ama ben yılanları severim. Hiç korkmam.”

Gerçekten de yılan gibiler, diye düşündü Arthur: Sert, pembe kafaları olan uzun, beyaz, birbirine yapışık yılanlar. Bu düşüncenin hoş bir dehşetengizliği vardı.

“Ellerinle ne yapıyorsun?” diye sordu kız. Sesi bulanık fakat çekiciydi: Vurguları yumuşak ve kontrollü, sıcak ve canlıydı. “Çok güzel şeyler yapıyor olmalısın – resim yapıyor musun? Müzik? Ellerinle ne yapıyorsun Arthur?”

Kıza dostça gülümsedi. İçindeki gücün yükseldiğini hissediyordu. “Hiçbir şey” dedi. “Ben bir parazitim.”

“Çok iyi yaptığına eminim” diye devam etti kız o hiç konuşmamış gibi. “Sendeki bu ellerle, çok iyi yapıyor olmalısın.”

Tam o anda, yanında oturan bu esmer, güzeller güzeli kıza karşı hissettiği şefkat kaçınılmaz şekilde sel olup aktı. Bu durumu analiz ederek başından savabileceğini biliyordu; durup düşünse bunun konyağın bir sonucu, aşırı alkolden kaynaklanan duygusal bir tepki olduğunu fark edebilirdi. Fakat o ani farkındalık dahi duygularının yoğunluğunu azaltamazdı. Bu kııda son derece nazık, iyi kalpli ve cömert bir şeyler olduğunu hissediyordu; ağzından çıkan sıradan sözlerden değil, çok daha derinlerden gelen, kendine açıklamak için bile kelime bulamayacağı kadar derinden gelen bir şeyler.

“Baksana” deyiverdi birden. “Bak, sana bir şey söylemek istiyorum. Zil zurna sarhoş olmuş olabilirim ama ben-bence sen fena değilsin. Sen-sendenden hoşlandım. Çok güzelsin ve... Ama demek istediğim bu değil. Yani, bir parçası, ama...” Ardından gelen baş

döndürücü bir kendine acımayla, “Ben pek eğlenceli vakit geçirmem” dedi. “Ne demek istediğimi anlıyor musun? Hiç... eğlenmem. Ama bu akşam, şimdi eğleniyorum. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.” Başını üzüntüyle iki yana salladı. “Hepsi senin sayende. Bu akşam sen olmasaydın, ben... Şey, keşke her şey böyle devam etse. Hepsi senin sayende.”

Duraksadı, arkasına yaslandı, şiddetli fakat hoş bir utançla yanıyordu, konuşan yanı kendi sözlerinden ve samimiyetinden gözle görülür biçimde etkilenmişti. Sözlerinin yetersizliğini ve beceriksizliğini fark eden dinleyici ve objektif diğer yanı ise farklı bir utançla yanıyordu.

“Çok hoşsun.” Claire yarı kapalı berrak gözleriyle ona bakıyordu. “Böyle konuşman hoşuma gidiyor.” Arthur onun masanın altından elini daha sıkı kavradığını hissetti. “Benimle kalacaksın, değil mi? O öbürü gibi beni bırakıp gitmeyeceksin?”

Arthur yutkundü. “Seninle kalacağım” dedi.

“Güzel.” Kız gözlerini kapadı ve birdenbire yorulmuş gibi Arthur’un yanına kaydı. “Gidersen tek başıma kalırım.”

Kızın yorgunluğuyla Arthur da gözlerini kapattı, memnuniyetle yuvalarına yuvarladı. Çok kuvvetli bir şekilde karanlığa, sıcak yalnızlığa ve sessizliğe ihtiyaç duydu; rahatlayabileceği ve kızın bedenine bariz bir amaç ya da niyetle değil de tembel, tatminkâr bir konforla nazıkçe dokunabileceği bir yer. Aslında kör ve görünmez olmayı diledi; duyularımızın en körelmiş ve sönmüş olanını, dokunma duyusunu ancak bu şekilde bütünüyle bilebilirdi.

Körler ne kadar şanslı, diye düşündü; görmenin acımasız etkisiyle işi olmayan körler: Güzelim karanlıktan oluşan kişisel dünyalarında tek başlarına, yekpare varolan; fiziksel bir şeyin anlamına dair bilgi edinmek istediklerinde, söz konusu şeyi bilgiyi ve anlayışı sıklıkla doğru yoldan çıkaran o görsel aldanma olmadan inceleyebilen, şeklini çıkarabilen ve hissedebilen körler.

Yoğun ışık ve yaygaradan bunaldığı o odada kör ve dilsiz, hissedebilen ve anlayabilen fakat bilmekten âciz, sıcak, hassas bir et yığını; görmeyen, işitmeyen ve konuşmayan, atıl ve itaatkâr bir madde olmak istedi.

Odanın parlak görüntüsünü engellemek için gözkapaklarını daha sıkı yumdu ama engelleyemedi. Şekiller ve biçimler kararsa da hareketlerin ve değişen ışığın hâlâ farkındaydı. Pembe bir parıltı

görüş alanının dışında kalmayı reddetti; parıltı gözkapaklarının ince derisine işledi, umutsuzluk içinde ne kadar çabalarsa çabalasın ışığın o rahatsızlık veren hissini atamadı.

Eli hâlâ Claire'in parmaklarının altında duruyordu. Elbisesinin ince kumaşının üzerinden uyluğunun yumuşak pürüzsüzlüğünü hissedebiliyordu. Teni ılık, neredeyse sıcaktı, beyazlığını hissedebiliyordu. Kanının canlı, coşkulu akışını, etin altındaki gizli titreşimleri hissedebileceğini düşündü.

Derin derin nefes aldı ve gözlerini açtı. Oda başını döndürdü. Gözlerini hemen kapattı.

Claire'in sesi kusurlu karanlığını böldü.

"Ne düşünüyorsun? Neden gözlerini kapattın?"

"Hiç." Gülümsedi. "Mutlu olduğumda gözlerimi hep kapatırım."

"Ama beni göremezsin. Beni görmek istemiyor musun?" Kızın sesinde ne kibir ne de incinme vardı: Yalnızca düz, duygusuz bir merak.

"Seni hissedebiliyorum. Bu daha iyi."

Kız kıkırdadı. Güneşin aydınlatığı bir akarsuyun taşları üstünde yuvarlanan tatlı su gibiydi gülüşü.

"Oradaki elini seviyorum. Çok güzel bir el. Bunu söylemek kötü mü?"

"Elbette değil. Çok güzel bir şey."

Yine de gözlerini tekrar açmamıştı. Kızın parmaklarının elinin üzerindeki yavaş hareketi onu gayesi bizzat okşama hareketi olan uyuşuk bir duygusallıkla dolduruyordu; daha fazlası gerekmiyor ya da arzulanmıyordu. Sanki kız da kördü ve elinin her girintisini ve kıvrımını parmak uçlarıyla ezberliyordu.

Kıza tüm hoşnutluğunu anlatma arzusu bir kez daha üstün geldi. Fakat bir engel vardı, daima sözcüklerden oluşan bir engel; şimdi sözcüklerin de ötesinde, daha derin ve daha anlamlı olduğunu hissettiği bir engel. Konuşmak için ağzını açtı, ardından hemen kapattı ve hiçbir şey söylemedi.

Çünkü tam o anda, bu denli arzuladığı anlayışın ikisinin arasından, bozulmadan ve tek başına, istenmeden ve bilinmeden gelmesi gereken bir şey olduğunu fark etmişti. Bir an sırrı çözdüğünü düşündü.

Kadınları ve erkekleri birbirine çeken şey buydu: Ne zihinlerin ya da ruhların karşılaşması ne de bedenlerin çiftleşmenin karanlık

çılgınlığında birleşmesi – hiçbiri değildi. Bağ kurmak gibi belli belirsiz bir ihtiyaçtı, en dantelli kurdeleden daha kırılgan bir bağ. Bunun için didiniyorlardı hep birlikte, dur durak bilmeden ve daima sahiden tek başlarına; bunun için sevip nefret ediyor, toplanıp vazgeçiyorlardı. Yok olur korkusuyla hiç sınımadıkları o küçük iplik için yalnızca; ikiye bölme korkusuyla hiç sağlamlaştırmadıkları o hassas iplik için.

Ne kadar yalnızsınız, diye düşündü. Daima yalnız.

Claire çakırkeyif bir şaşkınlıkla ona bakınca düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğini fark etti kızgınlıkla.

“Yalnız mı?” Kızın akli karışmıştı. “Yalnız değiliz ki.”

Kendini gülmeye zorladı. “Hayır, onu kastetmedim. Başka bir şeydi. Başka bir şey düşünüyordum, tamamen farklı bir şey.”

“Neden?” diye sordu kız. “Neden başka şey düşünesin ki?”

“Kesinlikle. Neden?”

Garsona el etti. Birdenbire, mucizevi bir şekilde neşesi tekrar yerine gelmişti. Aslında hiç sarhoş hissetmiyordu kendini; vücudunu kaplayan ve rahatlatan, kendinden geçercesine hissettiği uyuşuk ve sıcak bir his vardı sadece. Sözcükleri telaffuz ederken hiç zorlanmamıştı.

Ardından, eli havada hâlâ heyecanla sallanırken salon gözlerinin önünde kararmaya başladı. Sanki yaklaşan ölümün sisimiş gibi içgüdüsel olarak hemen korkuyla ürperdi; ardından mantığı ona mekânın ışıklarının karartıldığını söyledi. Soran gözlerle Claire’e döndü.

“Dur” dedi ona Claire. Kızın gözlerinin şimdi açık olduğunu görebiliyordu; dosdoğru bakmasına rağmen onu görmüyordu, gözlerinde bir heyecan parıltısı vardı sanki.

“Ne oldu?” diye sordu Arthur.

“Volita.”

“Volita?” diye tekrarladı Arthur aval aval.

“Tabii ya. Buraya onu görmek için gelmedin mi?”

“Ne – hayır. O kim?”

“Kim olduğunu bile bilmiyor musun? Herkes buraya onu görmeye gelir.”

“Ya” dedi Arthur anlamadan.

“Buraya gelmelerinin tek sebebi bu.”

Konuşmayı kestiklerinde etraf neredeyse tamamen karanlıktı. Claire ona daha çok sokuldu. Göğsüne değen omzunu ve nefes alırken vücudunun belli belirsiz hareketlerini hissedebiliyordu.

Ardından salon büyük loş gölgelerden mürekkep bir dikedörtgene dönüşürken seyircilerin üzerine bir sessizlik çöktü. İçeriye mırıltılı bir bekleyiş hâkimdi. Gözleri karanlığa alışınca, mekânda hareketsiz yakalanan ve inanılmaz bir biçimde asılı duran ifadesiz bir yüzler denizi gördü.

Artık görünmez olan orkestra çalmaya başladı. Önce nefesli bir çalgıdan yavaş, esrarengiz bir hava; ardından gövdeyi ve tonu veren yaylılar; arkaplanda sinsice, ısrarla yükselen davulun akışkan güm-güm-gümü; son olarak orkestra duygulara hitap eden davetkâr bir melodi yayan tek bir enstrümana dönüştü.

Müzik tırmanırken salonun yüksek bir yerlerinde bir ışık boş piste yansıyarak parlamaya başladı. İlk başta hiçbir şey görülüyordu fakat müzik yükseldikçe ışık daha parlak hale geldi.

Ardından birdenbire görüntüye, kıvıldamadan yerde çömelerek bekleyen, olağanüstü ve hareketsiz Volita girdi.

Seyirciler ona daha yakından bakabilmek için hafifçe öne doğru eğildiler.

Teni sıcak altın sarısına çalan kahverengiydi. Az ve öz bir şekilde kalçalarının etrafından gevşekçe sarkan bürümcük benzeri bir parça kumaş sarmıştı. Geniş göğüsleri bu tür başka bir sargıya karşı çıkıyorlardı. Ayak bileklerinin her birinde amber çiçeğinden ince bir şerit vardı. Üzerinde başka hiçbir şey yoktu.

Bol miktarda saç vahşi yüzünü çevreliyordu. Görünüşte düşünceden yoksun bir çehreydi: Hırçın gözlerinin üzerine düşen, sertçe bastırılmış gözkapakları; şaşırtıcı biçimde burun deliklerinde genişleyen ince bir burun; beyaz, sivri dişlerini gösteren, hafif açık, kalın, şehvetli dudaklar.

Arthur'un fark ettiği ilk hareket, kadının ellerini ufak ufak sarsarak kıvrmasıydı. Sanki varlıkları Volita'ya bağlı değilmiş de müziğin sıcak titreşimiyle yaşayıp nefes alıyorlarmış gibi hareket ediyorlardı. O kadar ahesteydi ki takip etmesi neredeyse işkence gibiydi; hareket parmak uçlarından başlayarak bileklerine, kollarına ve oradan da pürüzsüz omuzlarına çıkarak geziniyordu. Arthur kadının yağlı cildinin altında çok sayıda yılanın dönüşü kadar zarif ve akıcı olan kaslarının nazik oyununu görebiliyordu. Giderek tüm bedeni melodinin nefesiyle titremeye başladı.

Fakat kadın *müzikle birlikte* hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Kendisinin dışında kalan, boş yere boğuştuğu şeytani bir

güç tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Müziğin yaylıları tarafından itiliyordu, bu güce sarsak kuvvetinin tümüyle karşı koymasına rağmen yönlendirilirken tek yapabildiği hareket etmek ve dönmekti. Müzik hiç çaba harcamadan, gıdım gıdım, azar azar onu çekerken çıplak omuzları ayrı ayrı yerlerinde sallanarak inip çıkıyordu. Giderek daha az direnen bedeni yatıştırıcı bir şekilde ve kararsızlıkla, hafifçe bir öne bir arkaya savrulurken, kolları ritmin vahşi, alçak sesleriyle başka bir âlemde kendi danslarına devam ediyorlardı.

Bedeni sahne ışıklarının merhametsiz ışıltısında hareket ettiğinde yontulmuşçasına ışıldayıp parlıyordu. Arthur sandalyesinde, masanın üzerinden öne doğru eğildi. Odanın ortasında şehvetle salınan tuhaf yaratığa yoğunlaşmaktan yanında kim var kim yok farkında değildi.

Müziğin temposu gitgide coştı ve kadın o son direnç zerresini de savarak kendini ritmik sevgilisinin kucağına attı. Çarpılmış gibi dans ederek salonda dönüyordu; bu çarpılma salondakileri de yakalamış ve dahil etmişti; şiddetli bir akşam esintisi gibi daha hızlı, duyulacak şekilde nefes alıyorlardı, tenleri kadının hayâsız görüntüsü karşısında ürperiyordu.

Bu dans, dansçısından bağımsız, apayrı bir şeydi. Uzuvarlarının aniden ortaya çıkışı ve teninin parıltısı, kusursuz ve uçarı hareketleri, müziğe can veren titrek düm-düm-tek – bunların tümü, bütünü oluşturan daha küçük her bir parçadan bağımsız, neredeyse tek bir unsur olana dek harmanlanıp birleşiyordu.

Ve dans gitgide daha da vahşileşiyordu. Volita'nın dudakları solgun dişlerine degecek kadar gerilmiş ve sıkıca kenetlenmişti. Gözleri kapalıydı, kendi kendine ettiği bu işkencenin kıvranırlarında, bu mazoşist mücadelede kaybolmuştu. Göğüsleri üzerlerini örten ince kumaşı yırtacakmış gibi gerilmişti. Karnındaki dümdüz kaslar dönüyor ve burkuluyordu; vücudu çaba gerektirmeyen kasılmalarla kontrolsüzce titreşiyordu.

Şimdi dönüşleri o kadar hızlı ve cılgındı ki bulanık görünüyordu. Sallanıp dalgalanan kalçasıyla göğsü kısacık birkaç an için Arthur'un görüş düzlemine kazanıyordu. Arthur'un kulakları salonu kuşatan yavaş, suskun bir iç çekişle doldu. O da ortak ağa takılmıştı, dansın son önemli anlarını çaresizce yakalamak amacıyla öne eğilirken gergin ve meraklıydı.

Ve müzik feryat figan bir gürültüyle sona erdi. O son akorsuz vuruşla beraber Volita salonu enlemesine, tek bir muazzam, coşkulu sıçrayışla katetti ve panteri andıran bir zarafet ve rahatlıkla Arthur'un masasının yalnızca birkaç adım önüne indi.

Yüzünde yoğun, coşkuyla hararetli, neredeyse çılgınca bir sevinç ifadesi vardı. Arthur birden etrafındakileri unuttu. Gözleri, görüş alanı içerisinde gitgide büyüyen, sonunda da kabarıp inanılmaz bir boyuta erişen tam önündeki bu tehditkâr ve doyumsuz yüz tarafından celbedilmiş ve donakalmıştı.

Arthur bilinçsizce ayağa kalktı. Birisinin dayanılmaz bir acı çekiyormuş gibi haykırdığını duyduğunu sandı. Kendisi de olabiliirdi. Bilmiyordu.

Çünkü birdenbire gördüğü, annesinin yüzüydü; çok tuhaftı, çünkü bu esmer, şehvetli ve vahşı yüz annesininkine hiç benzemiyordu. Yine de bir şey vardı – oradaydı, nasıl ve neden tanıdığını bilmeden tanıdığı bir şey, daha önce gördüğü bir şey, bir şey...

İşte o zaman hatırladı.

Karanlığın diğer tarafına geçti, sınırsız alkış bariyerini deldi, o an gördüklerinin meydana getirdiği engeli açtı; önünde duran şeklin duygusuz yavanlığında neden annesinin yüzünü gördüğünü, bu yüzün dalgın, meydan okuyan yırtıcılığında nasıl onun sknetini gördüğünü anımsadı ve buldu; o anımsama nında sıcak bir gece kulübünde masanın üzerine yarı yarıya kmemişti, çünkü bunların hiçbiri yoktu, bu sadece şimdiki zamanda geçen bir kbust; kâbus birdenbire kayboldu, o ise yeniden kendi gerçekliğine götürüldü...

Ve gözlerinin önünde geniş teraslı çimenlik ve akçaağaçlarla kaplı uzun garaj yolu belirdi. Çimenlik ve yol yukarıya doğru uzanıyor ve ev, hafif eğimli tepenin sırtında tam hatırladığı gibi, soluk renkli ve uzak, ay ışığında parlayarak duruyordu. Çünkü kendi hayalinde geceydi ve ay bu sahneyi loş ve zarif bir ışıltıyla kaplıyor, ona eskimeyen, imkânsız bir güzellik bahşediyordu.

Evin etrafındaki araziyi bir süre amaçsızca dolaşırken ani bir kesinlikle önemsiz, gösterişsiz küçük şeylerin güzelliğini hatırladı: Ayağının altındaki nemli çimlerin verdiği yeşil kadife hissi; rüzgârın akçaağaçların içinden geçerek esmesi; bir gece kuşunun yalnız çağrısı. Uzakta, görüş alanının ilerisinde akan derenin ay ışığıyla aydınlanan kayalıklar ve hayaletli eğreltiotları üzerinden denize, denize doğru bitmek bilmeyen yolunu izlerken çıkardığı en ufak fısıltıyı dahi duyabiliyordu yeniden. Kulak kabarttı, başka bir fısıltı, gırtlaktan gelen bir ses bekledi. Ama hiç ses gelmedi.

Daha sonra, diye düşündü; daha sonra duyarım.

Ardından, yaz esintisinin nazik ısrarıyla sürüklenen şekilsiz bir buhar gibi, simetrik akçaağaçların tepelerinde, garaj yolunun sert çakıllı şeridi üzerinde süzüldü eve iyice yaklaşıp kadar; ve tıpkı rüzgâr gibi yoldaki ufak yarıkları keşfetti, pencerelerin tozlu camlarını tıkırdattı, saçakların içinde ve altında, binanın köşelerinde esti. Bir tarafta yumuşak, kuytu sarmaşıkların tırmandığı parmaklık vardı. Sarmaşığın bembeyaz, ufacık çiçeklerinin verdiği hissi unutmıştu neredeyse. Parmakları serin, sahihsiz bir ete değmiş gibi canlı bir histi bu.

Değişen bir şey yoktu: Her şey aynıydı. Yine de – adlandıramadığı eksik bir şey, tam olarak orada olmayan bir şey vardı. Bu eksiklik elle tutulur bir şey değildi. Daha çok evin bir zamanlar sahip olduğu fakat artık kaybolmuş bir atmosferdi.

Sonra buldu; o kadar basitti ki en baştan söyleyememesine şaşırıldığını fark etti.

Ev terk edilmişti. Tabii ya. Yalnızca bir hayaletti, bir kabuk; kalbiyle eti kemiği artık orada değildi. Görünmez ve sessiz hortlakların musallat olduğu, güzelce inşa edilmiş bir enkaz.

Hiç çaba göstermeden evden uzaklaştı ve ona biraz uzaktan baktı. Şimdilik içeri girmek istemiyordu. Daha sonra girerdi, evet, geri dönmeye daha çok alıştığı zaman.

Fakat şimdi tepenin eteğindeki, evin arkasındaki dereyi düşündü; uzun otları düşündü ve hâlâ topraktan bir yatağın içine oyulmuş, birbirine yakın iki bedenın önceki ağırlığıyla ezilip ezilmediklerini merak etti. Bu düşünce onu harekete geçirdi; evden akarsuyun sesine doğru bayır aşağı sürüklendi.

Ses gerçektir; kulaklarını dolduruyordu. Fakat oraya vardığında hiç su akmayan çatlamış ve yarılmış bir sel çukuru buldu sadece. Kuru kayalar yataklarından fırlayıp ona sataşıyorlardı. Ölü dallar sarkıyor ve hava haricinde hiçbir şeyi rahatsız etmeden eski derenin içine düşüyorlardı. Yine de hızla akan sudan başka bir şey duymuyordu.

Korkmuştu. Çünkü etrafında ölçülemez bir güç toplanmış gibiydi; nefes almak onun için ne kadar gerekliyse bu gücün içine sızmasına izin vermesi de o kadar gerekliydi adeta. Bu güç onu geldiği yoldan, tepenin eteğinden eve doğru gitmeye zorladı. Nihayet ona karşı koymuyordu, savaşıyordu artık, nasılsa hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini bildiği kaçınılmaz bir gücü sessiz sedasız kabul etmişti.

Kendini bir kez daha evin üzerinde buldu. Ön girişin önünde aşağı inerken, nereye gitmesi gerektiğini apaçık anlamıştı.

Sihirli bir biçimde açılan kapıdan geçerek uzun koridora çıktı. Çok karanlıktı ama gözlerine ihtiyacı yoktu. El yordamıyla öne doğru birkaç adım attı. Parmakları hafif aralık duran bir kapıya değdi. Kapı açıldı ve o tanıdık, büyük odaya girdi; hatırlamanın verdiği acıyla aniden nefesini tuttu.

Bu odada da herhangi bir değişiklik göremedi; sis gibi yapışan ve dağılmayan hayaletimsi bir atmosfer vardı sadece, elle tutulur herhangi bir farktan daha kötüydü. Üzerine bastığı, lüksü seven çıplak ayak parmaklarının kıpırdadığı kalın ve yumuşak halılar hâlâ buradaydı. Yoğun kaplamalarıyla duvarlar sanki hatırladığından daha yumuşak ve zarifti. Bir de piyano vardı, o muhteşem fildişi ve yoğun ahşap yığını; nota kâğıtları nota sehпасının üstündeydi; hepsi bekliyordu.

Kısa bir süre sonra ışıklar yanacaktı. Kendi odasında, keşfedilmemiş karanlığın içinde bir yerde yukarıda olacak ve uzun koridorlarda titreşerek yankılanan notaları işitecekti; ses azalacak, sonunda kulaklarına enfes biçimde belli belirsiz ulaşacaktı, öyle ki biraz da kulak kabartması gerekecekti – ama dikkatini dağıtacak kadar değil, sadece ilgisini uyandıracak ve müziğin güzelliğini yoğunlaştıracak kadar.

Sonra tekrar hareket etme gereksinimi duydu, odadan ayrılarak koridoru geçti ve geniş basamakları tırmandı; tırabzanları zaman tarafından cilalanmış, meşe parıltısıyla parlayan, onu yönlendiren ve neresi olduğunu bilmediği bir yere çıkaran tanıdık basamakları.

Ama bu doğru değildi. Neresi olduğunu biliyordu. Birdenbire neresi olduğunu hatırladı.

Yukarı çıkacak ve ilk merdiven sahanlığından sağa dönecekti, küçük bir kapı olacaktı orada, kapıyı açacaktı; odası ve uyuduğu yatak oradaydı, o odada annesinin durgun havada hâlâ oyalanan parfümünün uçuk kokusu olacaktı. Yatağa uzanacak ve müziği –aşağıdaki piyanonun yoğun ve ahenkli notalarını– dinleyecekti. Müzik başladıktan sonra da ne kadar güzel olursa olsun sonuna kadar bekleyecekti, müziği takip eden adımların odasının dışındaki döşemeye vurmasını dinleyecekti. Ardından kapı yavaşça, kışkırtıcı bir biçimde açılacaktı; gözlerini kapatacak ve ciğerlerini beklemenin tatlı ıstırapıyla dolduracaktı.

İlk sahanlığa yaklaşınca, odayla arasındaki mesafe kısaldıkça, kendisine garip ve korkutucu bir şeyler olduğunu fark etti. Ne kendi kimliğini, nereden geldiğini ne de onu hangi durumun buraya, bu yere geri getirdiğini biliyordu. Bu mümkün müydü – gerçekte bu tanıdık evden hiç ayrılmamış olabilir miydi, geleceğe dair garip biçimde etkili bir kâbusun kurbanı olmuş olabilir miydi? Bütün o şeyler –belleğinin kenarında köşesinde muğlak bir şekilde uçuşan o fazlasıyla nahoş şeyler– gerçekten olmuş muydu? Yoksa daha önceki hummalı bir hayalin mahsulü müydüler?

Fakat sorgulayan ses gitgide zayıfladı ve sonunda işitilmez oldu. Zihni düşüncelerine karşı sıkıca, hava geçirmeyecek şekilde mühürlenmişti. Soruların şimdiki dünyasına girmesine ve onu tehdit etmesine izin vermeyecekti, veremezdi; bu dünyanın, düşüncenin altüst edici gücünü göze alamayacağı kadar hassas bir dengesi vardı çünkü.

Nasıl olduğunu anlamadı ama birdenbire kendini eski odasındaki küçük yatağın içinde buldu. Bir saniye öncesinde basamaklarda durarak karanlığın içinden yatak odasının kapısına bakıyordu. Şimdiyse içerideydi; son derece iyi hatırladığı yatağın içinde, vücudunun altında ve üstündeki serin, temiz ve mis kokulu çarşafların arasındaydı. Vücudunun uzunluğuna baktı; yatak örtüsünün üzerinde gevşek duran kolunu gördü. Eli çocuk eliydi, narin, hassas ve esmer; parmakları ince ve uzundu, tırnakları çocukluğun taze ışıltısıyla pembe ve düzgündü.

Yine şaşırmadı; çünkü o hep böyleydi, bu oydu. Başka her şey kâbustu. Burası gerçeklikti, rüya değil. Gerçek dünya burasıydı, kayıp zamanda güvenli olan burası.

Ay ışığı pencerenin açık kafeslerinden süzülerek girdi, gecenin tarifsiz kokusu odasını kapladı ve halihazırda orada olan annesinin parfümüne hoşça karıştı. Karanlığın sayısız sesi kulaklarına hücum etti: Yaz havasının billur fısıltısı, çimlerin içinde sürünen binlerce böceğin hışırtısı, bir cırcırböceğinin ötüşü, göl kenarındaki sukurbagasının homurtusu. Titredi ve dikkatle bu kırılgan âna sokuldu.

Tüm gün güneşte, parlak yaz güneşinin altında koşturup oynamış gibi geliyordu. Irmağın kenarındaki otları hızlı ayakları ezmişti; şimdi, gecenin paydosunda, otların gayret göstererek doğrulduklarını, yavaşça gururlu duruşlarına büründüklerini, sabah güneşini selamlamak için yeniden dikeldiklerini hayal etti.

Baştan sona mükemmel bir gün olmalıydı. Fakat şimdi bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Ne olduğunu anımsayamadı fakat çocukluk yatağında güvenle uzanırken ve müziğin uzun, karanlık koridorlardan azalarak gelmesini beklerken bu şeye dair puslu farkındalığı hoşnutluğunu kemiriyordu. Gözlerini kapadı. Annesinin piyanonun önündeki taburede oturduğunu, beyazlara büründüğünü, eski fildişinden küçük rüyalara benzeyen parmaklarının piyanonun o kadar kusursuz olmayan tuşlarına hafifçe dokunduğunu neredeyse görebiliyordu. Uzandı ve sesin gelmesini bekledi; ay ışığı pencerenin kafesinden süzülüyordu; fakat müzik gelmedi.

Ardından bir ışık huzmesi karanlığı yararken, hatırlayarak ok gibi fırladı. Yatakta dimdik oturdu ve o günün neden mükemmel olmadığını hatırladı. Annesi orada değildi. İşte bu. Çimlerde oyun oynamış, toprağın biraz fazla büyük yatağına uzanmıştı ama tek başınaydı. Annesinin yokluğunun sebebini bulamadı pek – belki

de aslında hiç bilememişti. Annesinin yokluğu gerçeği, sebebini önemsiz kılıyordu.

Müzik yoktu. Birdenbire bir daha hiç müzik olmayacağını fark etti. Ve bu bilgiyle beraber korku onu soğuk bir şekilde ele geçirdi; kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki genç göğsünün çarpıntıya dayanamayacağını hissetti.

Sonra sesleri duydu.

Müzik yerine konuşma sesleri duydu; müzik gelmesi gereken yerden geliyorlar, diye düşündü. Sözcükler kalın duvarlarca bastırılıyor, koridorun uzun boşluğu boyunca seyahat ederek çarpıtılıyorlardı. Bu tahrifata rağmen sesleri tanıdı, tonlarını çıkarmıştı, tınılarını hatırlamıştı. Konuşanlar annesi ve babasıydı.

Ne kadar zayıf olsalar ve uzaktan gelseler de seslerin şiddetinde ve yansımada kendisine doğru yaklaşan, korku salan bir hayvanın havası vardı. Biraz titreyerek, gönülsüzce yatağından kalktı ve odanın diğer tarafına süründü. Kapıyı açtı ve karanlık basamaklardan dikkatle indi. Attığı her adımda korkusu daha da katlanılmaz hale geliyordu. Çaresizce arkasını dönüp kaçmak ve kendini dost canlısı karanlıkta serin çarşafklar arasındaki odasının tanıdık mabedine gömmek istiyordu. Fakat geri dönemeyeceğini biliyordu. Bir daha asla geri dönemeyeceğini biliyordu artık.

Basamakların ucunda durdu. Konuşma sesleri çok yakından geliyordu. Yavaşça müzik odasına doğru adım attı.

Ve öne doğru attığı adımla, o öldürücü adımla birlikte bilgi içinde şiddetli bir patlama gibi patladı ve adsız olan şey artık konuşulabilir, adlandırılabilir oldu.

Çünkü sesin geldiği odayı hatırlıyordu; bu anının nasıl aklına geldiğini bilmeden hatırlıyordu, odaya girdiğinde ne bulacağını, ne göreceğini biliyordu. Fakat içindeki bu dehşet verici ön bilgiyle, bu kesinlik duygusuyla bile, küçücük çıplak ayakları kalın halının içine gömülürken kan kırmızısı bir dehşet mıknaatısıyla öne doğru çekilerek kapıya doğru yürümekten kendini alamadı.

Şimdi sesleri açıkça ayırt edebiliyordu. Sözcüklerin telaffuzunu duyuyor, her heceyi, her tonu fark edebiliyordu; fakat sözcüklerin kendisi anlamsızdı, onları anlayamıyordu. Neredeyse yabancı dudaklarda oluşan yabancı sesler gibiydiler.

Odanın ortasında bir an hareketsizce dururken ses hiddetlendi. Annesinin aşırı öfkeli sözleri ve babasının yalvaran sesi birbirine

karıştı ve mağarayı andıran işitme organlarında çınlayıp yankılandı. Onu seslerden ayıran kapı kapalıydı, fakat kapının altındaki küçük aralıktan karanlığın içine sarı ışıktan ince bir çizgi sızıyordu.

Orada öylece duruyordu, eli kapının tokmağındaydı. Bir titreme spazmı kavrama kuvvetini tehdit ediyordu ama kendisini sakinleştirdi, şiddetin ortasında yavaşça ve sessizce tokmağı çevirdi ve kapıyı açtı.

Kapı elinin önünde içeri doğru açıldığında ve ışık dışarı akıp onu sarıya boğduğunda, kapının açılması önceden ayarlanmış bir sinyalmiş gibi oda mutlak ve uğursuz bir sessizlikle doldu. Fakat ne annesi ne de babası oğlanın kapının girişinde durduğunun farkındaydı. Kendi ördükleri ölümcül ağa yakalanmışlardı ve onları çözebilecek başka hiçbir şey yoktu.

Önce babasını gördü. Alçakça büzülerek sırtını duvara dayamıştı. Kolları nafile darbelerle tam önündeki havayı dövüyordu; solgun dudaklarından hayvansı inlemeler çıkıyordu. Fakat bu sessiz panik halinde bile yüzünde, beyhude korkunun neredeyse gizlediği boş, kişisiz bir dehşet, belirmeye başlayan idrak ve nesnesi kendisi değil de gözlerine yansıyan siluet –oğlanın annesi– olan, yükselen bir merhamet ifadesi vardı.

Hayır, annesi değildi. Bayıldığı beyaz elbiseyi giyen, narin ve güzel aynı bedendi bu; gururlu başını süsleyen soluk saçlar aynıydı, yüz hatlarını tanıyordu, dudakları sık sık yüzünü okşayan dudaklardı. Ama gözleri... O gözbebekleri diğer benzerliklerin tüm kanıtlarını inkâr ediyorlardı. O gözleri daha önce hiç görmemişti; öfkeliydiler, durmadan dans ederek ve ışıdayarak kıvranan şeylerdi; etraflarını saran derinin dinginliğiyle inanılmaz, inanılmaz derecede uyumsuzlardı.

Kadın hareket etmeden durdu; ince sırtını karşı duvara yaslayarak oğlunun babasına, kocasına bakıyordu. Konuşmadı. Elinde; küçük, solgun, şefkatli parmakları arasında inanılmaz biçimde kocaman, simsiyah ve uğursuz bir silah vardı.

O anda, bunların hepsi ona çok eski ve tanıdık geldi, önceki hayatında gördüğü ve bildiği bir şeydi; boğazını sıkıştıran ve konuşmasına izin vermeyen dehşet – o da ilelebet yaşadığı rüya kadar eski, tanıdık ve beyhudeydi.

Her şey imkânsız bir yavaşlıkla gerçekleşiyor gibiydi. Annesinin parmağının gerildiğini gördü, silahın iki kez vahşice sıçra-

diğını gördü; sonra namludan seri alev ve duman bulutları çıktı. İki patlama sesi duydu, şiddetli ve boğuktu, sanki birisi iki ayrı, neredeyse ayrılmaz darbeyle iki levhayı birbirine çarpmış gibiydi. Babasının vücudunun kasılarak sıçradığını gördü, önce bu tarafa, sonra şuraya; nefes nefese kaldığını gördü; sonra sanki ciğerlerine güçlü bir şekilde iki kocaman el bastırılmış gibi kontrolsüzce inlediğini, ardından ellerin gevşeyerek havanın birdenbire tekrar içine girmesine izin verdiğini gördü.

Oğlan donuk, inanamayan bakışlarını annesine çevirdi. Annesinin yüzündeki sükûnet gitmişti, yok edilmişti; yerini kabına sığmayan, çılgın, şiddetli bir coşku almıştı. Gözlerini birdenbire garipleren ve tanınmaz hale gelen o yüzden alamıyordu. Yüz tehditkâr ve doyumsuz bir şekilde kabarıp şişiyor, yoğunluğuyla gördüğünü her şeyi yalayıp yutmakla tehdit ederek görüş alanını kaplıyordu.

Bu grotesk maske yalnızca bir an sürdü. Sonra dağıldı ve çarpılan yüz düzeldi; gözlerinde çılgınca şeyler hâlâ kıvransa da yeni bir şey vardı; babasınıninkine benzeyen çaresiz, akli başında bir cesaret parlıyordu içten içe, deliliğin gizleyemediği çelik gibi bir kararlılık.

Dudaklarını gevşetince dişleri kayboldu. Kusursuz ağzı hafifçe açıldı. Silahı yavaşça kaldırdı. Hâlâ dumanı tüten namluyu ağzına soktu.

Çocuk silahın boğuk sesini duydu ve annesinin başının geriye fırladığını gördü. Kadının narin bedeni yere yığıldı ve orada kaldı, beyaz, inanılmayacak kadar küçük ve sakın. His geri geldi. Ama gelmeden önce babasının odada sendelediğini, telefonda nefesi kesilerek telaşlı sözler söylediğini hissizce fark etti. Sonra çığlık attı.

Odada bulunduğunun anlaşılması üzerine hayal meyal babasının sesini duydu; şaşkın, acı dolu, boğuk bir feryat. Ama artık aldırışın, şefkatin ötesindeydi. Bağırarak bağırıyordu, sanki artık kendisinin ve belleğinin kaçınılmaz bir parçası olan o vahşi, çılgın yüzün görüntüsünü söküp atabilirmiş gibi yumruklarını sertçe gözlerine bastırıyordu. Ardından aşılmaz bir uzaklıktan babasının güclükle nefes aldığını, onunla konuşan, ona yalvaran acı dolu sesini duydu tekrar. Omzunun üzerindeki okşayan, yatıştırıcı ağır elini hissetti, onu rahatlatmaya çalışan yatıştırıcı hareketini hissetti. Gözlerini açtı. Babasının önünde diz çöktüğünü gördü, yüzü kederle kırışmıştı, bir elini yaralı göğsüne bastırıyordu. Oğlan omzunu kavrayan ele baktı, bir zamanlar tanıdığı bir eldi bu. Baktıkça

dehşeti katlandı ve geri geldi; çünkü bu el kanla kaplıydı ve her yerinden kan sızıyordu, kan giysisine yayılırken sıcak ıslaklığını hissetti. Tekrar çığlık attı, kapıldığı kör korkuyla babasının başka tarafa çevirdiği yüzüne vurdu, kucağından sıyrıldı ve hissiz bir çaresizlikle koştu, ta ki merhametli karanlık gözlerinin önündeki kıpkırmızı engin denizi örtene dek; karanlık onu, kendisini yutana dek; hiç olana ve artık hissetmeyene dek...

Birisi kolunu çekiştiriyordu. Defalarca adını söyleyerek onunla konuşan bir ses duydu.

“Ne var?”

Oturdu.

“Senin derdin ne?”

Claire’in yüzü bir pusun içindeymişçesine önünde yüzüyordu. Ona yanıt veren kendi sesi kulaklarına uzak, tuhaf ve boğuk geldi.

“Dert mi?” dedi. “Derdim yok. Hem de hiç. Sadece bir an bir şey hatırladım.”

Gözleri yavaş yavaş yeniden odaklandı; biraz rahatlayarak etrafına baktı, çevresindekileri tanıdı. Gözlerinin önünde Claire’in yüzü keskinleşip netleşti; baygın gözkapakları ve gizli sevinç kaynağıyla gülümsüyordu hâlâ. Başının etrafında mavi renkli bir sigara dumanı bulutu çelenk gibi asılı duruyordu.

Arthur tanıdık, ucuz gece kulübüne döndüğü için bir anlığına rahatlık ve minnet duydu. Fakat mekânın karman çorman patırtısı ve şamatası sinirine dokunmaya başladı ve tiksintiyle hafifçe ürperirken rahatlığı kayboldu.

“Ondan hoşlandın mı?”

Boş gözlerle Claire’e baktı.

“Kimden?”

Claire güldü. “Volita’dan tabii, başka kimden olacak?”

“Ah. Ah, evet. Hem de çok.”

“Ona bir bakışın vardı! Gösterisini bitirdikten sonra oturmadın bile. Hayalet görmüş gibiydin.”

“Hayalet” diye tekrarladı Arthur mekanik bir şekilde. “Evet.”

Sonra bir anlığına görüntü onu yeniden tehdit etti.

Başını iki yana salladı, elini masanın altından uzattı, Claire’in elini tuttu, içtenlikle arzuladığı gerçeklik buymuşçasına sıkıca bastırdı.

“Tanrım” diye mırıldandı kalın bir sesle. “Tanrım.”

“Sorun ne?” diye sordu Claire endişeyle. “Miden mi bulanıyor?”

Kulüp Luisant’ın havasında neredeyse elle tutulur sefaletten oluşan yapış yapış bir bulut geziniyordu; üzerine yerleşiyor, cildinin

gözeneklerine girerek, onu şeytani, başbelası bir rutubetle sıırsıklam ederek donduruyor gibiydi bu bulut, o kadar kesif ve yoğundu ki nefes alamıyordu. Bu yerin herhangi bir şekilde eğlenceli olduğunu nasıl düşünebildim diye merak etti.

“Evet” diye yanıtladı Claire’i. “Azıcık. İyi olacağım.”

Claire elini uzattı, yanağına dokundu, elini hafifçe omzuna düşürdü. Oyuncu bir kedi gibi tırnaklarını Arthur’un paltosunun kumaşına sürtüyordu.

“Gitmek ister misin?”

Kıza minnetle baktı. “Evet” dedi. “Evet, hadi çıkalım buradan.” Gitmesi ve bunu tam o anda yapması gerektiğini hissetti. Berbat kokulu bu salonda daha fazla kalmaya zorlanırsa boğulacağını hissetti. Claire’in gitme sinyali verecek olan hareketi yapması için sabırsızlanıyordu.

Claire ona uyuşuk uyuşuk gülümsedi. Tırnaklarını paltosuna daha derin batırdı.

“Nereye gitmek istiyorsun?” diye sordu alçak sesle.

Arthur’un söylemeyi düşündüğü sözler, zihninde dikkatle prova ettiğı sözler, bu beklenen soruyu cazip bir şekilde yanıtlayacak olan sözler dudaklarında solup gitti.

Yutkundu. “Neresi olursa” diye mırıldandı kıza bakmadan. “Buradan çıkalım yeter.”

Claire’in gülüşü derinleşti. Arthur’a daha çok yaslandı. Gözlerinin içine baktı, konuştuğunda Arthur sıcak nefesinin yüzünün alt yarısını okşadığını hissetti.

“Bana gelmek ister misin?” diye sordu Claire.

Arthur burada bile, bu kokmuş, çirkin salonda bile kızın sözlerinin yarattığı tatlı, serin esintiyi hissedebiliyordu. Birden nefesini tuttu. Beklediğı an, umduğı an, bunca arzuladığı an gelmişti; ama şimdi gelip çatmışken, sahip olabileceğı kadar yakınındayken, anlaşılmaz biçimde bir kez daha kandırıldığını acıyla fark etti. Mutlulukla gülümsemeye çalıştı.

“Evet” dedi, pembe, kuru dudaklarının arasından kısık sesle fısıldadı. “Evet.”

Claire yavaşça, davetkâr bir biçimde, uykulu gözlerini Arthur’un yüzünden hiç ayırmadan ayağı kalktı. Arthur cebinden beceriksizce bir avuç banknot çıkardı, bir kez bakıp masaya bıraktı. Döndü. Claire salınarak uzaklaşmıştı; Arthur gecenin içinde onun kırmızı elbiseli ufak tefek silüetinin peşinden gitti.

Taksi koyu renk bir tüfek namlusundan fırlatılan kurşun gibi cadde boyunca savruldu. Arthur arka koltukta Claire'in omzuna yaslanarak dinleniyordu. Taksinin camı açıktı. Arthur'un düz ve cansız saçları rüzgârda dalgalanıyor, başının etrafında öfkeyle savruluyordu. Arthur yarı açık gözleriyle her iki yanındaki, dönüşümlü olarak siyah ve kırmızı görünen kaleydoskopba bakıyordu.

Alkolden kaynaklı zihin bulanıklığı kulüpte Volita'dan sonraki o berbat an sırasında kısmen ortadan kalkmıştı. Şimdiyse temiz, keskin ve sert akşam havası üzerinde fırl fırl dönerek ciğerlerini temizliyordu; güçten düşüren havanın yerini yenisi alırken o tanıdık yabancılaşma hissini yeniden hissetti.

Bir an yanında ne kadar güzel olsa da yabancı biriyle birlikte bu sokaktan geçen bir taksinin içinde olmasına şaşırırdı. Kendisine, etrafındakilere ve dokunduğu her şeye karşı ürpertici bir nefret duydu. Minik iç sesi de bildiği, hissettiği ya da gördüğü hiçbir şeyin aslında var olmadığına, hepsinin kâbus ve gerçekdışı olduğunda ısrar ediyordu.

Sonra o his kayboldu ve can sıkıcı, yararsız bir keder hissetti. Uzun bir maraton koşmuştu, yarış bugünlük bitiyordu, ona kalan tek şeyse aşırı eforun ardından gelen ve yavaş yavaş hafifleyen acıydı.

Başı nabzının atışıyla birlikte düzenli aralıklarla zonkluyordu; alnı soğuk ve nemliydi; derin ürpertilerle hızlı hızlı nefes alıyordu. Yanında kendi düşüncelerine ve kendi beklentilerine çekilmiş olan Claire her şeyden habersizdi. O da derin derin, fakat huzur ve hoşnutluğun yavaş ritmiyle nefes alıyordu. Gözleri kapalıydı, dudakları Arthur'a geceye denk gibi gelen bir gülümsemeyle gevşemişti.

Arthur onu seyrederken bir kez daha tüm insanların bariz ve mutlak ayrılığının farkındalığıyla kuşatıldı. Burada iki kişi vardı, o kadar yakındılar ki bedenleri birbirine değmişti, her biri ötekinin varlığının bilincindeydi, her biri kendine özgü biçimde ötekinin arzuluyordu, her biri bir iç gerçeklik bulmak için ötekinin kabu-

ğunu kırmaya gayret ediyordu, her biri ötekinin kendi kabuğuna girmesini mümkün olduğunca kolaylaştırmaya çalışıyordu – ve her biri her teşebbüste acınası biçimde başarısızlığa uğruyordu.

İnsanın kendini mağlup etmeyi dahi başaramadığı garip bir savaştı bu.

Bu yüzden kısmen kendine, kısmen de Claire'e acıdığı için koltukta gömüldüğü yerden doğruldu, kolunu onun omzuna koydu, kızı beceriksizce ve sevgiyle bağrına bastı. Claire hafif, minnettar bir iç çekişle başını Arthur'un omzuyla boynu arasındaki dik açığa gömdü. Ilık, nemli nefesi zarifçe Arthur'un tenine yayılıyordu. Saçının hoş kokusunun, elbisesinin elinin altında verdiği serinlik hissinin, kumaşın altındaki sıcak, sımsıkı vücut çağrışımının farkındaydı Arthur. Belli belirsiz bir haz sızısı duydu yeniden. Kararlılıkla o ince sızıyı tuttu, onu içinde besledi, gözü dönmüş düşüncelerden korudu.

Şehrin ışıkları daha seyrek yanıyordu. Şimdi geçtikleri sokak daha karanlıktı; daha karanlık olduğu için de her zamankinden daha çok sonsuz bir tünele benziyordu. Dışarıda yolun genişliğini tanımlayan hiçbir şey göremedi; karanlık aracın pencerelerinden başlıyor ve uçsuz bucaksız uzanıyordu. Gece, pervasızca yarıp geçtikleri katı bir kütleydi.

Etraflarındaki trafik şimdi azalmıştı, sürücü taksiyi daha hızlı bir vitese aldı. Arabanın köşesine savruldular. Hız bir an dengelerini bozmuştu, döşemeli iç duvara yaslandılar biraz. Claire doğrulmak için harekete geçemediğinden Arthur onun ağırlığını yüklenen biraz alttaki zoraki duruşunu bozmadı. Tuhaf biçimde karşı koymuyordu, rahat ve kayıtsızdı.

Araba hızını o kadar peyderpey azalttı ki durduklarını fark etmedi. Sürücü döndü, onlarla yüz yüze geldi, ağzını keyifsiz bir sırıtişla yaydı ve konuştu:

“Tamam, işte geldik.”

Arthur kendini yukarı doğru iterek kendisiyle birlikte Claire'i de kaldırdı. Taksiden indiler, bir an kaldırımda dengelerini kaybettiler. Arthur taksi şoförüne ücreti verdi. Şaşkınlıkla bunun son çeki olduğunu fark etti. Durdu ve taksinin vınlayarak kaybolmasını izledi. Claire'e döndü.

Claire kolunu tuttu ve vücuduna sıkıca bastırdı.

“İşte geldik” dedi.

Sürücü de aynı şeyi söylemişti; fakat farklı ağızlardan çıkınca anlamı çoğalmış, zenginleşmiş, değişmiş ve daha önemli bir hale gelmişti. Arthur başıyla onayladı.

Hiç sarhoş değildi şimdi. Sarhoşluk geçmişti, onun yerine alkolün aksine her bir duyusunu daha ferasetli kılan, sarhoşluğun yeni bir türü vardı. O an her bir parçasının –her kası, her hücresi, her bir kan damlası, her bir sinirinin– canlı ve karıncalanırcasına farkında olduğunu hissetti.

Yavaşça döndüler ve Claire'in apartmanı olan karaktersiz tuğla binaya doğru yürüdüler. Burası şehrin bilmediği bir bölgesiydi, her ev aşağı yukarı aynıydı, tıpkı her yaşam gibi – ucuz, biraz kirli ve unutulmuş. Claire'in burada yaşamasına şaşırdı; oturduğu muhit dış görünüşünü alaycılıkla yalanlıyordu.

Çimentoyla kaplanmış geniş basamakları çıktılar. On dört basamak vardı. Claire kapıda dudaklarını onun kulağına götürdü.

“Çok sessiz ol” diye fısıldadı. “Sadece beni takip et. İkinci katta kalıyorum.”

Arthur kendi kolunun altındaki kolu sıkı ve bu sırrı paylaştıkları sessizliğin içinde mutlulukla başını salladı. Claire temkinli bir şekilde kapıyı açtı ve içeri girdiler. Koridorengin derinliğinde bir yerlere gömülü loş bir ampulle aydınlatılmıştı. Bulundukları antre gölgelerle gizemli bir hal almıştı. Arthur sol tarafında bir merdivenin gövdesini fark etti. Merdiveni hiçbir ışık aydınlatmıyordu; başlarını kaldırarak muazzam karanlığa baktılar. Claire rehberlik ederek elini tuttu, Arthur körü körüne onu izledi.

Karanlık bir yoldan geçerken daima hissettiği o tanıdık memnuniyet tekrar geldi. Yukarı çıkarken kendi dairesini ve oradaki merdiveni düşündü. Oraya gitmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geldi.

Merdiven sahanlığında onları zayıf bir şekilde aydınlatılan ikinci katın ufak ışığı karşıladı. İnce halıyla kaplı mesafeyi neredeyse kedi gibi sessizce yürüdüler. Durdular ve ışığın nüfuz etmediği koyu bir gölgenin içinde durdular. Claire anahtarını aradı, kapıyı açtı, gizlice içeri girdi; Arthur onun peşi sıra, gözü yoran bir karanlıkla dolu bir odaya girdi, karanlık o kadar yoğun ki elle tutulur gibiydi. Eliyle duvarı yoklayarak orada olması gereken ışık düşmesini aradı.

Fakat hareketini duyan Claire elini tuttu.

“Işığı açma.”

Konuşmasını gerektirmediği için Claire'in sesine duyduğu minnetle başını salladı. Aslında ışık istememişti; bu yalnızca bir jest, bir ödüdü. Akışkan karanlık çok daha güvenli, sıcak ve samimiydi.

Claire onunla konuşurken elini bırakmıştı, şimdi Arthur ona dokunmuyordu. Ama karanlığın belirsiz bir parçası olarak önünde, çok yakınında durduğunu hissediyor, biliyordu. Dikkatle dinlediğinde ufak ufak nefes alıp verişini duyabiliyordu.

Ellerini tereddütle ona doğru uzattı. Omuzlarının çıplak tenine dokundular. Claire yüksek sesli ani bir iç çekişle Arthur'un kollarının kapalı çemberinin içine girdi; Arthur'un yanağının ve kulağının karıncalanan cildine değen dudakları sıcaktı.

Kız titreyerek fısıldadı: "Bir saniye bekle. Burada dur."

Sonra karanlığın içinde, Arthur'dan uzakta, dokunuşundan uzak bir yerde kayboldu. Arthur titreyerek, kararsızlıkla, bir anlığına kaybolmuş ve terk edilmiş bir halde, tek başına durdu. Öne doğru hareket etmeye başladı ama Claire'in ikazını hatırladı.

Claire'in odada hareket ederken çıkardığı sesleri, kıyafetinin yumuşak, gizli hisirtisini duyabiliyordu. Sonra, hiç. Gergin, hevesli, neredeyse korkmuş bir halde beklediği uzun, koyu bir sessizlik oldu.

Ve sonra... Daha sonra bunun bir rüya mı yoksa gerçeklik mi olduğuna asla karar veremeyecekti, ama ay bir bulutun yer değiştirmesiyle birdenbire ortaya çıktı ve ışınları odanın penceresinden girerek yoğun, şurup kıvamındaki karanlığı mucizevi bir biçimde deldi. Ve Arthur onu gördü; dimdik duruyordu; solukça aydınlanmış ışık sütununa batmıştı. Giysileri değersiz bir yığın halinde ayağının dibinde duruyordu; bir ışık ve gölge senfonisiyle gümüş gibi parlayan ay ışığı başının ve omuzlarının etrafında süzülüyordu. Başını geriye atmıştı, saçları karanlıkta dökülüyor ve kendini kaybediyordu. Gözleri kapalıydı; yüzünde, hazır bekleyen hazzın farkında olmayan bir ifade vardı. Ay ışığı omuzlarının, kollarının ve göğüslerinin yumuşak tenini yaldızlıyordu; canlı bir heykel, ışıktan ve etten, gölgelenen göğüsten ve fildişi uyluktan hareketsiz bir şiirdi.

Görüntü yalnızca bir an sürdü; bir başka bulut ayı gizledi ve Arthur daha fazlasını göremedi.

Hareket ettiğini bilmiyordu ama nasılsa odanın ortasındaydı, kollarını kıza dolamıştı, onu sıkıca kendine bastırmıştı, kulağına ge-

len nefesi hızlı ve düzensizdi. Kucağındaki vücut (ki karanlıkta görmeden yalnızca hissediyordu onu) tıpkı su verilmiş çelik bir bıçak gibi tir tir titriyordu. Arthur'un kolları tüm gücüyle onu kendine, içine çekmeye çalışan elastik bir mengeneydi; mengenenin esnek olmayan uçlarındaki elleri ise tuhaf bir biçimde zayıf ve gevşekti ve yaz esintisindeki yapraklar gibi nazikçe kızın omuzlarına, kollarına, sırtının kaburgaları hissedilen çıplak tenine dokunuyorlardı.

Sonra Arthur'un nefesi adeta ağlıyormuş gibi, kesilerek, kasılmalarla çıkmaya başladı. Claire'in nefesi onun ağlayışıyla uyumlu bir şekilde ani, titrek iniltilere dönüştü; Arthur'un omzuyla boynunun kesiştiği yere koyduğu başı şiddetli bir ağrı duyuyormuş gibi oradan oraya sallanıyordu. Kolları Arthur'a dolanıyor, elektrik çarpmış gibi titriyor, onu okşuyor ve kendine çekiyordu.

Sonra Arthur kontrol edilemez bir biçimde duygulanarak mengeneye benzeyen kavrayışını kızın bedeninden söktü, parmaklarını kolunun üst kısmının ılık, nemli tenine sapladı ve onu kendisinden itti. Artık yüzünü göremiyordu; kızın başı hâlâ arkadaydı, vücudu hâlâ çalışıyor ve kendi tutkusunda varoluyordu. Gözleri kapalıydı, içe doğru bakıyordu. Dudakları beklentiyle kendinden geçen küçük, baygın bir gülümsemeyle aralanmıştı; Arthur kırmızı dudaklarının altında ışıldayan küçük dişlerinin uçlarını görebiliyordu. O aralık dudaklardan küçük bir inilti, delibozuk sözler döküldü.

"Arthur" dedi. "Arthur... Arthur..."

Ve bu sözcükler söylendiğinde, Claire'in bekleyiş içerisindeki dudaklarından çıktığı anda, yalnızca saniyenin kestirilemez bir zerresi boyunca süren sonsuz boşlukta, çok uzun zamandır, yirmi dört yıldır, bir ömür boyu Arthur'un içinde biriken kuvvetlerin tümü zihninin geçitlerine üşüştü, bağırdı, zihnini hırpaladı ve yırttı. İçinde kabaran bir nehir vardı, bu nehir bastırılan tüm sevgisinin, nefretinin, merhametinin, korkusunun, memnuniyetinin, can sıkıntısının, hevesinin, bıkkınlığının, tutkusunun, bunların hepsinin toplamıydı ve bu şiddetli hücum zaptedemeyeceği kadar korkunçtu.

Bent kapağı patlamadan önceki o çaresiz anda, bir yanıyla patlamanın kaçınılmaz olduğunu bilir ve kabullenirken, neredeyse dalgınlıkla, yalnızca kendisini ve şimdi önünde tuttuğu bu kıızı değil, o güne dek bildiği her şeyi içeren sakın ve herkesi kapsayan bir pişmanlık duydu.

Ardından sel son kez, imkânsız bir şekilde yükselirken merhameti ve pişmanlığı sel suları altında kalıp boğuldu; nihayet mahvolduğunu biliyordu, şimdi ve sonsuza dek kaybolduğunu biliyordu. Karanlık taşkın akın edince vücudunu terk etti, girdap gibi dönerek yükseldikçe yükseldi ve uzaklaştı, kendisinde olmayan sorumsuz bir yanı ay ışığının halesi içerisinde hâlâ tek başına ve saf olan Claire'in yüzünü, hâlâ anlaşılmaz küçük haz sözleri söyleyen dudaklarını gördü.

Son bir hıçkırık döküldü boğazından, son kalıntı da gitmişti; kolunu kaldırdı, Claire'in yüzüne gözü kapalı, vahşice vurdu; elinin tersinin kızın ağzının şaşkın etine indiğini hissetti; haykırmasına fırsat vermeden bir daha vurdu, bir daha, bir daha, sonunda kolları yalnızca boş havayı döver oldu.

Çok uzaktan yüksek sesli, ince bir feryat duydu, Claire'in karanlık odanın bir yerlerinde çığlık attığını fark etti.

Claire anlamsızca, tekdüze bir sesle bağıırıyordu; Arthur döşemenin ortasında aptal aptal durdu, kolları iki tarafında gevşekçe sarkıyor, parmakları kasılarak seğiriyordu. Yukarıdaki odada biri aniden hareket etti gibi geldi. Bir çatırtı oldu, ardından boğuk, öfkeyle homurdanan bir söz, bir küfür geldi. Hızla koşuşturan ayak sesleri duydu.

Yine de kıpırdamadı.

Claire'in odasının kapısı bundan hemen bir an sonra ardına kadar açıldı gibi geldi. Arthur kapı tokmağı çevrilince çıkan sesi işitti, odanın sessizliğinin niteliğinde bir farklılık sezdi, o kişinin derin derin nefes aldığını işitti, elektrik düğmesini arayan ellerinin duvarı kazıdığını işitti.

Yumuşak bir çıt sesi geldi ve oda parlak sarıya boğuldu. Arkasındaki birinden şaşkın bir haykırış koptu. Arthur yine de kıpırdamadı.

Claire ani ışık seli içerisinde yerde kıvrılmıştı, gözleri korku ve şokla doluydu. Ağzının kenarına ince, neredeyse parlak bir kan lekesi bulaşmıştı. Dudakları Arthur'un elinin darbeleriyle şişmeye başlamış olmasa rujunun bozulduğu sanılabilirdi. Yerde yarı yarıya uzanırken kolunun ön kısmından destek alıyordu. Diğer eliyle, çıplaklığını yabancı gözlerden korumaktan ziyade, cılız, içgüdüsel bir savunmadan başka karşı koyacak hiçbir silahının olmadığı bu yabancı ve anlaşılmaz güce karşı kendisindeki bir şeyi korumayı amaçlayan bir hareketle kıyafetini göğsüne bas-

tırıyordu. Hiç gürültü çıkarmadan bağırıyormuş gibi dudakları sessizce titriyordu.

Arthur bir elin omzuna inip dokunduğunu hissetti; makine gibi, güçlü bir eldi. Kemiklerinin kırıldığını, kaslarının yırtıldığını ve içeriden kanadığını hissetti ama hiç acı hissetmedi.

Yine de arkasındaki adama bakamadı. Temelli yere yapışmış gibi görünen Claire'in fildişi vücuduna sabitlenmişti gözleri.

Adamın sesi hafifleyen şaşkınlık ve artan öfkeyle sert ve haşindi.

"Ne oldu Miss Heggies? Bu da ne! Bu adam ne yaptı?"

Claire yanıt vermedi. Geçirdiği şok yüzünden hâlâ kendi özel dünyasındaydı; yerde yavaşça, yılan gibi, tuhaf bir uysallıkla hareket ediyordu.

Adam Arthur'un omzunu daha sıkı tuttu. Arthur'u öfkeli, talepkâr bir biçimde sarstı, sanki bu hareketiyle Claire'i de yanıt vermesi için teşvik edebilecekti.

"Bu herif canınızı mı yaktı? Neler oluyor burada?"

Nasıl olduysa adamın sözleri Claire'in şaşkınlık zırhını deldi; kız başını kaldırdı, ikisine birden şimdi donuk ve mat olan gözlerle baktı.

"Hayır" diye mırıldandı. "Ben iyiyim. Onu buradan çıkar yeter. İkiniz de çıkın buradan." Sesinde öfke yoktu, yalnızca yorgun bir anlamazlık vardı.

Adam Arthur'u ikisi yüz yüze gelinceye dek etrafında döndürdü. Arthur ona ilgisizce baktı; düzenli aralıklardan soluk benziyle ters düşen küçük, kalın ve sert kılların –mikroskobik biçimde kusursuz, kısa ve siyah– fışkırdığı cansız, bembeyaz ve kupkuru cildini kayıtsızlıkla gördü. Kendisininkilere alev alev yanarak bakan gözleri tıpkı keçilerin gözleri gibi büyük, saydam, yeşile çalan ela renginde, hafif çekik ve nemliydi.

"Dur" dedi Arthur. Sesi boğazdan gelen sert bir vıraklama gibiydi. "Bir saniye. Benim bir şey..."

Adam gülümsedi. Nazikçe, neredeyse dostça.

"Hayır küçük adam. Dışarı geliyorsun. Benimle birlikte."

"Biliyorum" dedi Arthur bezginlikle. "Yalnızca bir saniye."

Yapılı adamın elinde kıvrılarak, yarım yamalak döndü, hâlâ yere yayılmış oturan Claire'e baktı. Gözleri buluştu. Claire'in bakışında hiçbir tanıma ifadesi yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bakışları Arthur'un içinden geçip gitti, onu görmedi.

O durağan anda, Arthur'un başarısızlığa uğrayan ruhunu, ikisini ayıran sınırsız uçurumu bir şekilde kapatma ihtiyacı kapladı. Claire'in onun hayatının en gizli sırlarını bilmesini istedi; içinde ve kendisinin bir parçası olan her şeyin onun da içinde olmasını ama bir parçası olmamasını istedi. Claire ancak o zaman, bütün o şeylere sahip olduğunda, sebebini bilmeye, anlamaya başlayabilirdi.

Böylece küçük bir boşluğun iki yanından birbirlerine baktılar; uzun uzun, dikkatle bakiştılar; aralarındaki bakışın kıvılcımını hiçbir bilginin ya da buluşmanın enerjisi çakmadı. Arthur parmaklarıyla hâlâ omzunu ezen adama döndü.

"Tamam" dedi. "Hadi gidelim."

Adamın solgun gülümsemesi derinleşti. Hiç konuşmadı. Arthur'u önüne, kapıdan dışarı, loş koridora itti.

Merdivene doğru yürüdüler ve inmeye başladılar. Olacakları biliyordu. Claire'in kapısı gürültüyle açıldığından beri, iriyarı adam içeri girip eliyle omzunu ezdiğinden beri içgüdüsel olarak biliyordu.

Fakat uzun merdivenin biriken karanlığında yürürlerken içgüdüsel bilgisi şekillenip biçimlendi, son derece gerçek ve muhtemel bir şey haline geldi. Yaklaşan felaketten bir parça korkmaya başladı. Acıya pek aldırış etmiyordu; acı da bu işin bir parçasıydı elbette ama ne de olsa ufak bir şeydi. Belki de yaşanacak şeyin anlamsız aşağılamasından ve kısır faydasızlığından öldüresiye nefret ettiği içindi. Olacakları düşününce korkuyla sindi; omzunu tutan, onu ileri doğru, merdivenlerden iten çelik gibi el olmasaydı olduğu yerde duraklardı.

Kısa, ritmik bir tempoyla, ayakları uyum içinde, bedenleri birlikte hareket ederek basamaklardan indiler. Uzun koridorun genişliğinde, tedirgin edici sessizlikte ayak sesleri yüksek ve gaddardı. Nedense –hiçbir sebep bulamıyordu– hiç ses çıkarmamaları gerekiyormuş, hareketlerinin çıkardığı seslerin bu kadar korkusuz ve yüz­süzce belirgin olması muğlak bir açıdan uygunsuz, hatta hürmetsizlik olurmuş gibi geliyordu. Yaklaşan kadim ritüele sessizce ve saygıda kusur etmeden, usul usul, ayaklarının ucuna basarak inmeleri gerekiyordu sanki.

Karanlık onu her zamanki büyü­lü ağında yakalayıp tutmadı. Üzerine donuk bir sakinlik gelmedi. Tam aksine farkındalığı arttı, algısı çoğaldı. Onu esir alan kişinin çözülmüş ayakkabı bağcıklarının tokat gibi çıkan tekdüze sesi söz dinlemeyen bir kölenin tenine

vuran bir sıırım kırbacın darbelerine dönüştü, tabanların yavaş gıcır-tılarıysa ıstıraba itiraz eden acı dolu haykırışlardı. Ensesine ısrarla, sıcak sıcak değen adamın ağır nefesi kuş uçmaz kervan geçmez bir yerin kasvetli, beyaz kayaları arasından fısıldayarak ve ıslık çalarak esen bir rüzgârın, berbat bir fırtınanın uğursuz girizgâhı gibiydi.

Basamakların sonundaki kapıya geldiler ve dışarı çıktılar. Köşedeki sokak lambası gecenin mavi saflığının üzerinde kirli bir lekeydi. Lamba kararsız parmaklarını flu sokak boyunca uzatıyor, yanındaki adamın soluk, asık suratını yarı aydınlatıp yarı gölgelendiriyordu. Adam aceleyle sokağın bir aşağısına bir yukarısına baktı, döndü ve yüzünü dosdoğru Arthur'a çevirdi. Kalın dudaklarını sarsak, sırnaşık bir gülümseme kapladı; derin derin nefes alıyordu. Sesi yumuşaktı, hâlâ neredeyse nazikçeydi fakat müstehcen bir ısrarla yüklüydü.

“Bunu yapmamalıydın evlat. Bayanların odasına girip onları eşek sudan gelinceye kadar dövmek hoş bir şey değil. Bunu bilmiyor musun?”

Hareket etmedi.

Adamın sesi daha nazik, daha ısrarcı oldu. “Ne olacağını biliyorsun değil mi?”

Arthur tüm gücünü toplayarak başını evet anlamında salladı.

İri cüsseli adam dudaklarını yaladı. Alçak sesle, neredeyse şefkatle, “Gözlüklerini çıkar evlat” dedi.

Arthur kollarını kaldırmaya çalıştı, çaresizce çabaladı ama elleri iki yanından sarkan ve hiç kıvıldamayan kurşun gülleler gibiydi. Başını cansızca iki yana sallayarak adama bu isteğinin tüm mantıksızlığını konuşmadan iletmeye çalıştı.

Sonra birdenbire, önünde duran solgun, kirli sakallı yüz çarpıldı ve korkunç, tarifsiz bir şeye dönüştü. Dudakları sessizce çalışıyor, ağzının kenarından küçük tükürük parçaları damlıyordu.

Adamın domuz buduna benzeyen devasa yumruğunun kasıldığını, kaslarının bileğinden başlayarak kolunun tümü beceriksiz bir heykeltıraş tarafından aceleyle, kabaca yontulmuş mermer bir sütuna benzeyene kadar şiştiğini gördü. Her şey oldukça yavaş gerçekleşiyor gibiydi. Adamın omzu Arthur'a doğru önce hafifçe eğildi, sonra geri çekildi; bu hareketle yumruğu yukarı kalktı; vücudun geriye doğru yaptığı hareketi yumruğuyla kolu izledi. Adam yönünü tekrar değiştirdi, ayaklarının ucunda öne doğru

eğildi; devasa yumruk ağır ağır, gittikçe büyüyerek Arthur'a doğru geliyordu.

Sonra yüzünde bir şey patladı. Darbeyi, etinin ve kemiğinin acısız ezildiğini hissetti. Arkaya doğru devrildi, kaldırıma tuhaf bir esneklikle çarptı, bir defa yuvarlandı ve hareketsiz yattı. Dirseğine dayanarak doğruldu. Diğer eliyle ağzının yerinde duran uyuşmuş, tuzlu bölgeyi sildi. Gözlüğü çılgın bir açıyla burnunda sallanıyordu. Gözlüğünü düzeltti ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Adam ona, başını geriye ve yana doğru yatıran bir darbeyeyle tekrar vurdu. Ağzından ve çenesinden sıcak kan fışkırdığını hissetti. Sendeleyip düştü, yuvarlandı, kalkmaya çalıştı. Eli kaldırımın kenarından kayarak oluğun çamuruna girdi. Dizlerine kadar doğruldu, bir an elinin kirini beceriksizce pantolonuna silmeye çalışarak diz çöktü ve orada kaldı. Nihayet ayağa kalktığı anda, insafla üzerinde beliren yüz sararmış karanlığın aksine yalnızca soluk bir bulanıklıktı. Temiz elini gözlerine götürdü ve gözlüğünün yerinde olmadığını fark etti. Adama doğru yürüyerek elini yüzünün önünde salladı, patlamış dudakları arasından anlaşılmasa sözler mırıldanarak göremediğini anlatmaya çalıştı.

Vahşi bir kahkaha duydu; ani, insanüstü bir darbeyeyle başının yumuşak ve kemiksiz hale geldiğini hissetti; yine hissetmeden, fark etmeden havada uçtu ve kaldırımın şimdi boyun eğmeyen yüzeyine çarptı. Kalkmaya çalıştı ama eli ve kolu altında kalarak uyustu; kaydı ve sert betonda atıl ve hareketsiz yattı kaldı.

Bir süre sonra, gücü biraz yerine geldiğinde, acı içinde doğrulup oturdu ve baykuş gibi etrafına baktı. Cüsseli adam hiçbir yerde görünmüyordu.

Meraklı ellerini kaldırdı ve yüzündeki kanayan, açık yaraları inceledi. Sonra elleri ve dizleri üzerinde durdu. Kısa bir süre gözlüğünü arayarak kaldırımın üzerinde eşelendi. Bulamadı.

Kendini yukarı itti, bir an başı dönerek sallandı, sonra dengesini yeniden sağladı. Karanlığın bir araya toplandığı, hiç ışığın olmadığı, gecenin üzerine çöktüğü, hiçbir şeyin onu beklemediği, nihayet tek başına olduğu uzun, dar sokakta sarsak adımlarla yürümeye başladı.